

Editor: AURELI AN MICU Lector: ANGELA VASILE Coperta:
ANDY

e by Patti Beckman, 1983 THUNDER AT DAWN în românește de:
Ciprian Chiru Toate drepturile rezervate

ISBN 973 – 9498 – 93-0

Colecția „EL și EA”.

TUNETE ÎN ZORI

CAPITOLUL!

Vântul îi sufla cu sălbăticie prin păr și-i biciuia fața. Deasupra capului ei, ca un ventilator uriaș, palele elicopterului se roteau. Sub ea, pământul nu mai era decât un caleidoscop enorm în mișcare.

Dar Géraldine Lombard era concentrată numai asupra țintei ei: camionul ce rula pe un drum prăfuit, la câteva sute de metri mai jos. Cu mușchii încordați, concentrată, se pregătea să sară în gol.

În culmea exaltării – și, de asemenea, a fricii – tânăra nu simțea niciodată mai intens că trăiește, că este mai plină de viață, ca în aceste momente când sfida moartea.

Fiecare mișcare pe care o făcea era pregătită și repetată în zilele precedente. Totul trebuia să decurgă bine... Și totuși, când venea momentul decisiv, Géraldine resimțea de fiecare dată aceeași teroare incontrollabilă. Fie că trebuia să sară de pe un acoperiș pe altul, de pe o clădire în flăcări ori să se arunce în apă la volanul unei mașini.

Viața unei cascadoare nu era câtuși de puțin ușoară! În acea dimineață, Géraldine trebuia să cadă, ca un bolovan, și să aterizeze pe platformă.

Géraldine ridică din umeri.

— Oh i Adormisem...

— Și din nou ai avut acel coșmar!

— Normal, după tot ce s-a întâmplat.

Groznicul accident, apoi luni de spital... Géraldine se străduia să uite acele amintiri neplăcute... La ce bun să mai revină asupra lor?

— Ne întoarcem? propuse Lorene.

— Da, dacă vrei tu.

Se urcară în barca Lorenei ca să se întoarcă la vila situată la capătul plajei.

— Géraldine, privește! Este mașina tatălui tău! exclamă Lorene imediat ce observă Mercedesul negru parcat pe alee.

— Da, într-adevăr...

Sentimentele Geraldinei față de Derek Lombard erau lipsite de profunzime. Desigur, își iubea tatăl. Dar, oare el nu simboliza Hollywood-ul în industria cinematografică? O lume pe care Géraldine va încerca să o uite... până atunci când...

„Ce căuta el în Florida?” se întrebă ea un pic neliniștită.

Derek se instalase pe terasa ce domina plaja: Deschise brațele într-un gest teatral imediat ce-și văzu fiica și nepoata.

— Géraldine! Lorene! Cât sunt de fericit să vă văd! Se pare că ești într-o formă perfectă, Géraldine. Ah! Acest bronz, acești ochi strălucitori... Florida îți priește!

Tânără nu se lăsă păcălită de această exuberanță.

„Cât este adevărat din toate aceste vorbe?” Derek Lombard, o stea consacrată a cinematografului hollywoodian, o intimidase enorm pe Géraldine când fusese copil. Chiar și acum – la douăzeci și opt de ani – nu se simțea întotdeauna în largul ei, când era lângă el. Dar încercă să nu se mai lase impresionată și-și privi tatăl cu detașare.

Părul actorului încărunțise și devenea tot mai rar... Cât de mult îmbătrânise în câteva luni! Dar vocea îi rămăsese la fel de caldă, catifelată și, ca de obicei, era îmbrăcat impecabil, în acea seară purta o vestă sport și niște pantalon! cu o dungă perfectă... Cât despre eșarfa de mătase albas-tru-marin. strecurată în interiorul gulerului cămășii, avea exact aceeași nuanță cu a ochilor lui

Odinioară, Géraldine abia reușise să-și vadă tatăl, care era atât de des reținut pe platourile de filmare îndepărtate. Iar atunci când se întorcea acasă, avea atât de puțin timp pentru ea / Totdeauna într-o continuă reprezentație. Derek Lombard dădea impresia că evoluează și vorbește tot timpul în fața unui aparat de filmat. Chiar și în viața de toate zilele, chiar și în familie... Cu o oarecare amărăciune, tânăra se întrebă dacă va reuși vreodată să descopere omul ce se ascundea în spatele acestei măști.

— Ce vânt te aduce aici? întrebă Géraldine, pe un ton neîncrezător.

În loc să-i răspundă. Derek se întoarse spre nepoata lui.

— Mama ta nu-i aici, Lorene?

— S-a dus să facă niște cumpărături în oraș, dar n-ar trebui să mai întârzie.

— Cum se simte?

— Foarte bine. În afară de reumatism...

— Ah! Reumatismul! Chiar și eu sufăr de această boia, din când în când. Cred că este o boală, de familie... Sper ca asta să n-o împiedice să cânte la pian?

— Până acum, nu.

— Ce vilă minunată! exclamă actorul, încântat. Această terasă în întregime aibă, palmierii; Gorile exotice... și marea! Parcă ar fi un decor de film.

— Ce face Paula? întrebă Géraldine.

De această dată, tatăl ei păru să-i audă întrebarea. Nu era Paula, fiica lui mai mare, preferata sa? Cea mai drăguță, cea mai talentată...

— Paula este încântată că va juca în filmul meu.

— Ce?!

— Voi fi producătorul unui film cu Paula ca vedetă. Formidabil, nu? Acel rol i se potrivește de minune.

— Ta vei fi producătorul unui film?

— Și îl voi regiza. Te mira?

— Desigur!

— O să-ți povestesc totul, în detaliu, mai târziu. *Tunete în zori...*

— Este titlul filmului tău?

— Al viitoarei bombe cinematografice, ar fi trebuit să spui! Cu Paula Lombard și Dimitri Rockwood capete de afiș, succesul va fi asigurat:

— Dimitri... murmură Géraldine.

Cum, după atâția ani, simpla menționare a acestui nume mai reușea încă s-o tulbure? Derek schimbă subiectul discuției.

— Și serviciul tău, Lorene? Tot îți mai place să lucrezi la bancă?

— Trebuie să am o ocupație, răspunse tânăra, cu un simț. Nu poate sta toată lumea la Hollywood.

Géraldine profită de această diversiune ca să meargă să facă un

duș. După ce se machie, se simți un pic mai bine.

Se privi în oglindă și dădu din cap, mulțumită. Acei jeanși îi făceau și mai lungi picioarele în terminabile. Tricoul de un verde crud, pe care-l îmbracă, îi punea în valoare tenul deschis și părul roșcat. *

Géraldine își regăsi tatăl și verișoara în vastul salon cu aer condiționat, Judy – mama Lorenei, sora lui Derek – se întorsese și le ținea companie...

În acea seară, Judy purta o rochie foarte simplă, roșu-aprins, din bumbac și sandale confortabile. Semăna cu fratele ei, dar o interesa mai puțin înfățișarea proprie și nu dădea deloc importanță ușoarei rotunjimi a corpului, în timp ce Derek ținea numeroase regimuri pentru a-și păstra linia

Derek și Judy își urmaseră părinții din teatru în teatru, prin turneele lor în Statele Unite. Cu o asemenea școală, cum ar fi putut alege un alt drum decât pe cel al lumii spectacolului? Dacă Derek debutase pe scenele de pe Broadway, Judy, care preferase să cânte, fusese celebră în anii cincizeci.

Géraldine își adora mătușa, pe care o considera ea fiindu-i și puțin mamă. Pe adevărata ei mamă abia și-o putea aminti. Prima soție a lui Derek – și ea tot actriță – plecase să trăiască în Italia după ce divorțase. Când a murit, Géraldine nu avea decât șase ani, iar Paula zece.

În decursul unei vieți sentimentale tumultuoasă – se Derek se căsătorise de mai multe ori, divorțase tot de atâtea ori și avusese numeroase aventuri. Cele două fiice ale lui au crescut călătorind între Florida și California, de la vila primitivă a mătușii Judy, la locuința, mereu alta, unde tatăl lor locuia, în Hollywood. Amintirile Geraldinei, destul de neclare, din acea vreme, se reduceau la un șir de guvernante, femei tinere și mame vitrege...

Contrar fratelui ei, Judy se măritase o singură dată. Văduvă de mai mulți ani, nu mai plecase din Florida.

— Clima aceasta este bună pentru artrita mea, spunea ea.

Casa mare și albă, așezată la marginea plajei, reprezenta pentru Géraldine o adevărată oază de pace. Nu se înțelegea ea mai bine cu Lorene decât cu propria ei soră?

— Géraldine! exclamă Judy. Probabil că sughițai: vorbeam despre tine. Dacă ai ști cât de mult se bucură tatăl tău că te-ai însănătoșit.

— Da, mă bucur foarte mult. Ai făcut bine că ai venit în Florida, în convalescentă.

— Foarte drăguț din partea ta să ne vizitezi; Derek! spuse Judy zâmbind. Nu știam că erai în zonă...

Géraldine îi aruncă tatălui ei o privire bănuitoare. Derek Lombard nu făcea nimic fără un motiv anume și tânăra avusese un presentiment sumbru imediat ce îi văzuse Mercedesul.

— Așadar, vei trece în spatele aparatului de filmat îi spuse Judy fratelui ei. Cine ar fi crezut?

Derek își ridică brațele într-un gest plin de semnificații, al cărui secret îl deținea.

— O astfel de ocazie nu se poate refuza. Iar norocul va fi de partea noastră, a tuturor J

— De partea noastră, a tuturor? repetă Géraldine pe un ton interogativ.

— Fii mai precis, Derek! exclamă Judy.

— Vă voi pune la curent mai târziu cu proiectele mele. Mai întâi, povestește-mi ce mai faci, Judy.

Lorene se întoarse spre verișoara ei. Cât timp vorbesc ei, nu vrei să pregătim împreună cina? –...

— Ce idee bună!

Amândouă se duseră în bucătărie și Lorene deschise frigiderul.

— Salată, apoi spaghete cu sos din carne de vacă și roșii. Crezi că va fi suficient? Derek nu este obișnuit cu o masă atât de simplă...

— Bucătăria italienească?. O adoră. Dacă ai și o sticlă de *Chianti*, totul va fi perfect pentru că tatăl meu acordă mare importanță vinului-ales în funcție de felul de mâncare.

— Du-te să te uiți prin pivniță. Vei găsi cu, siguranță o sticlă de *Chianti*.

Derek așteaptă până la desert ca să le povestească despre filmul lui.

— Un scenariu excepțional! Pe măsura Paulei și a lui Dimitri.

— Dimitri Roekwood? Întrebă Judy. Dar este, cel mai bun actor actual! A semnat contractul!

— Bineînțeles!

— Brave!

Géraldine își dădu seama că mâinile îi tremurau.

„Oare tot restul vieții mele, de fiecare dată când, voi auzi acest nume, mă voi simți la fel?”

— Nu ți-e teamă să te lauzi? Îl întrebă July.

— Cunosc suficient de bine această meserie ca, să știu ce fac. *Tunete în zori* va fi evenimentul ci nematografic al anului. Ți-am mai spus, succesul este asigurat pentru toți! Atât pentru Paula, cât și pentru mine, pentru Géraldine...

— Ce? Țipă tânăra. Dar eu nu am nicio legă tură cu filmul tău!

— R Ba da! Tu vei conduce scenele cu cascado rii. Și, crede-mă. acestea nu vor lipsi!

— Dar...

Nici nu intră în discuție să am încredere în \ Tu ești cea mai bună cascadoare din tot pali.

jurat că nu mă voi mai apropia \ latou de filmare.

raldine, nu se refuză niciodată tiv bru

— Așadar, t terminat.

ematograful este viața ta; să-ți iei adio de la toate fata mea! Nu!

Se lăasă tăcerea. O tăcere apăsătoare, aproape palpabilă. Judy se ridică și, cu diplomația ei obișnuită, reuși să rupă tensiunea, spunând pe un ton lejer:

— Dacă am lua cafeaua în salon?

Fața lui Derek se luminează.

— Bună idee. Și te vei așeza la pian să ne cânti melodiile mele preferate?

Judy se așeză la pian.

— Cu plăcere. Care anume?

— Vechile tale succese... De exemplu: *Trebuia să-ți mărturisesc că te iubesc* sau *Nu vreau să mă plimb fără tine*.

Judy începu să cânte fără a mai aștepta să fie rugată. Cu ochii închiși, Géraldine asculta melodiile devenite aproape clasice. Și,

încet-încet, tulburarea – ei interioară dispăru.

Când sora lui încetă să mai cânte, Derek o îmbrățișa.

— Bravo! Pentru mine, tu vei fi întotdeauna cea mai bună.

— Excelent, mamă! exclamă Lorene cu înflăcărare.

Apoi, cu o grimasă, mărturisi pe jumătate în glumă:

— Ah! Ce păcat că sunt cea mai mare nulitate într-o familie atât de talentată!

Toată lumea începu să râdă. Apoi Judy își prinse fiica de mijloc.

— Nu spune prostii, draga mea. Talentul tău este caracterul, personalitatea „umorul tău...”

Derek se uită la ceas.

— Știați că astă-seară la televizor este filmul *în căutarea umțiștim ț* Ar trebui să înceapă peste cinci minute. Ați vrea să-l vedeți? Sau să-l revedeți, mai degrabă?

— Oh, da! exclamă Lorene. *În căutarea unui șoim*. cu Derek și Paula Lombard – unul dintre filmele mele preferate!

— Ai uitat-o pe Géraldine, care a dublat-o pe Paula în toate scenele periculoase.

Géraldine nu le mai împărtășea entuziasmul. Să vadă în *căutarea unui șoim* sau altul dintre numeroasele filme în care-și etalase talentul de cascadoare? Nu, nu mai avea curaj.

Deja genericul se derula pe micul ecran., Prii. – a secvență prezenta o urmărire nebună de mașini și tânăra se revăzu la volanul unei mașini de curse. Deodată se revăzu pe platoul de filmare. Centura îi presa pieptul, în timp ce, încordată, aștepta șocul loviturii de glisiera de securitate. Apoi nu-i mai rămânea decât o fracțiune de secundă să se elibereze și să sară din mașina care urma să ia foc...

Tulburată, Géraldine își duse mâinile la piept. Brusc nu mai putea să respire. Incapabilă să mai suporte, se ridică și plecă.

O briză parfumată făcea să foșnească frunzele cocotierilor. Cât de frumoasă era noaptea! Sub un cer de catifea neagră, împodobit cu stele. Géraldine reuși curând să-și regăsească liniștea.

Se duse la tutungeria din colțul străzii și-și cumpără un pachet de țigări și o cutie de chibrituri. După ce inhala un fum, exclamă cu voce tare:

— Am înnebunit! De opt luni m-am lăsat de fumat!

Furioasă pe sine, Géraldine aruncă pachetul abia cumpărat într-un coș de gunoi. Dar nu” avu curajul să arunce și țigara aprinsă, pe care încă o mai ținea între degetele-i tremurânde.

Cu pași rari, se întoarce pe plajă și se rezemă de un palmier. Luna se reflecta în apa întunecată, ca o monedă de argint. Și deodată, Géraldine simți că se întoarce cu zece ani în urmă.

Era în Mexic – și, în acea seară, ca și astăzi, luna strălucea peste valurile Pacificului ce se spărgeau pe plajă. Pe atunci, Géraldine, care urma să-și sărbătorească cea de-a nouăsprezecea aniversare, era îndrăgostită nebunește. De Dimitri Rockwood, cu care se căsătorise în aceeași zi...

CAPITOLUL 2

Prima ei întâlnire cu Dimitri Rockwood, Géraldine și-o va aminti toată viața. Tânăra se revedea tremurând de furie și șiroind de apă când Dimitri o scosese din adăpătoria în care aterizase, după un superb zbor planat.

Imediat ce-l văzuse, Géraldine se îndrăgostise. Pentru totdeauna...

Asta se întâmplase în Texas, când Derek Lombard turnase un film în satul construit de John Wayne, în 1959, pentru filmul *Álamo*.

Géraldinei, care atunci se antrena să devină cascadoare, nu-i era teamă de nimic, mai ales de un cal. Pentru nevoile unui film, existau în jur de douăzeci de cai în grajduri.

„Îl voi călări pe acesta”, își spuse ea, văzând un murg pur-sânge...

Înșeuarea lui nu-i luă decât câteva secunde, Când Géraldine îl încalecă, calul o privi cam ciu dat și abia ce ieși din grajd, că și începu să alerge și să salte în toate direcțiile, însă tânăra, ținând strâns frâiele, reuși să-l calmeze.

La trap mic, porni pe stradaprincipală a satului și se lăsă dusă de imaginație înspre anii o mie opt sute optzeci – anii de aur ai cuceririi Vestului Sălbatic.

„Sunt fiica unui fermier, care urmează să-și avertizeze cowboy-ul inimii ei despre un viitor atac ilegal...”

Exact în acel moment, un câine negru cu alb apăru de pe o străduță și alergă înspre cal, lătrând. De data aceasta, calul începu să sară în toate direcțiile speriat... și Géraldine, aruncată din șa-fără nicio urmă de blândețe, ateriza într-o adăpătoare plină-ochi cu apă.

Un necunoscut o prinse de mijloc și o scoase de acolo. Udă, furioasă, se zbătea cu toată forța, în timp ce el râdea în hohote.

— Așadar, acum adăpătoarele sunt luate drept piscine?

Géraldine își scutură capul, proiectând în jur mii de stropi, apoi vederea i se limpezi. Un bărbat cu chipul foarte bronzat și cu dinți strălucitori se aplecă asupra ei. Alături, câinele dădea fericit din coadă.

— Este numai vina ta! exclamă ea furioasă.

— Câinele tău jegos mi-a speriat calul.

— Pentru el, este un joc să fugă după cai. Îmi pare rău că ți-a pricinuit necazuri, dar ai avut, totuși, noroc. Este mai bine să cazi în apă decât pe caldarâm.

— Mda... ai dreptate. Am... am avut noroc, de fapt... bâlbâi Géraldine, deodată foarte tulburată.

Salvatorul ei era cel mai frumos bărbat din câți văzuse. Deodată tânăra tresări.

— Calul meu! Uncie este?

— Bătrânul-Cactus? A fugit înspre prerie într-un galop triplu...

— Bătrânul-Cactus? îl cunoști?

— Aș putea să spun că eu l-am îmblânzit. Ce idee ai avut să alegi tocmai acest pur-sânge focos!

— Credeai că este un cal pe care să-l călărească fe tele?

— Dumnezeu! exclamă Geraldine, înnebunită. Dacă nu-l voi găsi, domnul Collier mă va fi în pușca

— Cine este domnul Collier?

— Producătorul filmului.

Bărbatul o privi cu un mare interes.

— Faci parte din echipa de filmare? Ești ac triță?

— Eu? Oh, nu! Dimpotrivă, tatăl meu joacă în acest film. Derek Lombard... Poate c-ai auzit de el...

— Și încă cum! Am văzut toate filmele în care a jucat.

Neîncrezător, o întrebă:

- Ești fiica lui Derek Lombard? Tu?
- Mă numesc Géraldine Lombard.
- Iar eu mă numesc Dimitri Rockwood.

Înalt de aproape doi metri, cu umerii largi, strâmt în șolduri... în ciuda vechii lui pălării Stetson, a tricoului la fel de decolorat ca și jeanșii, și a cizmelor uzate. Dimitri Plockwood avea-alura unui senior”.

- Ești un cowboy? îl întrebă Géraldine cu naivitate.

Din nou Dimitri izbucni în râs.

- Lucrez la o fermă, în zilele noastre nu mai există cowboy...

Își scoase pălăria texană și o buclă de păr negru îi căzu pe fruntea arsă ele soare. Ochii săi gri-ardezie străluceau pe chipul cu linii bine desenate și gura senzuală etala un surâs larg ce dezvăluia o dantură perfectă.

- Am auzit că se caută figuranți în filmul vostru, care știu să călărească. Crezi că am vreo șansă? Întrebă el.

„În fața aparatului de filmat, el ar reprezenta tipul perfect de cowboy” gândi Géraldine din ce în ce mai tulburată.

Spuse cu voce tare:

- Întotdeauna este nevoie de figuranți în wes ternuri. Dacă vrei, pot pune o vorbă bună pentru tine la tatăl meu...

- A fi foarte amabil din partea ta.

Dar Géraldine, pentru moment avea alte preocupări.

- Cum să fac să-mi găsesc calul?

— Nu-ți face griji pentru el. îl cunosc! După ce va alerga prin prerie până obosește, se va întoarce la ferma stăpânului său. Așteaptă-mă aici, ca să te usuci la soare. Până atunci o să-l aduc înapoi pe Bătrânul-Cactus.

Dimitri Rockwood dispăru în spatele școlii și reveni după câteva clipe călare pe un cal negru.

- Pe curând! îi strigă el, ridicându-și cu un deget borul lat al pălăriei.

Géraldine îl urmări cu privirea. Deodată, picioarele i se înmuieră...

„Ce cavaler! Un adevărat centaur... Nimeni nu călărește la fel de bine ca el! Nici chiar într-un film!”

O oră mai târziu, când Dimitri Rockwood reapară cu Bătrânul-Caetus, Géraldine fugi în întâmpinarea lui.

— Cum să-ți mulțumesc?

Îi zâmbi fetei cu nonșalanță.

Un cowboy ca în vise!" Își spuse tânăra, a „cărei inimă începu să bată gata să-i sară din piept.

Dimitri continua să zâmbească atunci când îi întinse hățurile, în acele momente părea că nu-i mai pasă de nimic, nici chiar de sine.

— Și acum. ai grijă! Tocmai ai învățat din proprie experiență că Bătrânul-Caetus va profita de cea mai mică ocazie¹ să scape de călăreț.

Îi făcu cu mâna.

— Plimbare frumoasă!

Géraldine se urcă în șa. Și, la gândul că ar fi fost posibil să nu-l mai revadă niciodată pe Dimitri, o cuprinse disperarea.

— Ce... Ce distracții sunt în regiune? se auzi ea întrebându-l cu o voce tremurândă.

— Este un cinematograf în oraș, dar probabil ai văzut toate filmele de la Hollywood! Sâmbăta este iarmaroc! Nu trebuie să ratezi asta.

— În oraș?

— În oraș.

Carusele, standuri de tky-faguri cu miere, pop-corn și vată de zahăr... Râsete și exclamații se auzeau pe deasupra cântecelor. Géraldine, după ce, făcu de două ori turul iarmarocului, începu să sas îndoiască că-l va reîntâlni pe Dimitri Roekwood în mijlocul acelei mulțimi de oamenicare veniseră în oraș.

Se opri în fața unui stand și se distra aruncând inele pe țărushi, fără a-i reuși însă nicio aruncare.

— N-ai să reușești niciodată! Jocul este tru cât.

Dintr-o mișcare, Géraldine se întoarse. Dimitri Roekwood era lângă ea, iar tânăra avu impresia că, în sfârșit, soarele strălucește din nou pe cer – dar mai ales în inima ei.

— Nu mă așteptam să te întâlnesc aici! exclă mă ea, mințind cu nerușinare.

— Ce mică este lumea, nu-i așa?

— I-am vorbit tatălui meu despre tine. Într-iadevăr, este nevoie de figuranți. Dacă mai ești interesat, să vii luni la ora opt.

— Îți mulțumesc! Îți dai seama? Grație ție poate voi deveni actor! Meriți o recompensă, îți plac ursuleții panda?

— Păi...

Dimitri o conduse spre un stand unde se puteau câștiga animale de pluș, dacă reușeai să dobori plămădele din popice. Cu cele trei bile ale sale, Dimitri le doborî din prima lovitură, iar patronul standului îi întinse dezgustat o maimuță din plastic care se legăna la capătul unui șnur.

— Ce trebuie să fac ca să câștig acel panda? îl întrebă Dimitri, arătându-i animalul enorm de pluș care domnea în centru! standului.

— Trebuie dărmate de cinci ori la rând plămădele de popice.

— Să încercăm.

Mai mulți oameni se strânseseră în jurul lor.

— Hai, Dimitri!

Acesta își încredința pălăria Geraldinei înainte de a se pune pe treabă. Popicele începură să zboare în toate direcțiile și nu mai rămăsese niciunul în picioare după ce aruncă și cea de-a treia bilă...

Continuă să arunce. Și a patra oară reuși...; iar la sfârșitul celei de-a cincea aruncări reușite, toți cei adunați în jurul lor aplaudau. Foarte mândră, Géraldine îl privea cu ochii sclipindu-i de fericire.

— Poftim! exclamă Dimitri. Acum dă-ne un sul panda!

Patronul standului îl privi disprețuitor, și apoi spuse amenințător:

— Haide, ștergeți-o!

Continuând să zâmbească. Dimitri își întinse brațele pe deasupra tejghelei și-l apucă pe bărbat de gulerul cămășii, ridicându-i ca pe o pană.

— Îi vei da ursul domnișoarei. Altfel...

Dimitri nu ridicase vocea, dar probabil că expresia îi era suficient de elocventă pentru că patronul devenise palid și nu mai căută să-i păcălească.

— Imediat, imediat... Ah! Nu mai poți sta îi liniștit deloc în țara asta. Nici măcar nu mai poți glumi!

O clipă mai târziu, foarte emoționată, Géraldine strângea la piept imensul urs panda din pluș:

— Mulțumesc!

— Îți place?

— Îl ador! spuse tânăra cu fervoare.

„Tu ești cel pe care-l ador, Dimitri Rockwood” își mărturisi ea în gând.

— Cât de îndemânatic ești! continuă pe un ton admirativ.

— Îți place base-ball-ul?

— Mult, răspunse Géraldine, care niciodată în viața ei nu asistase la un meci.

— Joc, cu echipa mea, duminică după-amiază, pe terenul de sport. Dacă vrei, poți veni și tu!

— Voi încerca.

Tânăra se strădui să nu arate un prea mare entuziasm, în realitate nimic n-ar fi putut-o opri să se ducă la acest meci.

Mergeau lent pe drumul mărginit de standuri, când o roșcată minionă, îmbrăcată în jeansi foarte strâmți și cu cămașă deschisă aproape până la talie, se agăță de brațul lui Dimitri într-un gest posesiv.

— Am întârziat. Din cauza iarmarocului, a venit mai multă lume decât de obicei la restaurant.

Noua-sosită remarcă atunci că Dimitri mi era singur.

— Ea cine este? îl întrebă curioasă.

— Géraldine Lombard, fiica lui Derek Lombard, actorul. Géraldine, ea este Martha Delaney.

Cele două femei își strânsesă mâinile fără prea mult entuziasm. Cuprinsă de gelozie și disperare, Géraldine avea senzația că tocmai primise o lovitură în stomac.

— Fiica lui Derek Lombard! exclamă Martha, Aha!

— Se filmează un western în orașul. Alaoio și se caută figursni, încerc să mă angajez, să pe în acest fitai...

Martha îi sări de gât.

— DimiM! O să te văd într-un film:?

Incapabilă să mai suporte, Géraldine murimi Fă q, vagă

mulțumire pentru ursul panda înainte de a se întoarce pe ciMie puteu a dispărea în mulțime. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Tânăra își jurase că nu se va duce la medul de base-ball. Dar duminică după-amiază era acolo... După terminarea partidei, Dâmitri o ajunsese din urmă.

— Te-am văzut printre spectatori.

— Cum au aveam nimic special de făcut „am venit aici, răspunse Géraldine, cu o indiferență calculată. Unde îți este iubita?

— Ct iubită!

= r-Aceea care se plimba cu un decolteu până la buric.

Dimitri izbucni în râs.

— A! maiiha? Lucrează la ora asta. Dar îmi, este doar prietenă „nu. iubită.

Puțin mai liniștită, Géraldine îl urma spre *psus*-care.

— Cum ai venit? o întrebă el.

— Pe jos.

— Pe căldura asta? Te conduc înapoi!

Tănăra urcă, făt a să se mai, lase rugată „într-o camionetă atât de uzată și veche, încât părea; ea mai circulase de am. «fe ale Bar, toediat ce-a fost soli cătat, motorul șorni.

— Trebuie, mai întâi, să trec pe acasă, spuse Diffi itri. Te deranjează?

— Deloc.

Safe un acoperiș strâmb., casa părea gata să se dărâme. Totuși, încă stătea în picioare.

„Dar pentru cât timp?” se întrebă Géraldine.

Cățelul alb cu negru, din cauza căruia căzuse, le veni în întâmpinare dând din coadă. Fără să-i poarte ranchiună, tânăra îl mângâie.

Un bătrân așezat într-un balansoar în fața casei parcă dormea.

— Este unchiul meu Jefferson, îi explică Dimitri în șoaptă. Părinții mei au murit pe când încă mai eram un bebeluș. Iar el m-a crescut. El m-a învățat tot ce știu: să călăresc, să joc base-ball, să mânuiesc o pușcă, să fiu direct și cinstit în toate situațiile... adică să fiu OM.

Bătrânul ridică ochii când îi auzi apropiindu-se.

— Tu ești, Dimitri?

— Da. unchiule Jefferson.

— Ți-am adus bere.

— Mulțumesc, Cum a fost meciul??

— Am câștigat. Șase la zero. Unchiule la ferson!

— Da??

— Nu am venit singur. Ghici cine este cu mine? Fiica lui Derek Lombard! Știi tu, marele ac tor)...

Atunci Géraldine își dădu seama că bătrânul nu poate vedea.

— Sigur că știu cine este Dsrek Lombard! exclamă el. Înainte să-mi pierd vederea, am avut ocazia să-l văd deseori la cinema, Ce onoare este pentru mine ca fiica lui să vină aici! Fii binevenită, domnișoară.

Îi întinse mâna aspră, pe care tânăra i-o strânse cu căldură.

— Vă rog, spuneți-mi Géraldine, domnule!

— Datorită Geraldinei, poate voi fi figurant în

— Tr-un western ce se realizează acum în Álamo, îi ex plică Dimitri.

Au nevoie de călăreți buni.

— Nepotul meu vedetă de cinema! Ah! Pă cât că ochii nu mă mai ajută să te pot admira pe ecran!

Dimitri izbucni în râs.

— Știi, unchiule Jefferson, chiar admițând că mă vor angaja, nu va fi mare lucru de văzut. Poate silueta unui călăreț, galopând într-un nor de praf...

Pe o plajă din Florida, scăldată în lumina clarului de lună, Géraldine își amintea cu o emoție dulce-amăruie etapele carierei cinematografice. a lui Dimitri. Totul începuse în Álamo. Imediat ce De-rek Lombard văzuse aspirantul la postul de figurant, știuse că se găsește în fața unei personalități capabile să se afirme pe ecran. Proba ce urmă îi confirmă așteptările.

Dimitri Rockwood trecuse repede de la roluri de figuranți la roluri mici înainte de a deveni o stea a cinematografului. Acurii era la apogeul carierei sale...

Actorul avea același comportament în viață ca și în filme.

Cheltuia fără măsură, călărea pe cai focoși, conducea mașini rapide, râdea: de pericol... iar femeile adorau modul în care le trata, cu o tandrețe puțin aspră care le dădea gata.

Géraldine simți cum inima i se sfâșie amintindu-și expresia lui când acesta o văzuse prima oară pe Paula.

„Cât de nedreaptă este viața!” gândi ea disperată.

De când se despărțise de Paula, Dimitri își multiplicase aventurile. Revistele îl prezentau mereu în compania celor mai frumoase femei din lume...

Dar aceste flirturi rămâneau fără viitor, pentru că Dimitri Rockwood era genul de bărbat care nu poate iubi decât o singură dată în viață. Pentru elfi doar Paula conta. Și asta, până la sfârșitul vieții lui.

Dimitri o iubea pe Paula fără ca ea, la rândul ei, să-l iubească. Cât despre Géraldine, ea îl iubea pe Dimitri. Fără nicio speranță...

„Da, viața este foarte nedreaptă!”.

Suspînând, își lăsă țigara să cadă și o strivi în nisip. Apoi, cu pași rari, porni spre casă.

În momentul în care se pregătea să urce scările ce duceau spre terasă, tatăl ei o opri.

— Ah! în sfârșit, te-am găsit, Géraldine. Te așteptam... Vino să ne plimbăm pe plajă. Vreau să vorbesc cu tine.

CAPITOLUL 3

Derek Lombard se plimbă câțiva pași cu fiica sa pe plaja scăldată în razele lunii, înainte de a se hotărî să vorbească.

— Filmul acesta reprezintă foarte mult pentru mine, Géraldine, și îți înțeleg la fel de bine atitudinea. Mi se pare normal să nu mai vrei să-ți reiei meseria după acel accident'groaznic. Dar eu nu-ți cer să joci în scenele periculoase, ei doar să te ocupi de coordonarea și supravegherea acest ora!

— Nu mai insista, Derek, nu mai vreau să aud de cinematografie! Nu mai sunt în stare să mă uit la» un film vechi. Chiar și acum, a fost suficient să văd primele secvențe din *în căutarea unui șoim ci* să mă apuce nervii... Ca majoritatea cascadori lor, m-am rănit și m-am lovit de mai multe ori:

— Coatele juMte și entorsele fac parte din riscurile meseriei...

Cu un efort, Géraldine continuă:

— Dar anul trecut, când m-am zdrobit de acel camion, am văzut moartea cu ochii. Lucrai acesta nu-i voi putea uita niciodată.

— Poate că dacă vei lucra la un nou film, îți vei schimba atitudinea. Vrei să citești scenariul?;

— Te rog, nu mai insista.

Géraldine nu-i putea spune tatălui fii că, deși credea că se va putea reobișnui cu atmosfera din timpul filmărilor, îi era teamă mai mult că se va întâlni cu Dimitri.

Derek își dădu părul pe spate cu un gest nervos.

— Ascultă, Géraldine, pentru acest film am.

pus în joc tot ce am 1 exclamă el cu disperare. Un «sec ar fi dezastruos!

Coborând vocea, adăugă:

— Am să fiu sincer cu tine. Cariera mea de actor a luat sfârșit. Nu mi s-a mai propus niciun rol interesant de doi ani... Hollywood-ul este ne milos cu actorii mai în vârstă. Ce am devenit eu pentru oameni? Un actor de pe vremuri. O amin fire!

Elsul lui era plin de amărăciune și pe Géraldine o emoționa pentru că, pentru prima dată, tatăl ei nu mai interpreta un rol, era el însuși.

— Dar eu, eu.nu mă pot desprinde de cinematografie, continuă el. Să-mi iau la revedere de la studiouri? Ar însemna să mor. Iată de ce m-am hotărât să trec în spatele aparatului de filmat. Am, destulă experiență, ca să reușesc. O să vezi, chiar și peste cincizeci de ani de aici înainte se va mai vorbi despre filmul meu!

Deodată umerii îi căzură.

— Géraldine, întotdeauna banii mi s-au scurs printre degete... Dacă n-aș fi fost atât de risipitor, acum aș fi fost posesorul unei averi imense. Ca să produc *Tunete în zori* am vândut totul.

tt chiar și casa ta din Malibu?

— Ți-am spus, totul.

— Țineai atât de mult la casa aceea...

— Țin mai mult la filmul meu și știi foarte bine cât costă o superproducție. A trebuit să mă împrumut peste tot... Din fericire.

Paula și Dimitri au acceptat să joace în film fără să fie plătiți: vor.

— Primi un procent din câștigurile încasate din vânzarea acestui film. Rockwood îmi datorează asta!

— Totuși, eu sunt cel care l-a descoperit.

Derek își șterse fruntea și Geraldinei i se făcu deodată milă de acest bărbat în vârstă, care continua să lupte din toate puterile.

— Numeroase secvențe vor fi dublate de caz cadori, continuă el. Aici interviu tu... Nu te pot plăti în avans, dar ca și sora ta și Dimitri, vei primi un procent din câștiguri. N-ai ce pierde.

— Oh! Nu-i vorba de bani!

— Ceea ce mă întreb mereu este dacă am dreptul să-ți cer ajutorul când tu nu-mi ești datoare cu nimic... continuă Derek. jenat.

— Dar...

Fără a ține cont de întrerupere, continuă:

— N-am fost un tată foarte bun, știu asta:

N-am fost niciodată acasă, întotdeauna între e căsătorie și un divorț... Pentru copii, această viață nu este una ideală.

Cu lacrimi în ochi, tânăra cedă.

— Bine, Derek! se auzi ea spunând, convinsă.

Poți conta pe mine.

Derek... Niciodată actorul nu le-a permis copiilor săi să-i spună altfel decât Derek.

*

* * *

După ce le comunică mătușii și verișoarei sale hotărârea, pe care o luase, Géraldine urcă în camera ei să-și facă bagajele; pentru că a doua zi pleca împreună cu tatăl său.

Judy veni după ea.

— De ce ți-ai schimbat părerea, draga mea?, Erai foarte categorică în legătură cu acest subiect; pretindeai că niciodată nu vei mai pune piciorul pe platoul de filmare.

— Știu, „dar acest film reprezintă atât de mult pentru Derek.

— Și când tatăl tău vrea ceva, poate fi foarte convingător, remarcă Judy, dând din cap în semn că a înțeles.

Géraldine avu un presentiment, O bănuială. Oare Derek fusese

sincer, cum crezuse ea? Sau se jucase cu ea și cu sentimentele ei? Era un maestru...

CAPITOLUL 4.

În seara aceea, Géraldine își luă în cameră scenariul filmului *Tunete în zori* ca să-l citească în pat

Dar, în loc să fie atentă la paginile dactilografiate, tânăra se lăsă purtată de șuvoiul amintirilor; Amintiri pe care, fără milă, le ștersese din memorie după groaznicul accident...

Géraldine abia împlinise șaisprezece ani când se hotărâse să devină cascadoare. Înaltă, suplă, athletică, adora toate sporturile. Paula, dimpotrivă, fiind cu patru ani mai mare ca ea, se născuse să fie actriță, eră de o frumusețe îngerească, încă de pe atunci începuse să-și facă un nume.

Să urmeze același drum ca tatăl sau sora ei, pe Géraldine nu o încânta, pentru că nu avea vocația He actriță, însă adora ambianța deosebită din studiourile de filmare și-și dorea să aibă o meserie care să-i permită să rămână în contact cu acea ambianță. Soluția îi apără în timpul unei filmări.

„Cascadoare! Iată meseria pe care o voi avea”. Pe atunci, cel mai bun antrenor era Bill Red-câoud. Acest metis, pe jumătate indian din America de Nord, fusese la rândul lui cascador mai mulți ani și povestea cu plăcere, atunci când era întrebat, cum dublase majoritatea starurilor de la începutul filmelor vorbite.

O dată ce hotărârea fusese luată, Géraldine se ținu scai de bătrânu’. Dar acesta, care nu era întotdeauna într-o dispoziție prea comodă, se supără.

- Vrei să mă lași în pace? Oh ! Puștoica asta!
- Întotdeauna o găsesc în spatele meu! Ce vrei?
- Să devin cascadoare.
- Încă un capriciu de copil răsfățat! mormăi Redeloud. Du-te înapoi să te joci cu păpușile.
- Vreau să mă învățați meseria dumneavoastră.
- Și mai ce vrei? Ești fiica lui Derek – Lombard, nu-i așa?
- Da, domnule.
- Atunci, fugi de-aici, fetițo! Altfel îi voi spune tatălui tău să-ți

dea o bătaie. Ai înțeles?

Nu reuși să demoralizeze o adolescentă încăpățânată – cum era ea atunci. Géraldine continuă să-l urmeze peste tot pe Bill Redeloud... Iar acesta, cedând, acceptă într-un târziu s-o învețe.

— Deci, vrei să te faci cascadoare? Bine, atunci! mai întâi, trebuie să fii într-o formă fizică perfectă, în fiecare zi, două ore de sărituri de la tram – bulină și două ore de înot. De asemenea, trebuie să iei lecții de karate și de echitație. Și, mai mult decât orice altceva, învață să cazi!

Géraldine își petrecu zilele ce urmară exersând. Bătrânul cascador îi urmărea progresele și încerca de fiecare dată s-o descurajeze.

— Știi câți cascadori sosesc în fiecare an la Hollywood! Cinci mii. Din acești cinci mii, știi câți obțin un contract? Nu mai. mult de două sute. Și din acești două sute. de-abia sunt șaptezeci și cinci care să-și cunoască cu adevărat meseria. De ce ai fi tu mai bună decât ceilalți?

Redeloud nu contenea să bombănească, dar fără a se lăsa impresionată, Géraldine continua antrenamentul, „învață să cazi”, îi spusese mentorul ei. Iar ea exersa fără întrerupere, mărind numărul căzăturilor de pe cal sau de pe motocicletă.

La vârsta la care, de obicei, iei lecții de conducere, Géraldine conducea bolizi și se catapulta; Era capabilă să se rostogolească, fără niciun fel de zgârietură, în afara străzii, după ce era lovită de un vehicul... Manevra la fel de bine armele de foc, ca și cuțitul; știa la fel de bine să lovească și. să primească lovituri, într-adevăr, în fața camerei, iluzia luptei părea perfectă, în realitate însă, un cascador adevărat nu trebuia să facă niciun rău.

Învățarea acestei meserii speciale era dificilă și Géraldine se alesese cu nenumărate vânătăi și entorse. Cu toate acestea, continua să exerseze...; Reticent la început, Bill Redeloud, în cele din urmă, începuse s-o complimenteze. Astfel că, la optsprezece ani el îi propusese să filmeze prima ei scenă periculoasă.

Era vorba să sară de pe acoperișul unei case în momentul când aceasta va exploda. Niciodată Geraldinei nu-i fusese frică în timpul antren. amentelor. Și totuși, când cascadoarea auzi sunetul care anunța

începutul filmării și când măsură din priviri distanța care o separa de saltelele – gonflabile destinate a-i amortiza căderea, o cuprinse teama. Cu un nod în stomac, dinții strânși și mâinile umede, Géraldine reuși totuși să se arunce în gol. După aceea, însă, îi era frică de fiecare dată...

Géraldine continua să-și amintească.

Bill Redeloud, exercițiile din ce în ce mai periculoase... Apoi întâlnirea cu Dimitri Rockwood. În Álamo.

Toată viața tânăra își va aminti de ziua în care, pentru prima dată, fusese filmată. Dimitri se afla într-un grup de călăreți, dar ea nu-l vedea decât pe el.

— Géraldine! Géraldine!

— Bill Redeloud începu să înjure.

— Ai surzit?

Cu un efort. Géraldine își întoarse privirea de la Dimitri.

— Iertați-mă, Mă... Mă gândeam la altceva.

— Nu cumva acel cowboy ți-o fi sucit min ți le?

— Ce idee! exclamă tânăra, foarte stânjenită.

Dar bătrânul cascador nu se înșelase.

— Ascultă-mă, draga mea, încearcă să-l uiți pe frumosul tău cowboy. Cunosc acest gen de bărbați! Toată forța le stă în brațe, în cap n-au nimic.

N-au nici măcar cea mai neînsemnată considerație pentru femei. Le iau, le lasă și puțin le pasă dacă ele plâng după aceea, în plus. este prea bar trăn pentru tine.

Rușinată că i-au fost citite gândurile, Géraldine replică:

— Nu v-am cerut părerea. Nu sunteți tatăl meu!

— Tatăl tău, spui? Trebuie să fie cineva în locul lui Derek care, din când în când, să-ți arate calea dreaptă. Dar n-am venit să-ți țin o lecție de morală. Lisa și-a luxat piciorul; Vrei s-o înlocuiești tu?

Uitând de furie, Géraldine sări în sus de bucurie.

— O, da! Ce trebuie să fac?

— Nimic foarte complicat Trebuie să sari prin fereastra barului într-un nor de fum, apoi să fugi în zigzag ca și cum te-ai feri de gloanțe, în colțul străzii1 te clatini: ai fost rănită la umăr. Atunci; apare un călăreț, te urcă pe calul lui și plecați amândoi, în galop, spre prerie. Ce

zici?

Géraldine bătu din palme încântată.

— Sunt atât de bucuroasă!

— Dar este o mică problemă...

— Care?

— Călărețul în chestiune nu este altul decât faimosul tău cow.

boy.

— Nu... nu poate fi adevărat. Vă bateți joc de mine?

— Nu.

— Dar... de ce a fost ales Dimitri ca să fil meze o astfel de scenă?

Redeloud ridică din umeri „ursuz.

— Pur și simplu pentru că nu avem aii călăreț mai bun. Să te ia din mers, fără să încetinească, și să te urce pe calul lui... Un joc de copil pentru un cascador care știe să-și strunească bine calul. Eu am făcut-o de o mulțime de ori. Însă tinerii boboci pe care i-am angajat, nu se pot ține încă în șa. N-am încredere în ei: a-i i în stare să nu se mai poată ține în scările șeilor tocmai atunci când este mai important, și să cazi. Se poate întâmpla foarte ușor un accident! Așa încât trebuie să fim siguri: o dată ce ești pe cal. texanul. tău va ști ce trebuie să faci.

Inima Geraldinei bătea să-i sară din piept. Formidabil, va filma o scenă împreună eu Dimi-tr? Un vis!

Mai întâi, Géraldine trebui să fie machiată, coafată, să fie îmbrăcată cu haine de epocă... în această scenă dificilă trebuia, de fapt, să dubleze eroina – la fel cum Dimitri trebuia să-l dubleze pe eroul principal.

„Chiar eu sunt aceea?” se întrebă Géraldine stupefiată privind imaginea din oglindă.

Cu fața murdară, cu brațele jupuite, hainele; rupte... de-abia se putea recunoaște. Responsabilul cu efectele speciale îi amplasa apoi un mic exploziv la nivelul umărului. Ea îl va acționa atunci. Când va dori, ca să simuleze că fusese rănită de un glonț. O punguță plină cu un lichid semănând cu sângele, amplasată în același loc, se va sparge în aceeași clipă, astfel încât să completeze iluzia.

Se filma o altă scenă și Géraldine se așeză mai la o parte, așteptând să fie chemată.

— Dumnezeu! Géraldine, ce ți s-a întâmplat? exclamă Dimitri.
Ești rănită!

— Fals! răspunse ea râzând. Machiajul este foarte bine făcut, nu-i așa? Voi apărea în scena următoare.

— Tu? Ești actriță? Dar mi-ai zis că...

— Sunt cascadoare.

— Da?

Sub privirile admirative ale lui Dimitri, Géraldine îi povesti.

— De la șaisprezece ani mă antrenez, îi explică ea.

Dimitri își reveni cu greu din surpriză.

— Ești o fată uimitoare!

Se rezemă de un felinar, cu brațele încrucișate la piept, măsurând-o din priviri în maniera caracteristică numai lui, nepăsător și ironic în același timp. De această dată, Géraldine crezu că inima îi va exploda...

— Știai că vom filma o scenă împreună? întrebă ea.

— Mi s-a spus că va trebui, să trec ca vântul prin fața barului și, fără să încetinesc, să prind o cascadoare de talie, să o așez în fața mea pe cal și să continui goana spre prerie... Cascadoarea ești tu?

— Da! spuse Géraldine, mândră de ea.

Zâmbetul de pe chipul lui Dimitri se șterse:

Ochii săi gri deveniră serioși, aproape gravi.

— Când te voi prinde, calul va alerga în ga lop. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă s-ar po ticni sau s-ar feri de tine. Nu vreau să-ți fac niciun rău! Ești capabilă să...

Puțin agasată, tânăra îi tăie vorba.

— Ascultă, sunt obișnuită cu exerciții mult mai complicate decât acesta. Doar nu mă înveți tu meseria mea!

Dimitri își recapătă zâmbetul.

— Oricum, fii atentă! Este o joacă periculoasă.).

— Nu-ți face griji pentru mine.

Incapabilă să-i mai poarte pică, Géraldine îl întrebă calmă:

— „Așadar, îți place să lucrezi în cinemato grafie?

— Este interesant. Adeseori m-am întrebat cum se face un, film.
Totuși, tot nu înțeleg! Tot ansamblu] mi se pare fără sens. De exemplu,

este filmat un cowboy sărutând o fată într-o trăsură. Or, chiar în această dimineață, același cowboy a fost împușcat de indieni! Ca să poată fi posibilă prima secvență...

Géraldine nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Secvențele nu sunt filmate în ordine. Câte o dată este filmată ultima scenă înaintea primei!

— Dar, la montarea filmului, toate secvențele vor fi puse în ordine.

— Cunoști-fiecare etapă a realizării unui film?

— Bineînțeles. Am crescut pe platourile de filmare.

— De ce nu te-ai făcut actriță? Cu fizicul tău, cu siguranță ai fi devenit vedetă!

Încântată de compliment, Géraldine nu se lăsă totuși impresionată.

— Nu sunt bună ca actriță, mărturisi ea cu sinceritate.

— Ce idee ciudată, să-ți alegi meseria de caz cador! Este foarte periculos pentru o femeie.

— La fel și pentru un bărbat.

— Ești o persoană un pic cam temerară, nu-i așa?

Géraldine se gândi o clipă, apoi îi răspunse:

— Nu-mi asum decât riscuri calculate, întotdeauna mi-a plăcut sportul... Și, cum voiam să lucrez în lumea cinematografiei, mi-am zis că aș putea împăca ambele preferințe!

— Bine gândit! remarcă Dimitri, dând din cap.

El o privea ca pe o prietenă, dar Géraldine; care-și dorea mult mai mult decât atât, era decepționată.

„Mă tratează ca și cum ar fi fratele meu mai mare!”

Îi veni în minte avertismentul lui Bill Red-cloud: „Este prea bătrân pentru tine”. Ah, ce n-ar fi dat acum să fie cu câțiva ani mai în vârstă și la fel de frumoasă ca sora ei, Paula! Atunci, poate că Dimitri n-ar mai fi tratat-o ca pe un copil?

Realizatorul filmului se apropie de ei și le explică derularea scenei următoare.

— După ce a căutat eroul în zadar prin tot orașul, eroina nu mai are decât o speranță: barul; Abia intră în bar, când o încărcătură

explozivă aruncă în aer toată clădirea, înnebunită, ea sare pe fereastră într-un nor de fum și, câțiva proscriși;

refugiați pe acoperișul unei clădiri, încep să tragă...

Se întoarce spre Ger aldine.

— Acum, ascultă-mă cu atenție! Vei fugi în zigzag și, în colțul străzii, ești atinsă de un glonț...

Tânăra își duse mâna la umăr.

— Da. Acționez acest sistem.

— Și te rezemi de zid mimând durerea, înainte de a mai face câțiva pași, apoi te prăbușești în praf. Atunci, eroul, dublat de un cascador, vine în galop. Te ridici pe jumătate, iar el se apleacă să te ridice și să te urce pe cal. Ai înțeles?

Géraldine dădu din cap în semn că da. Cascadorul? Va fi Dimitri, iar totul se va petrece de minune...

— Ai înțeles? repetă regizorul.

— Da.

— Atunci, să începem. Să profităm cât putem de soare, într-o oră nu vom mai avea atât de multă lumină.

Asistentul puse mâna pe portavoce.

— Secvența numărul treizeci și cinci! strigă el. Camerele A, B și C...

Pe Géraldine o cuprinse teama. Dar era prea târziu să mai dea înapoi...

„Trebuie să reușesc!”

Pentru că ar fi fost o bilă neagră pent.ru ea dacă această primă încercare ar fi trebuit să fie refăcută. Trebuia reconstruit barul, înlocuită – fereastra special făcută ca să se spargă în mii de cioburi când va sări prin ea... Asta însemna pierdere importantă de timp. „Iar timpul costă bani!” repeta producătorul filmului pentru cine voia să-l audă.

— Urcă aici sus, îi spuse Redeloud.

Ascultătoare, Géraldine se urcă pe catapulta prevăzută cu resorturi puternice. Astfel, săritura va fi și mai spectaculoasă. Cu mâinile transpirate „cu tâmplele zvâcnind, Géraldine aștepta semnalul...

— Secvența treizeci și cinci!

Cu capul înclinat într-o parte, bătrânul cascador era foarte atent la tot ce se petrecea de partea cealaltă a peretelui subțire.

— Acum! ordonă el.

Se auzi o explozie asurzitoare. Géraldine își Iră avânt și, propulsată de catapultă, trecu prin fereastră într-o nor de fum negru, în timp ce geamul din plastic foarte subțire se spărgea în mii de bucăți. Ateriza pe niște cutii și butoaie din cauciuc, care aveau rolul de a-i amortiza căderea. Apoi. În fugă porni în zigzag, în timp ce gloanțele şuierau.

„Acum!”

În colțul străzii, Géraldine declanșa micul exploziv de pe umăr și sângele țâșni. Iluzia era perfectă... Ai fi zis că, într-adevăr. O atinsese un glonț în umăr. Tânăra se lipi de zid, susținându-și brațul însângerat.

„Doi pași înainte... și mă prăbușesc”.

Potcoavele calului abia atingeau solul când sosi în galop.

„Apoi mă ridic pe jumătate...”

Fără a încetini, Diniitri se aplecă și, cu „o mână, o prinse pe „rănită” de talie. Géraldine fu ridicată în aer cu atâta brutalitate încât, cu restirația tăiată, crezuse că i-a sosit ceasul.

Însă imediat Dimitri o așează în șa în fața lui;

Calul negru, cu coama în vânt, continua să galopeze spre prerie.

— Totul e-n regulă, Géraldine?

— Merge...

Dimitri își lăsa calul la trap. Înainte de a se întoarce spre oraș, o sărută ușor pe buze.

Amețită, Géraldine închise ochii. După tensiunea din ultimele clipe, acum viața i se părea minunată... Entuziasmul nu-i slăbi deloc – ci dimpotrivă – când regizorul o felicită:

— Bravo, Gerald-ir-ji!

— Adresându-se asistentului, adăugă:

— Este inutil să mai repetăm scena.

— Așa este. E bună.

Dimitri o ajută pe tânără să coboare de pe cal. Imediat se grăbi spre Bill Redeloud, care urmărise scena.

— A fost. bine, nu-F așa?

— N-a fost rău.

— N-a fost rău? repetă Géraldine, indignată.

— Dar nu mai este nevoie să reluăm scena! Iar re gizorul mi-a spus „Bravo”!

— Faci prea mare caz pentru o simplă caz cadă! Crezi că vei primi un Oscar doar pentru că ai sărit printr-o fereastră?

Géraldine îl cunoștea prea bine pe bătrân, ca să știe că este destul de zgârcit cu complimentele. Dar, când zări un țicăr de mândrie în ochii lui, se simți mulțumită.

— Îmi veți mai da de lucru?

— Poate.

Câteva zile mai târziu, o petrecere la sfârșitul filmărilor – cu douăzeci și patru de ore mai devreme decât fusese prevăzutăreunea actorii și tehnicienii implicați în realizarea filmului...

Ca meniu s-a servit grătar, porumb copt și șampanie. Sub lampioanele suspendate între pomi, o mică orchestră cânta pentru cuplurile de dansatori.

Derek Lombard, conștient că traversa o perioadă fastă, era într-o dispoziție excelentă. Filmul va mai adăuga ceva la celebritatea sa. În plus, mezina lui. despre care nu spera că va ajunge actriță, își găsise în sfârșit drumul în viață. Cât despre Paula, care deținea rolul principal înix-un film în curs de realizare la Hollywood, nu mai exista nicio îndoială în această privință: va deveni cea mai mare actriță a secolului.

De când Diniitri o sărutase, Géraldine plutea în al nouălea cer. Ascultând neatentă discursurile entuziaste ale tatălui ei] aruncă o privire de jur-împrejur, iar bucuria ei nu mai avu margini când! văzu pe Dimitri în mijlocul unui grup de figuranți.

— Dar euforia ei a fost de scurtă durată... Pentru ca Dimitri venise împreună cu o invitată: Martha Delaney cea roșcată!

Rănită, Géraldine simți că ar fi onorabil din partea ei să-l evite. Se duse să stea lângă cam e ramam și nu se lăsă rugată când unul din ei o invită la dans. Orchestra interpreta dansuri vechi: polca. passo doble, foxtrot... Când muzicanții atacă un vals lent, cameramanul se declară

învins. Atunci, ca și cum ar fi așteptat de mult acest moTUNETE ÎN ZORI

ment, Dimitri o trase autoritar după el spre ringul de dans improvizat.

Uitând de toată suferința, tânăra se lăsă purtată de el. Avea impresia că plutește pe un nor, 1 iar picioarele-i abia atingeau pământul.

— Te-am văzut trecând prin fereastră, în după-amiaza asta, îi spuse Dimitri. A fost cu adevărat spectaculos! Dar, ceea ce nu înțeleg, este cum de nu te-ai rănit deloc. Toate acele cioburi:

— Nu erau din sticlă, ci dintr-un plastic special. Poți să spargi geamul în mâini fără să pățești absolut nimic.

— Când va fi gata filmul, le voi povesti tuturor prietenilor mei că o cunosc pe cascadoarea care a sărit prin fereastră. O să le spun și cum te-am luat din mers pe calul meu... Dar nu mă vor crede! Vor crede că eroul este cel” care te-a salvat.

— La fel cum vor crede că eroina principală este cea care a sărit prin geam. Cascadorii cu răs cul, iar vedetele cu gloria f

Diniitri o strânse mai puternic în brațe și geraldine își dori ca acel vals să nu se mai termine niciodată... Fără a mai sta pe gânduri, puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Dâmitri, de ce m-ai sărutat?

— Nu știu... Te-ai supărat?

— Nu.

— Știi, a fost vorba de un simplu sărut a-mi cal. Un mic sărut ce nu trebuie luat în serios.

— Cred că... că înțeleg, se bâlbâi Géraldine, foarte dezamăgită.

Exact în acel moment orchestra tăcu, iar ea se întrista și mai mult.

— Nu-mi mai rămâne decât să-mi iau rămas-bun și să-ți mulțumesc că mi-ai permis să cunosc lumea cinematografului, îi spuse Dimitri, bine dispus. Nu voi uita niciodată că datorită ție am fost angajat ca figurant! Nu cred că vom mai avea ocazia să ne revedem după ce vei pleca, mâine, înapoi la Hollywood.

Pe tânără o cuprinse disperarea.

— Dimitri...

— Ia te uită, cowboy-ul și cascadoarea! ex clamă Derek, venind lângă ei.

Băuse puțin cam multă șampanie, dar părea să fie încă stăpân pe el.

— Ei bine, cowboy! iată-te acum lansat în lumea filmului!

— A fost o – experiență interesantă și...

— Și trebuie să continui! i-o tăie scurt Derek; Am văzut varianta finală a filmului, ai fost extraordinar! Știi la cine mă faci să mă gândesc? La Gary Cooper.

— Dar nu semăn deloc cu el!

— Ba da! Ai aceeași alură ca și el! Cowboy; mâine te iau cu mine la Hollywood. Unul din prietenii mei va începe turnarea unui serial western pentru televiziune. Poate că va avea un rol să-ți ofere.

— Ce?! exclamă Dimitri stupefiat. Un rol?, Pentru mine? Imposibil! Este adevărat, știu să călăresc, dar să joc într-un film...

— Crezi că toate vedetele sunt actori buni?

— Ai suficientă personalitate ca să reușești în lumea filmului! Asta este principalul.

Un pic mai târziu, când Derek se îndepărtă, Dimitri se întoarse spre Géraldine.

— Vorbește serios? o întrebă el neîncrezător.

— Sau este de vină șampania care m-a făcut să sper, într-un viitor mirific, la Hollywood?

— Cu Derek nu se poate ști niciodată, mărturisi tânăra. Dar este adevărat că șampania în totdeauna îl bine dispune. Pe de altă parte, este mulțumit că filmările au luat sfârșit...

— Atunci să-i uit promisiunile?

— Nu! exclamă Géraldine. După părerea mea nu sunt cuvinte deșarte...

Cât de minunat ar fi dacă Dimitri ar veni cu ea la Hollywood! Făcând apel la toată puterea ei de convingere, tânăra se decise să-l convingă să accepte:

— Tatăl meu cunoaște foarte bine industria cinematografică, iar dacă el zice că ai șanse, atunci ascultă-i.

— Să fie oare **b** minune?

— Ești defetist? Vino cu noi la Hollywood-Dimitri Rockwood. N-ai nimic de pierdut... ci nu mai de câștigat.

CAPITOLUL 5

A doua zi, Dimitri plecă împreună cu Geraldine și Derek spre Hollywood. Derek nu-și uitase promisiunile și-l luă sub aripa sa protectoare pe cel pe care, continua să-l numească „cowboy”. După, ce Dimitri dădu o probă, i se oferî un mic rol într-un serial de televiziune. Acesta a fost primul său pas spre glorie.

Géraldine trăia un vis, iar imaginația sa bogată îi înfățișa viitorul în cele mai frumoase culori: curând Dimitri va deveni celebru...

„Iar eu voi fi cascadoarea cea mai renumită din Hollywood!”

Derek îi oferise protejatului său o cameră în luxoasa sa vilă din Beverly Hills. Așa încât Géraldine îl putea vedea zilnic și astfel, continua să viseze.

„Într-o seară mă va lua în brațe și, înainte de a mă săruta, îmi va spune: *Te iubesc!*”

* * *

— Astăzi trebuie să se întoarcă sora mea, îl anunță Géraldine.

— A! Paula? Întrebă Dimitri.

— Da, Paula.

Amândoi, după ce înotaseră îndelung în piș – cină, se odihneau la umbră, bând un ceai cu gheață.

Tocmai atunci Paula își alesese momentul să apară... Venea direct de la aeroport, îmbrăcata într-o minijupă din piele de căprioară și o bluză aproape transparentă.

— Bună seara, spuse ea cu vocea-i puțin răgușită.

Géraldine, pă ind instantaneu, își crispa mâinile pe brațele sezlongului. O cuprinse un val intens de gelozie, aproape sălbatică. Dimitri, împietrit, nu-i mai dădu deloc atenție Geraldinei. Toată atenția lui se concentra asupra noii-venite.

Și ce era surprinzător? Cu silueta ei de sirena, părul negru ca abanosul și fin ca mătasea „chipul de madonă și ochii negri, Paula reprezenta femeia în toată splendoarea ei.

Cu un efort considerabil, Géraldine reuși să facă prezentările.

— Dimitri Rockwood, un actor pe care Derek l-a descoperit în timpul filmărilor din Álamo... Și Paula, sora mea.

Dimitri se ridică pentru a-i strânge mâna actriței. El era îmbrăcat într-un maiou și Paula, fără niciun fel de jenă, îl detalie cu privirea din cap până-n picioare. Păru să-i fi plăcut ceea ce văzuse și, disperată, Géraldine își spuse că nu mai avea ni ei un fel de șansă.

Cum ar fi putut lupta împotriva unei astfel de rivale? În plus, Dimitri continua s-o considere un copil...

„Eu nu am decât optsprezece ani, în timp ce Paula are douăzeci și doi! Este femeie. O adevărat? femeie...”

Și apoi, în ochii ei negri, se citea o invitație fără echivoc. Când, în Rai, Eva îi întinsese mărul lui Adam, trebuie să fi avut aceeași privire...

Dimitri rămase ca vrăjit. Cu inima frântă, Géraldine văzu această iubire dintre Dimitri și sora ei apărând și înflorind într-o după-amiază frumoasa de primăvară.

Pentru cât timp oare? Géraldine nu-și făcea iluzii deșarte... Sora ei mai mare se plictisea atât de repede! După ce se căsătorise, la șaisprezece ani, Paula divorțase șase luni mai târziu, după care urmasă un lung șir de aventuri. Egoistă și lipsită de inimă, ea era cea care, în general, lua inițiativa despărțirii, fără a-și face griji pentru ceea ce ar fi putut simți partenerul ei.

Géraldine se strădui să-și uite amărăciunea, consacându-se cu trup și suflet meseriei ei. Reputația ei de cascadoare începea să se contureze încetu'] cu încetul...

friști prea mult, îi spuse Redeloud, cu sinceritatea lui morocănoasă obișnuită. Dacă vei continua așa, nu vei mai apuca să îmbătrânești.

„— Este mai bine să mori tânăr, îi replică ea; calmă.

Redeloud o privi îngrijorat și-i spuse aproape rugând-o:

— Nu, micuța mea, nu! Nu mai vorbi așa!

Nu merită!

Géraldine simți că roșește.

— Nu... nu înțeleg.

— Oh! Ba da! Crezi că nu știu ce se întâmplă între sora ta și Rockwood? Dar uită-l pe cowboy-ul tău!

— Ce vrei să spunei? strigă Géraldine. la capătul nervilor.

— Te cunosc prea bine, micuța mea. Și nu-mi place să te văd nefericită. Nu te mai gândi la Dimitri Rockwood, nu este pentru tine. Sora ta l-a înnebunit. Am auzit că acum el se plimbă în mașini sport. De asemenea, se pare că și-a aruncat cizmele de cowboy și nu mai poartă decât pan toți italienești. Și că i-a oferit Paulei un inel de logodnă împodobit cu un diamant cât o minge de fotbal!

— Géraldine își lăasă în jos capul pentru ca bătrânul să nu-i vadă lacrimile.

— Da. S-au logodit...

Căsătoria dintre Dimitri Rockwood și Paula Lombard urma să aibă loc în iunie, iar fotografiile lor apăreau în toate ziarele.

Derek, care, de cum îl văzuse, îl și simpatizase pe „cowboy „a fost primul care și-a dat acordul.

Cu excepția lui Redeloud, nimeni nu ghicise sentimentele Geraldinei pentru Dimitri – acesta din urmă mai puțin decât oricine. Nimeni nu știa ce îndura ea când îi vedea pe cei doi logodnici ținându-se de mână și privind-se în ochi, într-o după-amiază, Géraldine, care plecase de la studiouri mai devreme decât de obicei, îl găsi pe Dimitri singur pe marginea piscinei. Tocmai înotase și soarele făcea să strălucească o mulțime de picături de apă pe torsul lui bronzat.

— Du-te repede să-ți iei costumul de baie! îi strigă el, imediat ce o văzu. Apa este atât de bună!

Tânăra reuși să-și ascundă mâhnirea sub un zâmbet.

— Eu... încă n-am avut timp să te felicit, reuși să-i spună, cu prețul unui efort remarcabil. Vă urez multă fericire!

— Da, se poate spune că am avut noroc! Știi la ce mă gândeam, când ai venit?

Zâmbetul lui sfâșie inima fetei, care se bâlbâi:

— Păi... nu.

— Mă gândeam la surprizele pe care ni le rezervă viața! Îți amintești de întâmplarea de la Álamo, când câinele meu l-a speriat pe Bătrânul-Caetus, iar tu ai căzut? N-aș fi crezut că-mi va schimba viața atât de mult acel incident! iată-mă acum la Hollywood, cu buzunarele

pline de bani... Fotografia mea este peste tot, oamenii îmi cer autografe și mă voi însura cu cea mai frumoasă femeie din lume! Cine ar fi crezut? Pentru moment mă întreb dacă nu cumva visez.

Aflat într-o stare euforică, Dimitri nu observă niciunul din semnele rău-prevestitoare. Géraldine, care auzise niște zvonuri circulând prin studiouri, se întreba cum se va termina totul...

Pentru că draga de Paula, foarte schimbătoare din fire, își găsisese o nouă iubire și își părăsea logodnicul în favoarea unui regizor italian foarte seducător: Alberto Mastroni.

Într-o seară” Géraldine își găsi sora făcându-și bagajele.

— Ce faci... pleci?

— Plec la Roma cu primul avion de mâine di mineață. Alberto Mastroni mi-a oferit un.ro? important într-o superproducție ce se va turna la Cinecittà.

— Și cum rămâne cu Dimitri?

Paula se întoarce, cu un aer vinovat.

— Păi... nu suntem făcuți unul pentru celălalt...

Cu vocea tremurândă, Géraldine țipă la ea: – Cum poți vorbi așa, când el te iubește ca un nebun?!

— Mă deranjează foarte mult că-l voi face să sufere, știi bine. Dar, cinstit vorbind, aș putea să-l mai văd când eu sunt îndrăgostită de altul?

Siderată, Géraldine rămase fără replică. Ca de obicei, sora ei nu se gândea decât la propria persoană.

— I-ai spus măcar lui Dimitri? întrebă ea, în sfârșit.

— Da. da... A suportat foarte rău această veste!

— Și te miră?

— Când a aflat că mă întâlnesc cu Alberto, a amenințat că se va duce și-i va aplica o corecție s-o țină minte toată viața. Mă bucur că plec, pentru că Dimitri se schimbă total atunci când e furios.

— Unde este acum?

Paula ridică din umeri.

— Probabil că face un tur al barurilor, ca să-și înece amărăciunea.

În mintea-Geraldinei se ivi o bănuială, își cunoștea prea bine

sora ca să știe că aceasta avea, în general, tendința de a se eschiva de responsabilități.

— Cum i-ai explicat situația lui Dimitri? se interesă ea.

— Dar... păi...

— Ai avut măcar o discuție serioasă cu el? Nu înțeleg de ce te temi, dacă i-ai explicat totul. Nu poate decât să accepte situația. Dimitri este un om înțelegător și cu bun-simț, capabil să se comporte corect.

Jenată. Paula nu-i răspunse.

— Ai avut cu el o discuție serioasă? insistă Geraldine.

— Știi bine, nu-i deloc ușor! Eu...

Deodată, privirea Geraldinei se fixă pe mâinile surorii sale, care tresări.

— Oh! Ieși cu alt bărbat și încă mai porți inelul lui de la Dimitri!

— Am uitat să-l scot, mărturisi Paula, în curcă, își scoase inelul ce strălucea pe inelarul mâinii stângi și i-l întinse surorii ei mai mici.

— Poftim! Dă-i-l tu din partea mea și explică-i ce se întâmplă. Și pe tine te iubește mult, te consideră sora lui mai mică. Eu n-am curajul să-l înfrunt, încercă să înțelegi. Géraldine. și nu mă mai privi așa, acuzator!

— De ce ar trebui să mă ocup eu de o astfel.

de problemă, în locul tău? o întrebă Géraldine furioasă.

— Te rog, ajută-mă! Fă-mi acest serviciu. Pen; lru tine este ușor...

„Este ușor. gândi ea cu amărăciune. Paula nici nu-și dă seama ce-mi cere!”

— Pot conta pe tine, micuța mea Géraldine?

— Ce vrei să-i spun?

— Ce vrei. De exemplu, că am plecat la Roma ca să-mi clarific sentimentele...

— N-o să creadă niciun cuvânt din povestea asta! mai ales dacă o să-i dau inelul.

— Atunci, cu atât mai rău, spune-i adevărul!

— Că l-ai ales pe Mastroni și că te-ai dus să trăiești cu el în Italia?

— Alberto este un om extraordinar... declară Paula, a cărei

privire se însufleți brusc. Are o vi talitate și o prestanță extraordinare. Dacă l-ai vedea conducând filmările, și tu ai fi sedusă de el.

— M-aș mira!

Fără să țină cont de întrerupere, Paula continuă:

— Cât despre Dimitri, este un bărbat foarte frumos. Inteligent, plin de personalitate... Dar pe el îl interesează mai mult caii decât filmele, iar viitorul lui este nesigur. Acest serial de televiziune în care joacă, nu va depăși douăzeci de episoade.

— Apoi va rămâne fără niciun contract.

— Este posibil să i se propună alte roluri...

— Sau niciunul. Este dur să debutezi în această meserie, unde solicitarea este mare", dac ai puțin de ales!

Cu egoismul ei obișnuit, Paula concluzionează:

— Or, eu nu vreau să-mi leg destinul de cel al unui ratat. Cu Alberto Mastroni, cariera mea sigur, va face un pas înainte.

— Ce contează pentru tine? Numai ambițiile, tale? o întrebă Géraldine eu amărăciune.

— Te rog, fără lecții de-morală!

După ce plecă Paula, Géraldine rămase singură în vila imensă. Derek, care filma în Canada", nu știa nimic din aceste ultime evenimente. Cât despre Dimitri., își făcu apariția a doua zi diniineața. Cu o privire rătăcită, neras, ochii injectați, sp-clătina.

— Dumnezeule! exclamă Géraldine. Ești într-o stare...

— Unde este Paula?

În loc să-i răspundă la întrebare, tânăra îi oferi o ceașcă cu cafea, pe care el o refuză.

— Unde este Paula?

Cum Géraldine tăcea, în ochii lui Dimitri apăru un licăr neliniștitor. Tânăra cunoștea această expresie... Dimitri avusese aceeași privire când proprietarul standului din iarmaroc refuzase să-i dea jucăria pe care o câștigase.

— Paula nu-i aici. răspunse ea în cele din urmă, cu voce neutră.

— Unde este? întrebă Dimitri. Încăpățânat;

Geraldine încercă să câștige timp.

— Acum? Păi... Probabil că așteaptă avionul.

— Avionul spre Roma? Pleacă cu Mastroni?

— Ar fi trebuit, să-mi dau seama!

Dimitri plecă în fugă. Géraldine îl prinse, în cele din urmă. În fața garajului și-l apucă de

— Unde te duci?

— La aeroport. Voi încerca s-o fac să înțeleagă pe această", această...

— Dar nu ești în stare să conduci!

Dimitri încercă să-și elibereze mâna, cu brutalitate.

— Lasă-mă în pace!

Amenințător, adăugă:

— M-ai auzit? Ți-am spus să mă lași! Nu mă obliga să folosesc forța, altfel...

— Încearcă! Am. centura neagră la judo. Beat cum ești, nu-mi va fi deloc greu să te pun la pământ!

Un zâmbet lipsit de veselie apăru pe buzele lui.

— Ai fi în stare... Ascultă, Géraldine, ești o fetiță drăguță, dar povestea asta nu te privește.

„Nu mai simt o fetiță. Când îți vei da seama?”

— Nu ești în stare să conduci, îi repetă ea, cu o voce mai ascutită.

— Gata cu discursurile! Lasă-mă să plec.

— Înțelegând că nu va reuși să-l convingă, Gerai dine ridică din umeri.

— Bine. Însă voi conduce eu.

Clătinându-se, Dimitri se îndreptă spre mașina lui sport, decapotabilă.

— Nu. eu... eu voi conduce, se bâlbâi el, N-avem timp de pierdut și voi... voi conduce mai repede decât tine.

— M-aș mira. Sunt obișnuită să conduc bolizi.

— Stai liniștit, asta-i meseria mea!

Fără a mai protesta, Dimitri se așează pe scaunul de lângă șofer. Jar Géraldine se instala la „volan. Tânăra știa că nu va servi la nimic să meargă fa aeroport, pentru că avionul Paulei decolase de mult timp. Sau avusese întârziere?

Oh! Sper că nu!"

Altfel, dacă cuplul s-ar mai fi găsit în aeroport când ajungea Dimitri furios și înnebunit de gelo – zie. de disperare și alcool, ar fi putut avea loc o scenă teribilă.

Rugămințile Geraldinei au fost îndeplinite. Avionul care-i ducea pe Paula și Alberto Mastroni la Roma n-avusese întârziere.

Dimitri rămase închis în sine pe tot drumul de întoarcere, O dată ajunși, se lăsă să cadă pe un fotoliu și rămase acolo fixând un punct drept în fața lui.

Géraldine încercă să-l facă să înțeleagă situația.

— Paula este un copil egoist, care vrea întotdeauna alte jucării... Niciodată nu se va schimba!

Când tânăra îi arată inelul de logodnă pe care sora ei o rugase să i-l dea, el o privi câteva minute fără a mai spune nimic. După care, îl luă și-l băgă în buzunar, cu un zâmbet cinic pe buze.

— Este ca-ntr-un film. Un bărbat, o femeie...

— Și apoi despărțirea. După aceea, totul va lua e în torsătură proastă pentru bietul erou batjocorit.

— Nu fi atât de pesimist.

— Sunt un perdant în tot ce-fac! Știai că ieri s-a filmat ultimul episod din serialul televizat și n-am mai primit niciun alt contract?

— Asta-l. neplăcut!

— Dar nu dramatic. Oricând voi putea găsi un loc de muncă în Texas! După experiențele mele hollywoodiene. voi fi considerat o celebritate acolo.

Deodată se ridică.

— Nu mă voi mai lamenta din cauza pierderii unei femei lipsite de inimă, ca Paula! Ce-ar fi să sărbătorim, Géraldine?

— Să... să sărbătorim?

— De ce nu? O despărțire trebuie sărbătorită.

— Mai blând, continuă:

— Știai că tu ești unica mea prietenă aici?

— Cum poți spune așa ceva, Dimitri? Cunoști mulți oameni aici, în Hollywood.

— Da, dar tu ești singurul meu prieten *adevărat*. Ești sinceră,

echilibrată, corectă... Nu pot spune același lucru despre toată lumea! În cine te mai poți încrede din tot acest oraș plin de nebuni?

Și, ducând-o spre mașina lui, spuse:

— Hai să sărbătorim! Am chef să beau, să cânt și să dansez!

Géraldine se gândi că este mai prudent să nu-i spună că deja băuse prea mult.

Dimitri se neliniști.

— Vii? Oh! Nu-mi spune că trebuie să te duci să muncești!

— Nu, astăzi sunt liberă. Ca și în restul săptămânii: am opt zile libere între două contracte.

Géraldine estimează că ar fi fost mai bine ca Dimitri să ia două aspirine și să se culce. Dar la ce bun să discute cu un om care este în același timp deprimat și surescitat?

Tânăra se rează la volan, și opri în fața fiecăruia pe care i-l arată Dimitri. El continua să bea vodcă în timp ce ea se mulțumea numai cu cafea. Din ce în ce mai neliniștită, Géraldine nu îndrăznea să-i spună nimic, în starea în care se afla, cine știe cum ar fi putut reacționa.

— Am o idee! exclamă deodată Dimitri. O idee formidabilă! Mi-ai spus că ești liberă săptămâna asta, nu-i așa?

— Da. este adevărat... De ce?

— Ei bine, atunci să mergem în Mexic! Să ne îmbătăm cu *tequila*...

— Ce?

— Ți-am spus. să mergem în Mexic! *Sombreros*} *tortillas*, *ponchos* și *tequila*!

Géraldine nu putu să nu izbucnească în râs.

— Haide, Dimitri, nu pot merge în Mexic!

— De ce nu? Dă-mi un motiv!

I-aș putea da o mulțime de motive! gândi tânăra. Ritmul de desfășurare a scenariului a devenit prea rapid. Nu-l mai pot urmări! Ieri*, Dimitri trebuia să se însoare cu Paula. Astăzi, Paula a plecat în Italia și Dimitri vrea să meargă cu mine în Mexic! Cei care spun că Hollywoodul este un oraș de nebuni nu se înșală!"

Să încerce să-l facă să-și schimbe hotărârea? Nu, nu avea curaj...

Tot ce-și dorea era să fie cu

TUNETE ÎN ZORI

63

ei. Cum ar fi putut o femeie îndrăgostită să refuze să plece în Mexic cu bărbatul pe care-l iubea?

— Deci, ești de acord, plecăm? întrebă Dimitri.

— În Mexic?

— Da, aproape de Acapulco. Joe, un actor pe care l-am cunoscut pe platourile de filmare, are o *hacienda* acolo. Mi-a spus că aş putea s-o folosesc când voi dori.

Géraldine ezită.

— Este... este rațional ce facem?

— O vilă cu piscină lângă Pacific, nu te tentează perspectiva asta?

— Ba da, dar...

Dimitri ridică mâna, care-i tremura puțin, făcându-i semn să tacă.

— Ți-e teamă să rămâi singură cu mine, Géraldine? Dacă da, atunci mă jignești. Mă cunoști atât de puțin? Știi foarte bine că tu, pentru mine, ești ca o surioară!

Această ultimă frază mări confuzia fetei. *O surioară...* Așadar, pentru Dimitri niciodată ea nu va reprezenta altceva? Nu exista nicio șansă pentru ca, într-o zi, s-o privească altfel?

Ajunseră la Acapulco spre sfârșitul după-amiezii. Dimitri, care dormise tot timpul zborului, se deșteptă mai treaz, ceea ce-i ușura considerabil situația Geraldinei.

— Acum va trebui să găsim un taxi care să ne ducă acasă la Joe, spuse el.

— Este departe de aici?

— Din câte am înțeles, la o jumătate de oră de mers cu mașina.

Dimitri făcu semn unui șofer de taxi și-i dădu adresa, în spaniolă:

— *Muy bien, señor* ! exclamă mexicanul, cu un zâmbet larg.

Surpriza Geraldinei fu totală.

— Nu știam că vorbești spaniola. Dimitri!

— Nu-i nimic extraordinar în asta: m-am născut la doi pași de frontiera mexicană.

În timp ce conducea, șoferul le spuse că se numește Ramón și se oferea să le fie ghid pe tot timpul șederii lor în Mexic – și, asta, la un preț ce sfida orice concurență.

— Mai vedem, răspunse Dimitri, fără să-și ia niciun angajament.

Curând, mașina părăsi orașul și se angaja pe un drum anevoios, mărginit de cocotieri și bananieri. Marea, foarte albastră sub cerul fără niciun nor, sclipea pe fundal.

„Probabil că visez, își spuse Géraldine. Dimitri și cu mine, singuri în acest peisaj încântător? Este imposibil! Mă voi trezi curând...”

Ramón opri în fața unui zid înalt și alb încărcat de flori.

— Ați ajuns, *señor* ! încântată, Geraldins privi vila lungă în stil colonial ce se reflecta într-o piscină ovală. O grădină cu vegetație tropicală, luxuriantă cobora, în pantă lină, spre o plajă mică cu nisip auriu.

Joe îi telefonase Mariei, femeia care avea grijă de proprietate, ca s-o prevină de vizita* prietenilor lui. Imediat ce auzi mașina, apără în prag o femeie tânără.

Avea tenul arămiu, profil aztec, părul negru împletit în cozi, și toate acestea îi dădeau un aer profund mexican...

După ce le ură bun-venit, Maria îi conduse pe Dimitri și Géraldine în camerele lor.

„Visul continuă”, se gândi tânăra.

Mobila grea de mahon, în stil spaniol, contrasta cu pereții foarte albi din acea cameră, ale cărei ferestre se deschideau spre un balcon.

Obosită de drum, căldură și, mai presus de orice, de emoții, Géraldine se grăbi să-și despacheteze bagajele și apoi făcu un duș în baia aferentă camerei.

Înviorată, înprospătată, se masă cu puțină apă de colonie. După aceea, îmbrăcată cu o rochie de bumbac și încălțată cu sandale, se hotărî să coboare.

Dimitri coborâse deja. Și el făcuse un duș și se schimbase. Inima Geraldinei tresări când îi văzu silueta înaltă și perfectă.

„Cai de mult s-a schimbat în câteva luni!”

Chiar dacă Dimitri își păstrase alura degajată și sportivă a bărbatului din prerie, căpătase o anumită eleganță de când venise la Hollywood, ce adăuga ceva în plus farmecului lui.

— Cina este servită! anunță Maria.

Dimitri și Géraldine meraseră la masă și se așezară față în față pe terasa cu dale de piatră. Mâncară în tăcere salata și cocteilul de creveți pe care le adusese tânăra mexicană zâmbind.

Géraldine simți că atmosfera de degradează din nou. Din nou Dimitri părea foarte deprimat...

„Trebuie neapărat să găsesc ceva de discutat”, gânde ea.

Fără prea multă convingere, spuse cu voce tare – Sunt delicioase!

Dimitri așteptă până ce li se servi un nou fel. de mâncare, constând din pește pregătit la grătar; ca să spună și el, posomorât:

— Ai dreptate, este delicios.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până la desert: un coș plin cu fructe tropicale. După ce gusta dintr-un fruct, Dimitri se ridică și ieși pe terasă;

După o clipă de ezitare, Géraldine renunță să-l urmeze, își dădea seama că Dimitri avea nevoie să fie singur. Dar cât de tare o durea să-l vadă suferind în asemenea măsură!

Dimitri dispăruse în umbră. Văzând că nu se mai întoarce, Géraldine se resemna și urcă în camera ei. Însă, în loc să se culce, se duse pe balcon și se sprijini de balustrada din fier forjat.

Mii de stele sclipeau pe cer și clarul de lună scălda peisajul într-o lumină argintie, însă degeaba scrută cu privirea grădina și plaja, nu reuși să-l vadă pe Dimitri.

Neliniștea își făcu apariția în sufletul ei. Unde dispăruse? Ce făcea singur, înconjurat de gândurile lui amare și întunecate? Pe măsură ce timpul trecea, neliniștea tinerei creștea.

„Se află într-o asemenea stare, încât te poți aștepta la orice din partea lui...!”

Fără a mai sta pe gânduri, Géraldine coborî, scările și parcurse aleea grădinii. Dar tot nu-l găsi pe Dimitri...

„Poate că s-a dus pe plajă?”

Acolo se refugiase. Tânăra îl observă așezat în spatele unei dune de nisip. Cu capul în mâini – și umerii scuturându-i-se în timp ce plângea, părea a fi imaginea îrsăși a disperării.

Un al șaselea simț o avertiză să păstreze distanța. Un bărbat puternic ca Dimitri nu ar accepta ca cineva să fie martorul slăbiciunii lui. În culmea dezolării, tânăra se așază pe nisip și începu și ea să plângă.

Mai jos, Dimitri începea încet-încet să se liniștească. Se ridică și făcu câțiva pași pe marginea apei.

Venise oare momentul ca Géraldine să-și facă simțită prezența? Se întoarse în grădină și se prefăcu a-l căuta.

— Dimitri! Dimitri?

„În acest fel, dacă nu va accepta compania mea, 1 nu-mi va răspunde” își zise ea.

Dar el nu ezită nicio clipă, și-i răspunse.

— Sunt aici! strigă el. Pe plajă.

Tănăra ajunsese lângă el tocmai când un nor, Acoperi luna.

„Mai bine! Își spuse Géraldine. Așa, Dimitri nu-mi va vedea ochii înroșiți, la fel cum nici eu nu-i voi vedea pe ai lui!”

— Totul e-n regulă? se interesă ea.

— Ah, da! Mă gândeam numai...

— La ce?

El ridică din umeri.

— La Paula, desigur

Vocea i se frânse, când adăugă:

— O iubeam... O iubeam atât de mult! Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nimic n-ar fi fost posibil între noi. Cine sunt eu în comparație cu o vedetă ca Paula? Un cowboy oarecare, un figurant fără viitor...

În ochii Geraldinei apărură lacrimi, într-un gest impulsiv, își strecură mâna în mâna lui Dimitri.

— Nu-i adevărat! Tu valorezi mai mult decât Paula!

— Ești bună cu mine... Deodată, Dimitri se ridică.

— Nu voi mai continua să-mi plâng soarta!

— Este ridicol... După o noapte de somn, totul va fi mai bine.

Măine îl voi suna pe Ramón și vom face turism Te tentează ideea?

— Foarte mult! Este o idee nemaipomenită, îi răspunse tânăra cu un entuziasm prefăcut.

Înălțându-se pe vârfuri, îl sărută ușor pe obraz.

— Noapte bună!

După care se grăbi spre camera ei. Când se aruncă pe pat, începu să plângă în hohote.

Pentru Dimitri. doar Paula conta. Și pentru totdeauna...

A doua zi, Ramón îi duse într-un orașel încă nedescoperit de turiști. Era ziua de târg și, de-a lungul străzilor pavate erau înșiruite o mulțime de tarabe colorate. Ici erau expuse fructe și legume, colo obiecte din lut ars, puțin mai încolo se vindeau coșuri împletite...

Dimitri o copleși pe Géraldine cu cadouri. O brățară de argint filigranat, un șal din dantelă neagră, un fluier de lut, o pălărie tradițională mexicană...

— Este prea mult! exclamă tânăra râzând.

Soarele se ridicase mult pe cer și începea să fie din ce în ce mai cald.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm? propuse Dimitri.

Géraldine își privi ceasul.

— Este deja trei după-amiază! exclamă ea uimită. Nici n-am simțit când a trecut timpul!

— Nici eu.

În grădinița umbrită a unui restaurant mâncară cu pofta *tacos și enchiladas*. Când Géraldine vru să-l imite pe Dimitri, care mușca cu poftă dintr-un ardei iute roșu, acesta o opri.

— Este prea iute pentru tine!

Enervată, tânăra nu ținu seama de sfatul lui: Imediat gura îi luă foc și începu să lăcrimeze și să tușească, în timp ce Dimitri râdea din toată inima.

— Monstrule! Îți mai și bați joc de mine!

— Te-am prevenit, copila mea frumoasă!

— Cum poți mânca așa ceva? Probabil că ai cerul gurii foarte rezistent!

— În Texas, la frontiera cu Mexicul, copiii ron țâie alimentele

foarte picante ca pe bomboane.

— Ce oroare! exclamă Géraldine, bând un pahar mare cu apă rece.

Încet-încet căldura după-amiezii se diminua și ei își reluară plimbările prin oraș. Tot ceea ce-o înconjura i se părea Geraldinei ireal, ca făcând parte din decorul unui film.

„Dimitri și cu mine în Mexic? Imposibil. Ori am să mă trezesc; ori regizorul va striga: *Tăiați!*”

— Acum trebuie neapărat să guști *tequila*, îi. spuse Dimitri.

Autoritar, o conduse într-o *cantina* și o învăță cum se bea băutura tradițională.

— Mai întâi, muști din bucata asta de lămâie verde. Apoi, o înghițitură de *tequila*, urmată de puțină sare.

Cu ochii plini de lacrimi, Géraldine începu să tușească.

— Este la fel de tare ca ardeiul iute!

Făcându-i-se milă de ea, Dimitri îi comandă o *mărgărita*, un cocteil pe bază de *tequila*, suc de lămâie verde și zahăr din trestie.

Un chitarist se așeză lângă bar și interpretează câteva cântece flamenco. Deja se lăsase seara, într-o stare de euforie plăcută din cauza *tequilei*, a prezenței lui Dimitri lângă ea și a căldurii, Geraldine aplauda cu frenezie. J

Cântărețul nu-și dezlipea privirea de Dimitri. În cele din urmă, nemairezistând, se apropie de masa celor doi și, într-o engleză aproximativă; spuse:

— Săptămâna trecută încă mai eram în Los Angeles, înainte ca serviciile de *imigration* să descopere că nu aveam actele în regulă și să mă expulzeze. Acolo, în fiecare seară urmăream posturile de televiziune americane. Emisiunea mea preferată era un serial de douăzeci de episoade. *Señor*, semănați atât de mult cu Harry, cowboy-ul, încât mă întreb dacă nu cumva sunteți chiar dumneavoastră...

— Da, eu l-am interpretat pe Harry, îi răs punse Dimitri.

Imediat, chitaristul își anunță prietenii;

— Domnul acesta este celebrul actor american!

Din acea clipă, Dumitri deveni eroul serii. Cu atât mai mult cu

cât vorbea și spaniola. Toți clienții din *cantina* ținură să-i stângă mâna și să-i ofere *tequila*... Când Géraldine, care se mulțumea numai cu *mărgărita*, își simți capul învârtindu-i-se, se gândi că venise timpul să plece.

Noaptea se lăsase de multă vreme, când Ramón îi aduse înapoi la *hacienda*. Luna plină se reflecta în apa întunecată, semănând cu o monedă de argint, iar valurile se spărgeau pe plajă într-un murmur neconținut. O briză ușoară purta parfumul plantelor tropicale.

— Ce noapte frumoasă „șopti Géraldine.

— Ce-ar fi să mergem să ne scăldăm? sugera Dimitri.

Tânăra nu ezită nicio clipă.

— De ce nu?

Se duse să-și ia costumul de baie și, cinci minute mai târziu, spărgea primele valuri într-un craul perfect. După căldura zilei – și poate după abuzul de *mărgărita*! – apa i se păru rece ca gheața. Da” această senzație nu dură prea mult.

„Ah! Cât de bine mă simt!” se gândi Géraldine cu exaltare.

Toate fibrele corpului ei păreau să prindă din nou viață și să vibreze.

„Dar unde este Dimitri?”

Imediat ce-și puse această întrebare, Dimitri o prinse de gleznă. Fata începu să se zbată, râzând:

— Hei, dă-mi drumul!

Reuși să se elibereze și se scufundă, după care ieși la suprafață puțin mai departe. Dimitri, și el un înotător excelent, o imită și amândoi începură. să se joace în valuri ca doi delfini, Râzând, se rostogoliră în spuma mării, înainte de-a eșua pe nisipul plajei, gâfâind, aproape îmbrățișați.

Fețele le erau la câțiva centimetri. Și, deodată, nu mai râdeau...

Dimitri o strânse la piept pe Géraldine, în timp ce buzele li se întâlneau într-un sărut pasionat. Tânăra se arcui la pieptul lui, uitând de tot ce exista în afara lor.

„Suntem singuri pe plajă, își spuse ea, îmbătată de fericire. Singuri sub lumina lunii. Singuri pe lume...”

Nimic nu mai conta pentru ea în acele clipe, în afară de

sărutările și mângâierile lui Dimitri, Cuprinsă de dorință, fremătând, Géraldine i se oferea pe de-a-ntregul. Și un cântec îmbătător îi urca în inimă:

„Te iubesc! Te iubesc, te iubesc...”

Brusc. Dimitri se retrase.

— Géraldine. te rog iartă-mă!

O fixă cu o privire îngrozită.

— Dumnezeu! Ce se întâmplă cu mine? Am înnebunit? Oh! Mă vei ierta vreodată?

— Dimitri...

— este... este din cauza *tequilei*! se bâlbâi el. Mi-am... mi-am pierdut mințile.

Brusc. Dimitri se ridică și, fără a se mai uita înapoi, se întoarse grăbit la vilă. Rămasă singură, Géraldine începu să plângă. O dată ce-i trecuse nebunia, dorința îi dispăru și nu mai simțea decât o umilință arzătoare.

„Îl iubesc atât de mult, încât sunt gata să mă dăruiesc lui oriundes oricând...”

Nu iubirea îl înflăcărase pe Dimitri. Da, avea dreptate să spună că *tequila* a fost cauza! Respins de Paula, încercase să-și înece amarul în alcool...

„Iar eu eram acolo și nu i-am rezistat deloc”, își spuse Géraldine, plecând capul, rușinată.

A doua zi de dimineață, Géraldine își lua micul dejun pe terasă când Dimitri i se alătură.

— Ieri seară... începu el, încurcat.

Tânăra bău dintr-o înghițitură paharul cu suc de portocale.

— Da? Ieri seară...?

Jena lui Dimitri se amplifică.

— Dacă ai ști cât mă detest pentru ce-am făcut! Ți-am promis să te respect și să te protejez.

În loc să fac asta, am... am...

Toată noaptea, Géraldine se întrebase ce atitudine să adopte în fața lui Dimitri. După ce se gândise îndelung, ajunsese la concluzia că, dacă voia să-și salveze demnitatea, ar fi fost mai bine să trateze totul

cu indiferență.

— Nu... nu știu cum să mă scuz, continuă Di mitri.

— Aș! Amândoi am băut un pic mai mult, noaptea era frumoasă... și. ce importanță are un mie sărut?

Ridicând din umeri, Géraldine adăugă:

— Crezi că ești primul băiat care m-a sărutat?

Pe punctul de a izbucni în plâns, reuși totuși să râdă și se felicita pentru talentele sale actricești.

„Nici Paula nu s-ar fi putut descurca mai bine!”

Vizibil ușurat, Dimitri se așează, în sfârșit, și se servi cu o ceașcă de cafea.

— Ești o fată excepțională! Îmi era teamă că te-ai supărat...

— Ce idee!

— Mă temeam chiar că te-ai hotărât să te întorci la Hollywood. Aproape că mă așteptam să te văd cu valizele în mână...

Géraldine își dădu ochii peste cap.

— Hai, Dimătrll Nu face o dramă din nimic!

El își regăsi zâmbetul... *

— Știi să joci corect. Dar, țin să te asigur că niciodată nu mă voi atinge de tine. Ai cuvântul mai!

Tânăra rămase tăcută. Deși părea foarte senină, aceasta nu era decât o aparență. Cât de mult o durea să-l audă pe cel pe care-l iubea nebunește cum îi făcea asemenea promisiuni!

Liniștindu-se, Dimitri mușcă dintr-un croissant rumenit.

— Vrei să ne plimbăm și astăzi? propuse el.1 Maria mi-a vorbit despre o sărbătoare într-un oră șel de munte. Ramón ne-ar putea duce acolo.

— Bună idee, spuse Géraldine fără a fi prea entuziasmată.

— Maria mi-a propus chiar să ne pregătească și un picnic.

— Excelent, repetă tânăra.

Puțin mai târziu, taxiul lui Ramón rula pe o stradă ce urca în zigzag pe munte.

— Stradă? Un drum prăfuit, mai degrabă!

Amortizoarele uzate ale mașinii vechi nu mai serveau la mare lucru, iar pasagerii erau proiectați unul în celălalt la fiecare salt al

mașinii.

— Nu sunt prea confortabile condițiile în care mergem, remarcă Dimitri. Sper să nu obosești prea mult că ești scuturată astfel.

— O cascadoare nu se plânge numai pentru atât! replică Géraldine amuzată.

Ramón le arată un sat în care casele se înșirau de-a lungul costişei, dominate de clopotnița bisericii.

— Am ajuns!

O mulțime densă de oameni era masată pe străzile înguste ce convergeau spre piața unde, în permanență, se ținea un spectacol cu dansuri folclorice. Spectatorii puteau mânca în restaurantele organizate în aer liber, unde se pregăteau cotlete de porc sau de oaie, servite pe farfurii de carton, cu tradiționalele *tortillas*. Mici vânzători ambulanți ofereau înghețată, gumă de mestecat sau suc de fructe.

Géraldine hoinărea pe o străduță mărginită de case în stil colonial, în timp ce gusta cu plăcere dintr-un fel de băutură răcoritoare, când își dădu seama că Dimitri dispăruse.

Tânăra se strădui să nu intre în panică.

„O clipă mai devreme era aici! Nu putea pleca prea departe!;

Revenind în piață, îl văzu pe Ramón și se mai liniști puțin.

— Unde este Dimitri?

Șoferul de taxi se mulțumi să-i zâmbească – în semn că a înțeles întrebarea.

— Dimitri! repetă Géraldine cu teamă. Unde este?

Prin gesturi, Ramón încercă s-o facă să înțeleagă că nr. trebuia să se neliniștească. Noaptea începuse să se lase și, în spatele bisericii, izbucniră detunături. Petarde, focuri de artificii...

Dimitri tot nu apăruse. Deodată, un grup de bărbați deghizați în tauri năvăli în piață sub o ploaie de scântei și petarde. x Unul dintre ei îi depășea în înălțime pe ceilalți și ceva din înfățișarea lui îi păru vag familiar. Instantaneu își dădu seama...

— Dimitri!

Petardele continuă să pocnească în toate direcțiile într-un vacarm asurzitor și, din această cauză, *tonto nu* a auzit-o.

Uitând de neliniștea și teama de până atunci, Géraldine izbucni

în răs și Ramón i se alătură, râzând și arătând cu degetul animalul carnavalesc. „Taurii dispărură la fel de repede precum apăruseră și, cinci minute mai târziu, Dimitri i se alătură tinerei.

— M-ai recunoscut?

Ea începu să râdă.

— Ești incorigibil!

Ramón îl aplauda entuziasmat.

— *Muy bien, señor! Muy bien!*

— Cine ți-a dat ideea să te deghizezi așa? îl întreabă Géraldine.

— Ramón mi-a povestit. despre această cursă de *loritos* și i-am oferit zece dolari unuia dintre participanți ca să mă lase să-l înlocuiesc. Acum, după o *tequila* binemeritată, ne întoarcem?

Într-un bar, unde o orchestră de *marriachis* cânta din răspuțeri, Géraldine se mulțumi numai cu o *mărgărita*, în timp ce Dimitri și Ramón băură *mes-că!*, acea băutură alcoolizată de culoarea ambrei din care se prepara *tequila*, după ce era rafinată.

Apoi refăcură, în sens invers, drumul pe care îl parcurseseră dimineața. Când Ramón începu să cânte din tot sufletul un cântec popular mexican, Dimitri i se alătură.

— Toți am băut prea mult! exclamă Géraldine râzând.

— Este sărbătoare! Dimitri o cuprinse de talie.

— Ți-am mai spus că ești formidabilă?

— Dând afirmativ din cap, repetă:

— Da. Formidabilă!

Dimitri o sărută pe obraz și-i spuse:

— Hai să ne căsătorim.

Géraldine intră în ceea ce credea că este un 3 oc.

— În ordine. Să ne căsătorim!

Nu-i trecu prin minte nicio clipă că Dimitri ar fi putut vorbi serios. De altfel, nici n-Q mai băgă în seamă, vorbind cu Ramon în spaniolă.

— Gata. totul este aranjat! exclamă el.

— Ce este aranjat?

— Ramón îl cunoaște pe primarul unui orașei. Pentru câteva mii de *pesos*, acesta ne va căsători!

Géraldine păli.

— Credeam că... că îl uimești.

— NU.

— Vrei... vrei să te însori cu mine?

— Ți-am spus: „Hai să ne căsătorim” și tu mi-ai răspuns: „Bine. să ne căsătorim!” feai răzgândit?

Dezmeticită, Géraldine privi chipul lui Dimi-i tri. Dar, în semiobscuritate, fața lui rămase indescifrabilă.

— De ce... de ce ai luat hotărârea asta brusc?

— Pentru că ești o fată formidabilă; Ți-am mai spus-o, nu?

Din nou Géraldine se aștepta să-l audă pe regizor strigând: *Tăiați !* Totuși, nu se auzea nimic...

„Să te măriți cu Dimitri când el nu se gândește decât la Paula? Este o nebunie! îi spunea vocea rațiunii. Dar vocea inimii spunea cu totul altceva: „Dimitri, te iubesc și nimic altceva nu mai contează!”

— Deci, ne căsătorim? întrebă Dimitri.

— Ei bine... da, murmură fata.

După aceea, totul se petrecu ca într-un vis...; Ramón i-a dus la primarul unui orașel, pe care a trebuit să-l scoale pentru că se făcuse deja târziu. Așa cum prevăzuse șoferul taxiului, câteva bancnote au fost suficiente pentru a se rezolva problema.

— Semnează aici, îi spuse Dimitri Geraldinei, întinzându-i un registru acoperit cu o sugativă.

Așteptă până ce ea semnă, apoi îi puse pe inelarul mâinii stângi un inel de aramă pe care Ramón îl găsisese în torpedoul mașinii.

— Iată o formalitate rapid încheiată! comenta el, sărutând-o;

Foarte emoționat, Ramón ținu să strângă mâna tinerei, bâlbâind un discurs confuz.

— Ce-a spus? se interesă Géraldine.

— Ne dorește multă fericire și speră să avem mulți copii.

Puțin mai târziu, în taxiul care-i conducea înapoi la *hacienda*, Géraldine se lipi de Dimitri.

— Chiar suntem căsătoriți? îl întrebă ea.

— Bineînțeles, draga mea, îi răspunse Dimilri, cu o voce joasă. Adio, domnișoară Lombard! Bunvenit, doamnă Rockwood!

— Doamna Rockwood, repetă Géraldine, în același timp încântată și totuși nevenindu-i să crea dă. Doamna Rockwood...

Maria se culcase de multă vreme când ei se întorseseră.

— Stai puțin, aproape că era să-mi uit îndatoririle! exclamă Dimitri.

Fără efort, o ridică în brațe.

— Întotdeauna mireasa trebuie trecută pragul casei în brațe.

Géraldine urcă scara în vârful picioarelor, Dimitri o urmă, mergând cu greutate. Deloc surprinzător după toate aceste excese la care s-au expus în aceste ultime zile. Vodcă, *tequila*... Un organism mai slab decât al lui n-ar fi rezistat.

Când fata intră în cameră, Dimitri o urmă și; imediat o luă în brațe. O rază de lună traversa camera și parfumul florilor tropicale urca până la ei prin ușile deschise ale balconului, în depărtare se auzea murmurul mării.

— Trebuie să-ți spun ceva... îi zise Dimitri.

Ești for...; formidabilă!

Căzură pe pat împreună.

— Oh! Iubitul meu! spuse Géraldine gâfâind.

Apoi, ridicându-se, adăugă:

— Tot timpul mă tratezi ca pe un copil, dar eu sunt femeie, Dimitri.

Mai încet, tânăra murmură:

— Și te iubesc...

Deodată, teama o învălui, în acea seară, Dimitri nu știa ce făcea. Dar a doua zi de dimineață care-i va fi reacția, când se va trezi și va descoperi că s-a căsătorit cu Géraldine în locul Paulei?

„Toată viața mea voi fi pe planul secund, după sora mea? se întreabă tânăra cu amărăciune. Când era copil, totdeauna purta rochițele vechi ale surorii ei! Tatăl meu totdeauna a preferat-o pe ea. Pe ea o iubește Dimitri. Nu i-a oferit ei un superb inel de logodnă? Pentru mine, un inel de aramă a fost de-ajuns!”

Dar Géraldine nu era genul de om care să fie prea mult timp melancolică.

„Voi face tot ce-am să pot ca să-l fac fericit!” își promise ea

Alături, respirația lui Dimitri deveni ritmică. Proaspătul soț adormise. Umilită, exasperată – și chiar pe punctul de a izbucni într-un râs nebun – Géraldine exclamă:

— Ce noapte caraghioasă!

Deveni iarăși rațională. Măi bine să-l lase să se odihnească... Nu aveau o săptămână la dispoziție? Tânăra se lungi lângă soțul ei și, într-un gest plin de tandrețe, își puse capul pe umărul lui.

— Iubitul meu... murmură ea.

Cât de minunată va fi viața de acum înainte! Să doarmă în fiecare seară în brațele lui Dimitri, să se trezească lângă el... Visătoare, Géraldine închise ochii și, epuizată de această zi plină de emoții, nu întârzie să se scufunde într-un somn profund.

Când Géraldine se trezi, soarele era deja sus pe cer. Aruncă o privire la ceas și rămase uimită, cu ochii măriți.

— Ce? Este zece dimineața! exclamă ea. Imposibil.

Evenimentele din ziua trecută îi reveniră în memorie. Dar totul era încă vag...

„Probabil am visat! Nimic mai normal, după ce am băut atâtea *mărgărita*, să am o noapte atât de agitată. Dimitri s-a însurat cu mine? Ce poveste. trăsnită!”

Dar îndoiala îi reveni văzând inelul de aramă de pe deget...

În acea clipă, Maria intră aducându-i o tavă încărcată cu un mic dejun apetisant.

— *Buenos días, señorita.*

Urmă un șuvoi de cuvinte în spaniolă, din care Géraldine nu înțelese nimic. După plecarea acesteia, tânăra observă un plic pe tavă.

Îl deschise, cu degetele tremurând, și scoase, din el o foaie de hârtie și un bilet de avion. Rândurile scrisorii începură să danseze în fața ochilor ei.

Dragă G & ralăme.

Vreau să mă scuz, dar cuvintele nu-mi sunt suficiente ca să descriu ce simt. Există o singură explicație la comportamentul meu nebunesc: te-qui-la nu-mi priește ! îmi este rușine de mine și, ca să nu te mai supăr, plec cu primul avion. Mai este unul la sfârșitul după-amiezii, pe care ai putea să-l iei.

L-am rugat pe Ramón să te ducă la aeroport: îmi cer scuze pentru tot. Dimitri.

Înghițată de disperare și pradă unui sentiment ciudat de ireal, Géraldine citi și reciti scrisoarea. Ochii îi rămaseră fără – nicio lacrimă, chipul îi era încordat. Apoi tresări și, în sfârșit, lacrimile începură să-i curgă.

CAPITOLUL 6

Cu toate speranțele ei. transformate în cenușă, Géraldine revenea la Hollywood.

„Cât de nenorocită mă simt]” nu contenea ea să-și repete.

Nenorocită? Da, dar încă și mai mult umilită pentru că fusese respinsă astfel. Când, în sfârșit, Dimitri se trezise și o văzuse lângă el, în locul Paulei, redevenise lucid.

„Așa că, s-a roit. Fără ca măcar să aibă curajul să consume această parodie de mariaj! Își spuse Géraldine cu amărăciune. Simpla idee de a mă atinge îi repugnă”.

Să se vadă astfel disprețuită de bărbatul care însemna totul pentru ea... Ce lucru îngrozitor pentru o femeie!

Spre marea ei ușurare, el rămăsese în continuare invizibil. Apoi ea află, întâmplător, că i se propusese primul rol important din cariera lui și că plecase să filmeze în Arizona.

Tânăra, foarte deprimată, se refugie la mătușa ei Judy, în Florida, în fiecare noapte plângea ore în șir înainte de a adormi și avea un somn plin de coșmaruri.

Judy se întrista foarte tare când o văzu.

— Dumnezeuule, biata mea copilă, cât de mult ai slăbit! Ești numai piele și os!

Totuși, constituția solidara Geraldinei ași spuse, cuvântul. Se hotărî să se întoarcă la Hollywood să-și continue munca. Dimitri încercase de mai multe ori să-i telefoneze, dar imediat ce-i auzea vocea, ea închidea telefonul.

Dragostea i se transformase într-o ură cumplită și nu mai voia să audă de el. Ceea ce devenise dificil, deoarece cariera actorului își luase zborul spre înălțimi. Dar Géraldine, fidelă hotărârii pe care o luase, întorcea repede pagina când îi vedea fotografia în vreo revistă.

Schimba canalul la televizor când se difuza vreunul din filmele lui. Și refuza orice contract, dacă Dimitri Rockwood făcea parte din distribuție.

Cât despre Paula, după ce se căsătorise cu Alberto Masti-oni, plecase să trăiască în Italia apoi, 1 un an mai târziu, divorțase și revenise în Statele Unite.

Viața continua... Paula își înmulțea capriciile și aventurile. Derek, după ce fusese unul din actorii cei mai celebri ai generației lui, cădea lent în uitare. Géraldine reușise să și-l scoată din minte pe Dimitri și chiar și din vise.

Reputația ei de cascadoare era recunoscută pretutindeni și sfida moartea în acrobațiile, din ce în ce mai periculoase, pe care le făcea. Până în ziua când își rată cascada...

Iar acum, Derek nu numai că reușise să o convingă să revină în lumea filmului, dar chiar și să accepte contractul unui film în care Paula și Di – mitri erau vedetele!

După o noapte proastă, bântuită de fantomele trecutului, Géraldine își petrecu dimineața citind scenariul filmului *Tunete în zori*. Era adaptarea cinematografică a unui roman de succes apărut cu câțiva ani în urmă. Géraldine îl citise și-i plăcuse foarte mult.

Era o poveste de dragoste foarte emoționantă; O îmbire eternă... Eroii traversau mai multe perioade tulburi ale istoriei și, de fiecare dată, interpretau, personaje diferite.

Povestea începea în timpul războiului de secesiune când un locotenent de cavalerie foarte seducător se îndrăgostise de o fată dintr-o familie bună din Sud, care avea o plantație demnă de *Pe aripile vântului*, însă ofițerul este omorât într-o bătălie înainte de a se fi celebrat nunta...

A doua parte a filmului, care era structurat în patru părți, avea ca decor anii douăzeci, epoca prohibiției, în mijlocul contrabandiștilor și a gangsterilor, același cuplu se întâlnește, din nou, și au ciudata senzație că se cunoșteau dinainte... De această dată, Dimitri era un pilot de aviație, erau al primului război mondial, care-și găsea moartea într-o cursă de automobile.

Apoi, acțiunea continua în timpul războiului civil din Spania.

Eroul principal, un american care lupta împotriva fasciștilor, întâlnea o tânără spaniolă încântătoare. După o singură noapte de iubire, mureau unul în brațele celuilalt, în timpul unui raid deasupra orașului în care cei doi se refugiaseră.

Ultima parte a acestei iubiri, sfidând moartea și timpul, se petrecea în Orientul Apropiat. Un bărbat și o femeie, amândoi reporteri, trăiau o aventură trepidantă în care se amestecau politica și terorismul. Vizitând un cimitir vechi, amândoi simt aceeași fascinație pentru cele două nume înscrise pe pietrele funerare. Acelea al locotenentului de cavalerie și al tinerei lui logodnice... Apoi, cei doi părăseau cimitirul împreună, ținându-se de in înă. Filmul se sfârșea cu această secvență.

Géraldine era foarte emoționată, gata să plângă, când închise dosarul gros pe care i-l încredințase tatăl ei.

Acesta din urmă aștepta nerăbdător răspunsul ei.

— Deci? o întreabă el. când ea coborî. L-ai citit?

— Da.

— Nu pari foarte convinsă! Totuși, te asigur că va fi filmul secolului!

— Poate. Dar filmul tău, despre care spui că va fi cel mai bun din secolul ăsta. nu poate fi realizat cu un buget redus. Va costa o avere! Gândește-te la scenele de luptă din timpul războiului de secesiune, îți vor trebui cai, tunuri, o armată întreagă...

— Nu-mi spui nimic nou.

— Să reconstitui o cursă de mașini din anii douăzeci? E o nebunie!, ia să nu mai vorbesc de scenele din războiul civil spaniol...

Tânăra ridică brațele spre cer.

— Te-ai angajat într-o afacere ce te va ruina! Unde-ți vei găsi fonduri? Nu ai atâția bani; chiar dacă ai vinde tot ce ai.

Derek o liniște:

— Nu voi finanța singur filmul, am obținut acordul unor investitori și bancheri.

— Ah! spuse Géraldine, puțin mai ușurată.

— Am suficienți bani, nu te neliniști. Asta nu înseamnă că nu va trebui să fim atenți.

— Dacă vrei să particip la realizarea filmului, va trebui să-l angajezi pe Nick Davidson pentru efecte speciale. Este cel mai bun în domeniul exploziilor, al incendiilor, accidentelor, a...

Derek se strâmbă.

— Nick Davidson? Este prea scump!

— Nici nu intră în discuție să pun viața caz cadourilor în pericol pentru a economisi câțiva de lari, i-o tăie tânăra, în Nick am încredere absolută:

— Este un om conștiincios, aproape până la a fi ma niac. Reglează efectele speciale la secundă, ceea ce reduce la minimum șansele unui accident.

— Bine. bine... îl vei avea pe Nick Davidson!

După ce obținuse acest lucru, Géraldine își dezvoltă entuziasmul:

— Ce film extraordinar ar putea fi!

Unlică străluci în ochii lui Derek.

v-Ți-am spus: filmul secolului. Vei vedea, *Tunete în zori* va deveni un film clasic! Vom primi toate premiile Oscar!

— Poate... Dar nu zi hop până n-ai sărit!

Întotdeauna trebuia să fii prudent în estimările unui succes. Atâția realizatori, convinși că au realizat o operă de care se va vorbi decenii în șir.

Își vedeau filmul respins de spectatori imediat ce era difuzat pe ecrane...

În săptămânile ce au urmat, Géraldine și-a însoțit tatăl în locurile alese pentru scenele exterioare. Derek avea nevoie de ajutorul ei „era evident acest lucru! Nu numai pentru a coordona cascadorii, dar și pentru a-i secula, în fiecare fază a aventurii ce constituia realizarea acestui film.

Ea trebuia să aleagă costumele și decorurile. Derek trebuia să fie pretutindeni și, de mai multe ori, punea mâna pe ciocan ca să ajute la terminarea unei construcții. Fiind mâna dreaptă a tatălui ei. până la urmă tânăra deveni, ca și el. la fel de pasionată de acest film.

— O dată stabilite detaliile, iar actorii și. figuranții angajați, începu, în sfârșit, turnarea filmului în Louisiana, unde trebuiau

realizate primele secvențe din războiul de secesiune.

Privirea Geraldinei scruta câmpul de luptă – o masă uniformă de albastru și gri. Sute, de explozive fuseseră deja amplasate printre trupe și cascadori, care săreau când a șa-zisele obuze loveau, știau când trebuiau să acționeze mecanismele ce detonau explozivele.

Jos, cavaleria – formată din cascadori – aștepta semnalul de atac. O salvă de gloanțe trebuia să le oprească asaltul. Atunci ei se prăbușeau cu caii, într-o secvență foarte realistă.

Géraldine repetase cu Nick Davidson fiecare detaliu al scenelor periculoase. Tânăra se simțea responsabilă de bunul mers al operațiunilor. Se putea produce atât de ușor un accident! Géraldine știa asta mai bine ca oricine...

Vocea asistentului, amplificată prin portavoce se auzi zeci de metri de jur-împrejur.

— Toată lumea la posturi, pentru secvența nu mărunț!

Secvența numărul unu... Géraldine împietri. Vechea ei tovarășă, frica, revenise brusc când se aștepta mai puțin. Cu mâinile transpirate și inima bătând cu disperare, tânăra fugi la toaletă și-și răcori fața cu apă rece. Apoi inspiră profund și, 1 îndemnându-se să fie calmă, ieși.

„Trebuie să mă controlez!” x

Dacă n-ar fi reușit, s-ar fi ascuns într-o gaură de șoricel, așteptând ca scena să fie filmată.

Afară, sute de figuranți atacau într-un nor, de praf roșu. Tunurile bubuiau, caii nechezau...

— Géraldine?

Tânăra se întoarse și avu impresia că totul în jurul ei începe să se învârtască.

CAPITOLUL 7

Cu sabie, îmbrăcat în uniforma roșie a ofițerilor de cavalerie din războiul de secesiune, Dimitri Rockwood avea o înfățișare copleșitoare pe murgul lui negru și sprinten...

Picioarele Geraldinei se înmuieră. Deodată nu mai avea douăzeci și opt de ani, ci optsprezece. Se afla din nou în Álamo, faimosul orașel texan, unde se realizau atâtea filme western...

— Bună, Ger aldine.

Tăcerea dintre ei se eterniza. Tânăra făcu apel la tot curajul și reuși, în sfârșit, să răspundă:

— BtHia.

Simți că roșește când, fără niciun fel de grabă, Dimitri o studie din cap până-n picioare.

— Se pare că ești în plină formă! Acești zece ani în plus îți vin foarte bine.

Și el era mai matur. Liniile ce-i brăzdau acum chipul frumos nu existau atunci, când se întâlniseră în „Álamo. Dar acestea adăugau ceva în plus farmecului lui.

Géraldine reuși să depășească paralizia ce pusese stăpânire pe ea.

— Iartă-mă, dar... dar trebuie să plec, am mult.

de lucru, se bâlbâi ea, după care se alătură unui cameraman.

Tulburată de această întâlnire neașteptată, tânăra, furioasă pe ea însăși și pe propria slăbiciune, reuși cu greu să-și revină.

Câteva clipe; mai târziu se iscă o discuție violentă între producător și vedeta lui. Pe o platformă, de unde se putea vedea tot câmpul de: luptă, Derek îl insulta pe Diniitri, care-i răspundea la f; 1 de vehement.

„Asistentul veni s-ocheme pe Géraldine în ajutor.

— Repede! Veniți să-i calmați!

— Ce se întâmplă T

— Rockwood refuză ca unul din cascadori să-l dubleze când sare peste, palisadă. Vrea să sară el.

— Derek este furios! Niciodată nu l-am văzut atât de furios, va face o apoplexie.

Resemnată, tânăra îl urmă pe asistent. Imediat ce o / văzu. tatăl: ei o interpelă:

— Încearcă, să-l convingi pe acest idioți Ah!

Ce încapățânat! Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă ar avea un aceiden-l încă din primele secven te! Ce ne facem, dacă se întâmplă asta? Însă domnul nu vrea să înțeleagă lucrul ăsta.

Cu o voce calmă, care o miră chiar și pe ea, Géraldine întrebă:

— Care este problema?

Dimitri ridică din umeri, cu un zâmbet devenit deja celebru, și-i răspunde:

— Derek a devenit la fel de fricos ca o bă trână domnișoară. A decretat că mă va dubla un cascador, care să sară cu calul această paliaadă banală! Eu...

— Asta scrie în scenariu, i-o tăie scurt Géraldine, pe un ton glacial. Cascadorul a repetat deja de două ori această scena.

— Este ridicol! Când aveam zece ani săream deja bariere de două ori mai înalte!

— Acum nu mai ai zece ani și Derek este cel care comandă, îi replică Géraldine.

Privirea lui Dimitri deveni dură.

— Foarte bine! Să-i dăm drumul!

Crezând ca Dimitri capitulase, Derek îi făcu semn asistentului său, care luă imediat portavo-cea.

— Toată lumea pe poziții!

Rafalele de gloanțe începură să plouă, amestecate cu detunăturile tunurilor. Exploziile ridicau ici-colo nori de pământ și praf, în timp ce răniții cădeau cu urlete cutremurătoare.

În mijlocul luptei, Dimitri își îndemnă calul și porni în galop. Ajuns la treizeci de metri de palisadă, trebuia să se oprească și să descăleca. Atunci trebuia să-l dubleze cascadorul. Aparatele continuau să filmeze: schimbarea călărețului urma să fie tăiată la montajul filmului.

Însă, în loc să se oprească, Dimitri își grăbi calul, înnebunit de furie, Derek îl amenință, cu degetul:

— Oh! Imbecilul!

Dimitri sări obstacolul cu ușurință. După scenariu, eroul trebuia să fie rănit mortal de un glonț; Când se auzi detunătura, așa cum era prevăzut, Dimitri păru că-și pierde echilibrul. Se clătină în șa, apoi eliberă scările șeii și căzu în praf, unde rămase nemișcat.

— Tăiați! urlă Derek.

Vacarmul se opri ca prin farmec. Apoi, se auzi o mormăială surdă, când toate privirile se fixară asupra actorului care rămăsese în continuare nemișcat.

A murit!

Înspăimântată, Géraldine fugi spre el, urmată de tatăl și asistentul lui. Dimitri, în uniformă lui prăfuită și murdară de sânge, fixa cerul cu o privire sticloasă.

— Imposibil! țipă Derek.

Atunci, Dimitri sări în picioare, izbucnind în râs.

— Am reușit?

Géraldine își duse mâna la inimă.

— Oh! Dumnezeu...

Ușurarea ei făcu loc foarte repede furiei.

— Nu ți-e rușine să faci astfel de glume? Poți fi mândru de tine!

Ticălosule...

Dimitri continua să râdă...

— Nu-i vina mea!

— Ca să vezi! Chiar...

— Am încercat să opresc calul. Imposibil: exploziile îl înspăimântaseră și m-a dus drept spre palisadă. Văzând asta, mi-am zis: „Atunci să sar!”

Géraldine îl privi cu un aer acuzator.

— Chiar crezi că vom înghiți aceste baliverne?

— Totuși așa s-au petrecut lucrurile.

Derek se întoarse pe călcâie și plecă mormăind. Géraldine se pregătea să-l urmeze, când Dimitri o opri:

— Așteaptă-mă.

— N-am timp, Dimitri.

— Vreau să vorbesc-cu-tine.

— Iar eu n-am nimic să-ți spun.

— Totuși altceva păreau să sugereze cuvinte le taie de mai devreme!

Géraldine ridică din umeri.

— Eu mă ocup de coordonarea cascadorilor. Noi lucrăm exact după scenariu, pe care fiecare trebuie să-l respecte. Din cauza încăpățânării tale; am fi putut avea probleme și...

— Dar mi se pare că totul a decurs normalspuse Dimitri zâmbind.

Surâsul îi dispăru când o privi în ochi.

— Am aflat că ai avut un accident anul trecut, Géraldine. Am vrut să vin să te văd la spital, dar vizitele erau interzise. Mi-ai primit florile?

— Da. Le-am dat infirmierei.

Dimitri continua să o privească în ochi. Ne-maiputând să respire, tânăra se întoarse.

— Lasă-mă în pace, murmură ea.

— Ai multe motive întemeiate să mă detești, Géraldine, admit asta. Dar este vorba despre o poveste veche și...

— Timpul nu a șters nicio amintire.

— Géraldine...

— Lasă-mă în pace! repetă ea cu violență; Dacă n-ar fi fost Derek, care chiar are nevoie de mine, niciodată n-aș fi acceptat să particip la realizarea unui film alături de tine!

— Vei continua să fii supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat acum zece ani? Atunci erai încă un copil. Acum nu mai ești... Uită supărarea, Géraldine, și hai să redevenim prieteni.

— Să redevenim prieteni? Nici nu poate fi vorba!

— Totuși, cândva, ne simțeam minunat împreună.

— Înainte ca să descopăr ce fel de om ești cu adevărat!

— Și cum sunt?

— Un sadic.

Dimitri își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Ceea ce se adăuga la furia, disperarea și frustrarea tinerei.

Redevenind serios, Dimitri declară:

— Gata cu glumele! Ascultă, Géraldine, aș vrea să am o discuție lungă cu tine. Însă este prost ales locul... Filmările se vor opri în timpul week.

...end-ului și voi profita de asta ca să merg la Denver, unde trebuie să particip la o emisiune televizată. Vino cu mine!

Tânăra nu ezită nicio clipă și-i răspunse cu fermitate:

— Nu.

— Hai să facem o. Înțelegere. Dacă mă însoțești, promit să nu mai sar palisade.

— Mă șantajezi?

— Scenariul are numeroase secvențe periculoase. Sunt gata să le interpretez chiar eu!

— Da, este șantaj!

Géraldine îl credea în stare să-și pună în aplicare amenințările. Lumea cinematografului nu-i schimbase temperamentul texan.

Rămăsese acel „cowboy” impetuos, fermecător și plin de imaginație, pe care-l cunoscuse odinioară.

Deodată tânăra simți că revine în trecut, în perioada iarmarocului și a ursului panda, a westernului care-i permisesse lui Dimitri să-și facă apariția pe ecran”, și a acelei nopți când, pe plaja, mexicană scăldată în lumina lunii, fuseseră pa, punctul de a se iubi.

Amințirile, nu-i vor da pace niciodată?

„Nu s-a schimbat cu adevărat. Și totuși, nu mai este același...”

Acum Dimitri nu mai avea acea atitudine protectoare față de ea, de frate mai mare, atitudine care o agasase atât de mult cândva.

— Deci, Géraldine, vii cu mine la Denver?

Tânăra mai ezită câteva secunde înainte de a-l întreba:

— Când pleci?

Un licăr triumfător străluci în ochii lui Dimitri.

— Sâmbătă dimineața? sugeră el. Mi-am la sat avionul pe aeroportul din Atlanta. Două ore.

— De zbor și apoi aterizăm în inima statului Colo rade. Am o fermă acolo.

— Unde?

— În munți, în mijlocul unui peisaj mirific.; îți amintești de unchiul meu Jefferson?

— Da, desigur.

— Am cumpărat acea proprietate mai mulți pentru el. Este astmatic, iar climatul este bun pentru sănătatea lui. îl văd de fiecare dată când am puțin timp liber. Ferma aceea este refugiul meu; Am construit o pistă de aterizare.

— Este... este departe de Denver? întrebă Géraldine cu voce răgușită.

— Nu. Vom merge cu mașina până în oraș; împinsă, de o forță

irezistibilă, tânăra acceptă. J

Acest weekend va fi o ocazie ca să descopere dacă Dimitri rămăsese același, în ciuda succesului lui.

„Cewfe oy-ul” din Texas deținea acum un avion particular și o fermă în Colorado... Câștiga milioane și nu mai putea ieși pe stradă fără să se vadă asaltat de amatorii de autografe.

Și cu toate acestea, părea a fi Dimitri cel de altă dată. Acela pe care îl iubise.

De ce voia ca ea să vină cu el? Pentru a mai adăuga o victimă la lunga lui listă de cuceriri? Pentru că, dacă ar fi dat crezare ziarelor de scandal, sedusese o mulțime de femei. Dar Géraldine știa destul de bine cum este presa de scandal, că ziariștii specializați în știri senzaționale nu se jenau să exagereze sau chiar să inventeze!

„Ce am de pierdut dacă-i accept invitația? se întrebă ea. Și eu am zece ani în plus. Nu mai sunt c. prostuță îndrăgostită, ca altă dată”.

— Bine, spuse Géraldine cu voce tare. Voi merge cu tine sâmbătă dimineața. Cu condiția să revenim duminică după-amiază, pentru că vom în cepe filmările luni foarte devreme, în schimb, am promisiunea ta? Promiți că nu-ți vei mai asuma riscuri inutile? Că-i vei lăsa pe cascadori să-și facă meseria?

— Îți jur.

Din contră, de această dată, el nu o mai trata ca pe surioara lui, ca atunci când plecaseră în Mexic...

CAPITOLUL 8

Dimitri veni la aeroport îmbrăcat ca odinioară, într-o pereche de jeanși vechi, cizme de cowboy și o cămașă în carouri, ca cei din vest. Simțindu-se în largul lui la bordul avionului său, glumi cu pilotul înainte de decolare.

„Deci, norocul și succesul nu l-au făcut să-și piardă capul?” se întrebă Géraldine.

În orice situație, Dimitri reușea să-și păstreze naturalitatea și simplitatea. Nu se putea spune același lucru despre toți actorii deveniți celebri peste noapte!

Tânăra se așează pe un scaun lângă fereastră și-și legă centura. După decolare, Dimitri încercă să inițieze o discuție, dar, cum

Géraldine nu-i răspundea decât monosilabic, el se resemna și se apucă să citească niște reviste despre vânătoare și activitatea în aer liber.

Visătoare, Géraldine privea peisajul – un câmp, o pădure – absentă.

Așadar, Dimitri Rockwood revenise la stilul lui de viață inițial... Și cine-și jurase să nu-l mai vadă niciodată? Destinul, câteodată, este atât de ironic...

Curios este faptul că amândoi rămăseseră celi batari. De ce nu se recăsătorise Dimitri? Răspunsul nu se lăsa așteptat:

„Din cauza Paulei, femeia vieții lui!”

Adeseori, revistele îl prezentau pe Dimitri Rock-„wood în compania actrițelor, a manechinelor sau chiar a prințeselor... Dar, din când în când, era fotografiat și împreună cu Paula, în timpul unor receptii elegante sau în restaurantele la modă. Deci; continuau să se vadă.

De ce a ținut s-o aducă pe Géraldine acasă la el? Din același motiv pentru care-i propuse să-l însoțească în Mexic: lui Dimitri nu-i plăcea să, stea singur. Oricine sau orice altceva, dar nu singurătatea...

— Ce se va întâmpla acum? Pentru că Géraldine, ca femeie, îi plăcea, încă de la început ea citise asta în ochii lui.

Deodată Dimitri aruncă revista pe scaunul din fața lui și se întoarse spre invitata sa.

— Ce – părere ai despre filmul tatălui tău?

— Ai citit scenariul, îi răspunse tânăra. Care este părerea ta?

Dimitri nu ezită, să-i răspundă:

— *Tunete în zori* va fi fie un mare succes, fie un eșec răsunător.

— Și tu, cu toate acestea, ai acceptat rolul?

— Îi sunt dator lui Derek.

După un moment de tăcere, Dimitri reluă:

— Filmul lui va avea nevoie de multă publicitate. Vom începe să vorbim despre film chiar în această seară, la Denver”.

— La televiziune?

CAPITOLUL 8

Dimitri veni la aeroport îmbrăcat ca odinioară, într-o pereche de jeanși vechi, cizme de cowboy și o cămașă în carouri, ca cei din vest.

Simțindu-se în largul lui la bordul avionului său, glumi cu pilotul înainte de decolare.

„Deci, norocul și succesul nu l-au făcut să-și piardă capul?” se întreabă Géraldine.

În orice situație, Dimitri reușea să-și păstreze naturalețea și simplitatea. Nu se putea spune același lucru despre toți actorii deveniți celebri peste noapte!

Tânăra se așează pe un scaun lângă fereastră și-și legă centura. După decolare, Dimitri încercă să inițieze o discuție, dar, cum Géraldine nu-i răspundea decât monosilabic, el se resemna și se apucă să citească niște reviste despre vânătoare și activitatea în aer liber.

Visătoare, Géraldine privea peisajul – un câmp; o pădure – absentă.

Așadar, Dimitri Rockwood revenise la „stilul lui de viață inițial... Și cine-și jurase să nu-l mai vadă niciodată? Destinul, câteodată, este atât de ironic...

Curios este faptul că amândoi rămăseseră celibatari. De ce nu se recăsătorise Diniitri? Răspun – sul nu se lăsă așteptat:

„Din cauza Paulei, femeia vieții lui!”

Adeseori, revistele îl prezentau pe Dimitri Rock-„wood în compania actrițelor, a manechinelor sau chiar a prințeselor... Dar, din când în când, era fotografiat și împreună cu Paula, în timpul unor recepții elegante sau în restaurantele la modă. Deci; continuau să se vadă.

De ce a ținut s-o aducă pe Géraldine acasă la el? Din același motiv pentru care-i propuse să-l însoțească în Mexic: lui Dimitri nu-i plăcea să, stea singur. Oricine sau orice altceva, dar nu singurătatea...

— Ce se va întâmpla acum? Pentru că Géraldine, 7 ca femeie, îi plăcea, încă de la început ea citise asta în ochii lui.

Deodată Dimitri aruncă revista pe scaunul din fața lui și se întoarse spre invitata sa.

— Ce – părere ai despre filmul tatălui tău?

— Ai citit scenariul, îi răspunse tânăra. Care este părerea ta?

Dimitri nu ezită, să-i răspundă: „— *Tunete în zori* va fi fie un mare succes, fie un eșec răsunător.

— Și tu, cu toate acestea, ai acceptat rolul?

— Îi sunt dator lui Derek.

După un moment de tăcere, Dimitri reluă:

— Filmul lui va avea nevoie de multă publicitate. Vom începe să vorbim despre film chiar în această seară, la Denver.

— La televiziune?

— Este o emisiune dedicată cinematografilei; Când mă vor întreba care-mi sunt proiectele actuale, voi profita de-ocazie ca să vorbesc despre *Tunete în zor!* Tu vei veni cu mine și te voi prezenta ca fiind fiica realizatorului și responsabilă cu scenele de acțiune. Vei explica cum lucrează cascadorii... Aceste lucruri vor fi interesante pentru telespectatori.

— Eu? La televiziune? Glumești! Am. O teamă cumplită de camerele de luat vederi.

— După ce, până acum, ai făcut atâtea acro bani?

— Nimeni nu recunoaște cascadorii pe ecran.

— Te simți anonim. Dar, să răspunzi la niște întrebări știind că imaginea ta va intra în mii, milioane de case... este cu totul altceva.

Fără a mai insista, Dimitri îi arată un lanț muntos ale cărui vârfuluri, încă acoperite de zăpadă, barau orizontul.

— Munții Stâncoși.

O jumătate de oră mai târziu, avionul ateriza.

— Privește! exclamă Dimitri cu un entuziasm aproape infantil. Uite ferma mea!

Într-o vale înverzită, mărginită în spate de niște munți impresionanți, Géraldine observă o casă albă. De la acea distanță părea o jucărie. Iar barierele ce delimitau proprietatea păreau niște cutii de chibrituri.

Abia ateriza avionul, că o mașină de teren se apropie de ei.

— *Señor Rockwood!* strigă șoferul cu entuziasm.

Era un mexican și preț de o secundă Géraldine îl luă drept Ramón, înțelese confuzia pe care o făcuse când Dimitri i-l prezentă:

— Enrique García, administratorul meu.

Adresându-se mexicanului, Dimitri spuse, în spaniolă: – *Mi esposa, la señora Géraldine.*

Géraldine își trăda surpriza când Enrique se înclină în fața ei și i se adresă în engleză:

— Bine ați venit, *señora*. Dați-mi voie să vă duc valizele.

El se îndreptă spre mașină. Apoi, îi urmă la câțiva pași în urmă și Géraldine profită de această situație ca să-l întrebe pe Dimitri, neîncrezătoare:

— De ce îmi spune *señora*? Dacă nu mă în șel, acesta este cuvântul pentru „doamnă”. Ce i-ai spus?

Zâmbind, Dimitri îi traduse:

— Soția mea, doamna Géraldine.

Tânăra se înfurie. N

— Ești nebun! De ce spui asemenea minciuni?

— De ce

— Minciuni? Dar acesta este adevărul, draga mea.

— Te rog!

— Ai uitat de o anumită noapte în Mexic, acum zece ani? Deși băusem un pic mai multă *tequila* și amintirile îmi sunt destul de confuze... totuși îmi amintesc foarte bine că ne-am căsătorit legal.

— A fost o parodie de mariaj, știi la fel de bine ca și mine! exclamă Géraldine. gata să plângă.

— Cât de crud ai fost cu acea biată fata prea naivă care eram atunci! Îl ar acum, te distrează să transformi acea faptă într-o găumă? Pe un ton grav, Dimitri îi spuse:

— Mei nu se pune problema de glumă. Se poate glumi cu legea? Căsătoria noastră din Mexic a fost oficiată în cea mai strictă legalitate.

Deodată păru nerăbdător să schimbe subiectul și o-întrebă:

— Așadar, ce părere ai despre ferma. mea?

În inima acelor munți impresionanți, acea vale. părea un paradis... Aerul era atât de pur, de curat; la fel ea apa ce cobora în cascade, Sute, mii de flori primăvăratice în toate culorile punctau iarba dealsă a preriei.

Uitându-și toată amărăciunea, Géraldine inspiră profund înainte de a exclama entuziasmată:

— Oh! Ce loc minunat!

Privirea lui Dimitri se plimbă pe cuprinsul văii, Valea lui.

— Într-adevăr, spuse el cu simplitate, dar „în același timp, și orgolios. Măine vom face turul de meniului meu, călare.

Enrique îi conduse la fermă cu mașina. Date fiind milioanele de dolari pe care le câștiga Dimitri pe platourile de filmare, Géraldine se așteptase la o clădire fastuoasă, poate chiar ostentativă!

Însă, în locul acesteia, descoperi o vilă mare din lemn de cedru, fără pretenții, dar în care se putea constata că fiecare detaliu fusese gândit și imaginat cu grijă.

Un bătrân se legăna într-un balansoar. Părul îi albise, dar Géraldine nu avu nicio dificultate în a-l recunoaște pe unchiul lui Dimitri.

— Bună ziua, unchiule Jefferson, spuse acesta din urmă. Am venit cu o prietenă de demult, Géraldine Lombard. Ți-o amintești? Am cunoscut-o în Álamo și a venit o dată acasă, înainte ca eu să devin actor...

Bătrânul se ridică și strânse mâna tinerei.

— Memoria îmi mai joacă este. Nu mai sunt tânăr...

Apoi se reazează și păru să irite de prezența lori – Bietul de el, într-adevăr a îmbătrânit foarte mult, remarcă Dimitri când se aflară în afară, zonei în care-i putea auzi. Nu mai este chiar așa de lucid. Din când în când își imaginează că mai este încă în Texas călare! Călare, în spatele unei trupe, imense de cavalerie...

— Dar nu-i bolnav? Nu suferă?

— Medicul care vine cu regularitate să-l vadă m-a asigurat că ste foarte fericit în lumea viselor, lui. Dar, pe zi ce trece, devine tot mai slăbit, >înă când se va stinge...

— Îți adniir felul în care ai grijă de unchiul, tău. Mulți l-ar fi lăsat să rămână în colțul lui. j, Dar tu l-ai adus acasă la tine ca să te ocupi de eii Frumos din partea ta!

Dimitri ridică o sprânceană surprins.

— Ce? Un compliment?

Prinsă pe picior greșit, Géraldine roși.

— Nu te mândri prea tare! spuse ea brusc} Numărul defectelor tale este cu mult mai mare decât cel al calităților.

Tânăra era foarte relaxată în sufrageria mobilată cu canapele

confortabile, în față. șemineului era un covor navajo, iar pe pereți era dispusă o colecție de tablouri de inspirație western semnate de cei mai renumiți maestri contemporani, Dimitri o urmă pe scări.

— Camera ta se află la etaj, îi explică el. Probabil că Enrique ți-a dus deja acolo valizele.

Își privi ceasul și se încruntă.

— Cât de repede trece timpul! Curând trebuie să plecăm spre Denver! Ți ajunge o jumătate de oră să te pregătești?

Numai o jumătate de oră? Paula ar fi protestat cu țipete la această perspectivă. Géraldine, însă; nu protestă.

— Foarte bine. Mă duc să mă pregătesc.

Géraldine, contrar surorii sale, nu acorda o prea mare importanță toaletelor. Pantaloni, șorturi și ținutele sportive constituiau garderoba ei. Cu toate acestea, avea câteva toalete mai deosebite și nu regretă că-și luase și acum o astfel de ținută, o tunică din jersey de mătase de culoarea bronzului, ce-i puneă în valoare părul roșcat și ochii aurii.

Lui Dimitri îi scăpă un fluierat admirativ când, douăzeci și opt de minute după ce se închisese în camera ei, apărui în sufragerie. Avusese timp să facă duș, să-și aranjeze părul și chiar să se machieze.

— Un adevărat record! comentă el. Și ce transformare... Din cascadoare în femeie fatală!

— Și tu din cowboy în playboy! replică Géraldine pe un ton lejer.

Dimitri părea născut să poarte smoching. I se potrivea orice fel de ținută.

— La drum!

După ce o ajută să se așeze într-o mașină sport decapotabilă, Dimitri se instala la volan și porni motorul. Géraldine, care nu întotdeauna se simțea în siguranță când călătorea pe post de pasager, cu rând se simți într-o totală securitate. Dimitri era un șofer la fel de bun ca și un călăreț excelent; în plus, cunoștea pe dinafară toate acele drumuri de munte.

O mulțime de actori și celebrități se înghesuiau în studiourile de televiziune, în cursul acestei emisiuni, foarte apreciată de public, erau intercalate Interviuuri cu personalități ale lumii spectacolului cu

reprezentatii ale trupelor de balet, cântece sau cu fragmente din filme.

Dimitri vorbi numai despre filmul *Tunete în zori* când îi veni rândul. La solicitarea actorului, realizatorul emisiunii îi puse câteva întrebări geraldinei. Moartă de emoție la început, tânăra reuși totuși să-și revină și să aibă din nou încredere în ea însăși. Rolul cascadorilor în filmele de acțiune... Nu învârtea ea oare acest subiect pe degete?

Emisiunea fu urmată de un cocteil, în ciuda orei înaintate, Dimitri și Géraldine au fost obligați să participe, dar imediat ce au avut posibilitatea, au dispărut.

— Ce zi! exclamă tânăra, când s-au înapoiat la fermă. Sunt „epuizata...”

— Du-te repede să te odihnești. Nu uita că mâine vom face o plimbare lungă, călare.

Să fi fost oare din cauza aerului sănătos din Munții Stâncoși? Abia pusese capul pe pernă, că și adormi., Nu se mai trezi în timpul nopții, iar a doua zi dimineața se sculă odihnită și proaspătă.

Când vru să coboare din pat, cineva bătu la ușă.

10?

— Cine este?

— Eu, răspunse Dimitri. Ți-e foame?

Când aroma de cafea și șuncă ajunse la ea, incapabilă să mai reziste, Géraldine exclamă:

— Oh, da!

— Pot să intru?

Géraldine intră în panică pentru că nu purta cămașă de noapte. Nu avu timp să-și caute halatul: deja ușa se deschidea...

În grabă, își trase cuvertura până sub bărbie.

— Ce vrei? îl întrebă ea fără menajamente.

— Îți aduc micul dejun la pat. Ai dreptul să beneficiezi de niște favoruri...

Dimitri așează pe genunchii ei o tavă încărcată cu un mic dejun apetisant: ouă prăjite cu șuncă, pâine prăjită, unt, dulceată, suc de portocale și cafea.).

— Lipsește ceva?

— Ce mic dejun copios!

— Aici întotdeauna ne este foame. Deci? Nu mănânci?

Géraldine scoase o mână de sub cuvertură și luă o felie de pâine prăjită.

— Delicioasă...

— Ce priveliște încântătoare, exclamă Dimitri.

Surprinsă de acest brusc entuziasm, tânăra se întoarse spre fereastră.

— Întotdeauna dormi așa sumar îmbrăcată?

O întrebă. el.

Géraldine înțelese atunci despre ce priveliște vorbea el... Pătura îi alunecase, dezvelind mai mult decât mâna și umărul. Jenată, se acoperi imediat.¹

— Nu ești decât un... un afurisit de voyeur!

Ieși afară până nu... până nu-ți arunc cafeaua în cap!

— Am fugit! Am fugit!

Râzând în hohote, Dimitri dispăru. De după. ușa închisă strigă:

— După ce termini de mâncat, pregătește-te să urci pe cal!

Géraldine termină ouăle prăjite și, după ce înghiți și ultima picătură de cafea, fugi să facă un duș în baia alăturată camerei ei. Îmbracă o pereche de jeanși confortabili, cizme și o cămașă. Oglinda. îi arată imaginea unei fete mature, cu o ținută sportivă.

„Mă simt mult mai bine îmbrăcată așa, decât ieri seară!” își spuse ea, încuviințând din cap cu un aer satisfăcut.

Dimitri, care o aștepta în sufragerie, când o văzu, o luă de mână și o duse cu el.

„Felul în care mă privește... gândi tânăra, foarte tulburată, în ochii lui există un anume licăr pe care aș fi vrut să-l văd și acum zece ani!”

Enrique îi aștepta în fața grajdurilor.

— Bună dimineața, *señora*. Sper că ați dormit bine.

Géraldine simți că roșește. Nu uitase că Dimitri o prezentase drept soția lui.

— Am înșeuat-o pe Bahia pentru dumneavoastră, *señora*, continuă Enrique.

— Bahia? Iapa aceea drăguță, roaibă?

„— Exact, señora.

Señora, señora... Géraldine îi adresează o privire furibundă lui Dimitri, dar acesta, care pune șaua pe calul lui, nu-i dădu nicio atenție pentru moment.

Tânăra se urcă în șa, iar Bahia făcu un mic salt fericit și necheză, încântată să călărească un cal atât de sprinten, Géraldine începu să râdă „în timp ce un vânt ușor flutura prin coama argintie a Bahiei și prin părul ei.

Porniră la trap. Deja Géraldine uitase de resentimentele ei față de Dimitri.

„Sunt fericită. Pur și simplu, fericită”, constată ea surprinsă.

— Ce părere ai despre-Bahia? Întrebă Dimitri.

— Mă înțeleg foarte bine cu ea. Este un roib minunat! Răspunde la cea mai mică solicitare...

— Deci. nu există riscul să te arunce în vreo adăpătoare!

Amintirea primei lor întâlniri îi altera un pic buna dispoziție.

„Dacă nu pot uita acea zi, atunci trebuie să mă împiedic să mai evoc trecutul, își spuse ea. Sau să mă mai gândesc la viitor!”

Pentru că a doua zi dimineață Paula trebuia să li se alăture pe platoul de filmare. Și, asemenea unui foc ce multă vreme a mocnit sub jăratic; dragostea lui Dimitri se va trezi într-o clipă.

Geraldin-e inspiră profund, alungând gândurile negre din minte.

— Este atât de frumos! exclamă ea emoționată.

— Da, așa este, confirmă și Dimitri.

Munții, valea înverzită, miile de flori... Și atâta liniște! Se auzea numai scârțâitul șeilor și potcoavele cailor. Din când în când se auzea câte o pasăre cântând sau murmurul unei cascade?

Au călărit ore în șir. Géraldine nu mai obosea să tot admire peisajul grandios. Ca prin minune, grijile îi dispăruseră, făcând loc unei păci interioare profunde și unui sentiment ciudat de plenitudine.

Nu avea chef să vorbească și Dimitri, înțelegând acest lucru, îi respectă tăcerea.

Când el coborî de pe cal lângă râu, Géraldine îl imită. Apa curgea în cascade pe pietrele de un gri atât de deschis, încât părea că este alb. Și în iarba fragedă de primăvară, toate florile montane creșteau în

lumina soarelui.

— Este atât de frumos, murmură Géraldine.

— Este mai frumos decât orice decor de la Hollywood, nu-i așa?

După ce legă caii de un copac, Dimitri luă o sacoșă cu mâncare de pe șa.

— Ora prânzului! anunță el.

Era aproape ora treisprezece și Géraldine își dădu seama surprinsă că-i era iar foame...

— Bine că plec astă-seară! Dacă aş petrece aici câteva săptămâni, aş deveni enormă, cu siguranță!

Dimitri începu să râdă.

— M-aș mira! Plimbările lungi călare ți-ar consuma rapid kilogramele în plus.

Pentru prima oară Géraldine nu se mai gândi să se răzbune pe Dimitri și nici măcar să-l deteste. Acea zi reprezenta o paranteză! ejxcepțională în viața ei. iar astfel de momente erau mult prea importante ca să le piardă.

— Iată meniul picnicului, anunță. Dimitri.

Brânză, caviar, struguri și șampanie...

— Șampanie?

— Roze, draga mea!

Deschise termosul și umplu cu lichidul strălucitor două pahare din plastic transparent.

— N-am găsit o altă soluție de a o păstra rece. La rândul ei, Géraldine izbucni în râs. Cât de bine se simțea dintr-odată! Se simțea la fel de ușoară ca o bulă de șampanie sau ca unul din fluturii în culori multicolore ce zburau printre flori»...

După ce mănă, se întinse pe iarbă și contemplă norișorii albi pe care o briză slabă îi mișca pe cerul albastru. Soarele strălucea, insectele zumăiau... în apropiere, o pasăre scoase un tril.

Sprijinit într-un cot, Dimitri o contempla fără să spună niciun cuvânt. Imobilă, aproape hipnotizată, Géraldine nu îndrăznea să se miște. Dar; când văzu o strălucire imposibil de descris în ochii lui gri, se ridică, simțind deodată că nu mai poate respira.

— Ne întoarcem?

— Să lăsăm caii să se odihnească. Nu te simți bine aici?

— Ascultă, Dimitri...

— Am de vorbit ceva cu tine. Să profităm cât nu ne poate deranja nimeni!

Răgazul a fost de scurtă durată. Din nou neîncrezătoare, Géraldine protestă:

— Să vorbim? Despre ce? N-avem nimic special să ne spunem.

— După zece ani în care am fost despărțiți?, Tânăra se mulțumi să ridice din umeri cu ră ceală, însă era nevoie de mult mai mult ca să-l poată deconcerta pe Dimitri...

— Unde-ți sunt iubirile, Géraldine?

— Poftim întrebare **f**

— Crezi că întrebarea mea este prea indiscretă? Mă întrebam doar dacă, în decursul acestor zece ani, a existat vreun bărbat în viața ta.

— Asta nu-i treaba ta.

— Dimpotrivă! Un bărbat nu poate rămâne în diferență la aventurile soției sale.

Géraldine se crispa.

— Cum îndrăznești să revii asupra acestui subiect? Nu ți-e rușine de felul cum te-ai comportat în Mexic?

— Nu încerca să-mi ocolești întrebarea. Te-am întrebat dacă a existat vreun bărbat în viața ta i

— Oh! mai mulți! Prea mulți, ca să le mai știu numărul...

Dâmitri zâmbi neîncrezător.

— Nu te cred.

— Mi-e indiferent dacă mă crezi sau nu. Dar dacă-ți imaginezi că am stat cuminte într-un colț în tot acest timp, te înșeli.

Ochii gri-argintii ai lui Dimitri căpătară deodată culoarea ardezii și Géraldine avu sentimentul triumfului. Reușise să-l atingă în orgoliu!

— Fie! continuă el. Ai avut un număr de povești de dragoste... Dar nu te-ai căsătorit.

Tănăra dori să-i răspundă ironic. Nu era această formă, adeseori, o armă?

— Ce, să mă mărit? Și dacă riscam să devin bigamă? Ce oroare!

— Într-adevăr, o a doua căsătorie te-ar fi făcut vinovată de bigamie, în fața legii.

Părea atât de sigur pe el, încât încrederea geraldinei în sine se clătină.

— Adeseori, căsătoriile oficiate în Mexic nu sunt recunoscute în Statele Unite.

— Și te-ai resemnat? Ai consultat un avocat?

— Păi... nu. Nu mi s-a părut necesar.

— Te-ai înșelat.

— Admițând că această parodie ar avea vreo valoare – ceea ce rămâne de demonstrat! – n-am, avea nicio dificultate să obținem anularea ei. Cu.

— Atât mai mult cu cât...

Géraldine roși înainte de a termina fraza:

— ...cu cât această căsătorie nu s-a consumat. Dimitri lăsă capul în jos.

— M-am gândit mult la asta de când ne-am revăzut. Ce mult timp pierdut vom avea de recuperat!

— Cum... cum adică?

O privi adânc în ochi. Inima Geraldinei începu, să bată nebunește și nu. mai îndrăzni să se miște.

— Cum să recuperăm timpul pierdut? făcu Dimitri aproape în șoaptă, cu vocea în același timp răgușită, caldă și senzuală, care făcea să vibreze spectatorii filmelor lui. Nimic mai simplu!

Se apropie mai mult de ea și o săruta ușor, la fel de ușor ca mângâierea unui fluture... Apoi, fără să-i lase timp să mai respire, o luă în brațe și o sărută din nou. De această dată, cu pasiune.

Géraldine vru să se depărteze de el, dar toată forța ei o părăsise.

— Nu... nu, te rog...

— De ce nu?

Ochii Geraldinei se umplură de lacrimi.

— De ce te porți așa cu mine? Altă dată erai atât de gentil! Aveam încredere în tine, măsim țeam protejată...

— Datele problemei s-au schimbat. Acum zece ani mai erai încă

un copil.

— La optsprezece ani?

— Da, în ciuda celor optsprezece ani! Cât despre mine, fiind mai în vârstă decât tine, aş fi fost cel mai mizerabil om dacă aş fi profitat de naivitatea şi candoarea ta. Acum, repet, datele jocului s-au schimbat. Eşti, în sfârşit, adultă. Acum mă află în faţa unei adevărate femei... o femeie foarte seducătoare, trebuie să recunosc.

Géraldine se înfurie.

— Naivitatea şi candoarea mea! Încetează să-ţi mai găseşti scuze. Adevărul este că erai îndrăgostit de Paula! În comparaţie cu sora mea, oricare femeie pentru tine era ne semnificativă.

Chipul lui Dimitri se întunecă, iar Géraldine înţelese că atinsese unul din punctele lui vulnerabile.

— Întotdeauna vei fi îndrăgostit de ea! Încearcă să negi acest lucru!

Dimitri se întoarce.

— Ți-am provocat multă suferinţă odinioară şi regret cele întâmplate. Dar de ce să mai revenim asupra trecutului? Doar prezentul contează...

Înainte ca Géraldine să-i ghicească intenţiile, el o luă din nou în braţe. Ar fi trebuit să-l respingă, dar inima refuza să asculte vocea raţiunii. Şi, în loc să se elibereze din braţele lui, se lipi măi mult de el şi răspunse la sărutările lui cu o pasiune pe care nu şi-o cunoştea când. Într-o străfulgerare, văzu incredibilul adevăr.

«Credeam că-l detest, dar îl iubesc în continuare! Niciodată n-am încetat să-l iubesc!"

Şi acest sentiment îi era confirmat de bătăile inimii ei. Ca şi această dorinţă care o încălzea ca un foc. Sărutările şi mângâierile lui Dimitri o făceau să trăiască, să vibreze şi să freamăte toate fibrele corpului până în străfundurile ei.

Dar, când Dimitri începu să-i desfacă nasturii cămăşii, Géraldine găsi puterea să-l oprească.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă ety mirându-se de rezistenţa ei. De ce mă respingi, când de fapt mă doreşti la **f**e! de mult cum te doresc şi eu?

— Acesta... acesta nu-i un motiv. Da, odinioară m-ai făcut să sufăr enorm, iar acum mi-e teamă să nu sufăr din nou.

— De parcă aş vrea să suferi, iubito?

— Nu vreau să grăbesc lucrurile. Cu atât mai mult, cu cât eşti renumit pentru reputaţia ta de don Juan! Atât de multe femei ți-au căzut în braţe în aceşti ultimi zece ani!

Cinică, Géraldine continuă:

— Ambianţa este frumoasă, ai chef să flirtezi şi. Întâmplarea face ca eu să-ţi fiu la îndemână...; Ți-ar părea rău să nu profiți, nu-i așa?

După care se ridică, spunându-i pe un ton glacial:

— Ți mulțumesc pentru atenție, domnule Rockwood. Și-mi pare rău că te dezamăgesc, dar eu nu sunt una dintre acelea care s-ar mulțumi cu o aventură de o zi.

— O aventură de o zi / repetă Dimitri exasperat. Ca și cum ar fi vorba despre asta! Ți-am spus că ești soția mea!

Vocea i se îmblânzi:

— Da, soția mea. Și vom începe luna de miere cu zece ani întârziere.

— Dumnezeu! i exclamă Géraldine. Am mai auzit «normitaii, dar asta le întrece pe toate!

Pe un ton sec, adăuga:

— Fie, n-am avut o lună de miere. Și a cui a *fost* vina? Nu a mea, în orice caz. Dacă nu m-aigăsit pe gustul tău, ce pot eu să fac?

— Géraldine, cum poți să spui așa ceva? Atrăgătoare, seducătoare, da, așa ești... Și chiar mai mult decât atât! Dar nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă aş fi abuzat de tinerețea și lipsa ta de experiență, în seara când ne-am căsătorit, băusem prea.

— Mult. Când m-am sculat a doua zi și te-am văzut lângă mine, mi s-a făcut rușine. Atunci, fuga mi s-a părut cea mai bună soluție. După aceea, am mesreat să vorbesc cu tine pentru că am crezut că este necesar să mă explic. Dar nu am reușit să vorbesc cu tine la telefon: de fiecare dată când îmi recunoșteai vocea, închideai! Așa că am renunțat să te mai sun.

După o pauză, Dimtrri continuă:

— Întâmplarea a făcut să ne revedem. „Ce prost ai» fost! „mi-am spus imediat ce te-am revăzut. Am pierdut atâția ani...

— Și cu Paula cum rămâne? Pentru că din cauza ei m-ai părăsit a doua zi după ce ne-am căsătorit

Géraldine aștepta un răspuns direct însă Dimitri se eschivă.

— Pui prea multe întrebări, Géraldine. Ce-aș putea săâi spun? Când am plecat împreună în Mexic, eram cel mai nefericit om de pe lume...

Géraldine refuză să se lase păcălită.

— Și acum nu contenești să tot revii asupra inimii ei. Ca și această dorință care o încălzea ca un foc. Sărutările și mângâierile M Dimitri o făceau să trăiască, să vibreze și să freamăte toate fibrele corpului până în străfundurile ei.

Dar, când Dimitri începu să-i desfacă nasturii cămășii, Géraldine găsi puterea să-l oprească.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă el, < mirându-se de rezistența ei. De ce mă respingi1, când de fapt mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu?

— Acesta... acesta nu-i un motiv. Da, odinioară m-ai făcut să sufăr enorm, iar acum mi-e teamă să nu sufăr din nou.

— De parcă aș vrea să suferi, iubito!

— Nu vreau să grăbesc lucrurile. Cu atât mai mult, cu cât ești renumit pentru reputația ta de don Juan! Atât de multe femei ți-au căzut în brațe în acești ultimi zece ani!

Cinică, Géraldine continuă:

— Ambianța este frumoasă, ai chef să flirtezi și întâmplarea face ca eu să-ți fiu la îndemână...; Ți-ar părea rău să nu profiți, nu-i așa?

După care se ridică, spunându-i pe un ton glacial:

— Îți mulțumesc pentru atenție, domnule Rockwood. Și-mi pare rău că te dezamăgesc, dar eu nu sunt una dintre acelea care s-ar mulțumi cu o aventură de o zi.

— O aventură de o zi / repetă Dimitri exasperat. Ca și cum ar fi vorba despre asta! Ți-am spus că ești soția mea!

Vocea i se îmblânzi:

— Da, soția mea. Și vom începe luna de miere cu zece ani

întârziere.

— Dumnezeu! exclamă Géraldine. Ai» mai auzit enormități, dar asta le întrece pe toate!

Pe un ton sec, adăuga:

— Fie, n-am avut o lună de miere. Și a cui a fost vina? Nu a mea, în orice caz. Dacă nu m-aigăsit pe gustul tău, ce pot eu să fac?

— Géraldine, cum poți să spui așa ceva? Atrăgătoare, seducătoare, da, așa ești... Și chiar mai mult decât atât! Dar nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă aș fi abuzat de tinerețea și lipsa ta de experiență, în seara când ne-am căsătorit, băusem prea.

— Mult. Când m-am sculat a doua zi și te-am văzut lângă mine, mi s-a făcut rușine. Atunci, fuga mi s-a părut cea mai bună soluție. După aceea, am încercat să vorbesc cu tine pentru că-am crezut ea este necesar să mă explic. Dar nu am reușit să vorbesc cu tine la telefon: de fiecare dată când îmi recunoșteai vocea, închidea!! Așa că am renunțat să te mai sun.

După o pauză, Dimitri continuă:

— Întâmplarea a făcut să ne revedem... Ce prost am fost! „mi-am spus Imediat ce te-am revăzut. Am pierdut atâtea ani...

— Și cu Paula cum rămâne? Pentru că din cauza ei m-ai părăsit a doua zi după ce ne-am căsătorit

Géraldine aștepta un răspuns direct, însă Dimitri se eschivă.

— Pui prea multe întrebări, Géraldine. Ce-aș putea î4 i spun? Când am plecat împreună în Mexic, eram cel mai nefericit om de pe lume...

Géraldine refuză să se lase păcălită.

— Și acum nu contenești să tot revii asupra așa-zisului mariaj. Unde vrei să ajungi? Ai de gând să anunți că suntem soț și soție și de acum înainte să trăim ca atare?

— Nu m-am gândit la detaliile practice. De când te-am regăsit, n-am avut decât un singur gând: să te iau în brațe.

Géraldine urmări cu privirea o rămurică dusă de vânt. îi scăpă un suspin plin de amărăciune.

— De ce trebuie ca din nou să dai buzna în viața mea? Nu ți-ai fi putut alege un moment mai prost.

— Cum așa?

Géraldine plecă ochii.

— După acel îngrozitor accident, nu mai sunt aceeași, Dimitri. Mi-e frică... La ideea de a-mi relua meseria, mă trec fiori reci. Nu mai pot nici măcar să văd un film în care am jucat, pentru că mi se face rău! Am jurat să nu mai am niciodată, de-a face cu cinematografia...

— Și totuși, ai acceptat să conduci activitatea cascadorilor din *Tunete în zori*, remarcă Dimitri.

— Tatăl meu m-a convins să-l ajut.

Géraldine își șterse lacrimile și-i mărturisi lui

Dimitri ceea ce, până atunci, nu îndrăznise să spună nimănui:

— De fiecare dată când se filmează o scenă periculoasă, sunt atât de terorizată, încât mă tem să nu leșin. Sunt incapabilă să mă stăpânesc.

— Nici nu mi-aș fi putut imagina că trăiești într-o asemenea tensiune nervoasă, murmură Dimitri.

În privirea lui, tânăra desluși atâta înțelegere încât o cuprinse emoția.

— Reușești atât de bine să-ți ascunzi teama, încât nimeni nu și-a dat seama. Dar atunci de ce ai acceptat să lucrezi cu Derek? Géraldine ridică din umeri.

— Aveam de ales? Tatăl meu este terminat ca actor. De ani de zile nu i s-a mai propus un rol interesant. Singura lui speranță este să reușească cu acest film ca regizor și, în acest scop, a pus în joc tot ce deține. Dacă va fi un eșec, Derek nu va mai fi în stare să-și revină. Mi-am spus că este de datoria mea să-l ajut. cât pot mai bine...

Mai spuse foarte încet:

— ...chiar dacă va fi dur pentru mine!

Dimitri o luă pe după umeri cu o infinită blân –, idețe, îi mângâie părul cu un gest ce se voia doar amical. Géraldine se lăsă sprijinită de pieptul lui, cu ochii închiși. Cât de obosită se simțea dintr-odată! Avea atâta nevoie de tandrețe și de siguranță, în loc de asta, el o făcea să lupte, întotdeauna să lupte.

Cine luase primul inițiativa? Géraldine n-ar fi știut să spună. Ceea ce urmă i se păru atât de natural, atât de normal...

Adierea vântului făcea frunzele copacilor să foșnească, păsările cântau și florile parfumau aerul în timp ce ei, întinși pe un pat de mușchi, în inima aceluia paradis terestru, redescopereau, încântați, gesturile veșnice. Gesturile. iubirii.

Lipită de Ciniitri, Géraldine își spuse că rareori încercase un asemenea sentiment de plenitudine și fericire. Da, de fericire... Ce se va întâmpla a doua zi? Tânăra refuza să se gândească la asta.

Fu mirată să-și dea seama că era gata să plângă. De ce ar plânge în aceste momente? De fericire sau de tristețe?

O veveriță sărea din creangă în creangă și Geralline, dând uitării toate temerile ei difuzese întinse cu voluptate. La ce bun să se gândească la ce va urma? Doar prezentul conta. Și era atât de prețios în fragilitatea lui...

„Nu era decât o paranteză într-o existență plină de întâmplări. Pentru că mâine va sosi Paula”.

Poate că deja venise în locul unde se făceau filmările, Derek îi dăduse scenariul dinainte, ca să aibă timp să-și învețe rolul. Rolul unei eterne îndrăgostite, fascinată, de-a lungul timpului, de același bărbat.

Géraldine își amintea foarte bine de prima întâlnire dintre Dimitri și Paula. Privirea lui Dimitri îl trădase, într-o fracțiune de secundă fusese cucerit. Iar Paula nu era ușor de uitat.

Un nor ascunse soarele și păsările încetară să mai cânte, în timp ce o pală de vânt se abătu asupra văii.

„Nimic nu s-a schimbat, își spuse tânăra disperată. Iubirea mea este fără speranță. Ca și acum zece ani”.

CAPITOLUL 9

Seara târziu, avionul particular al lui Dimitri ateriza în Louisiana și Géraldine își spuse că visul ei frumos se sfârșise”, începând din acel moment; nu-i mai rămânea decât să facă față crudei realități cotidiene.

Așa cum prevăzuse, Paula deja sosise. Cu un pahar în mână, actrița deja se simțea în largul ei în rulota confortabilă pe care producătorii o pusese la dispoziția lui Derek.

„Este mai frinuoașă ca niciodată” își spuse Géraldine, al cărei moral mai scăzu un pic.

Cu părul lung de abanos, niște ochi imenși, o gură senzuală, fața

încântătoare cu un ten perfect... Paula atrăgea toate privirile și Géraldine se simți din nou pradă unui teribil complex de inferioritate de care mai suferise și în copilărie.

Cele două surori, care nu se mai văzuseră da mai bine de șase luni, se îmbrățișară.

— Arăți extraordinar! exclamă Paula.

Se dădu un pas înapoi ca să-și privească mai bine sora mai mică și un zâmbet îi apărură în colțul gurii.

— Ești strălucitoare! Ești cumva îndrăgostită?

Géraldine roși și blestemă în gând intuiția e-minimă a surorii sale. Dar nu avu timp să protesteze. Derek i-o luă înainte.

— Géraldine tocmai a venit din Denver, unde și-a petrecut weekend-ul cu... ghici cu cine! Dimi tri Rockwood!

Paula se mulțumi să ridice din sprâncene. Era

O actriță prea bună, ca să lase să se vadă dacă această noutate o afecta sau nu.

— Ei. asta-i bună! Tu și Dimitri? Dar el în totdeauna te-a considerat sora lui mai mică.

Să dezvăluie ce s-a întâmplat în acel weekend? Niciodată! Pentru că îl iubea pe Dimitri, Géraldine

I se oferise fără cea mai mică rețineră și tot restul vieții ea își va aminti de acele momente minunate.

Dar, pentru Dimitri, acele clipe nu însemnau nimic. Doar o aventură în plus adăugată la atâtea altele. O aventură de scurtă durată, poate deja uitată...

— Ești îndrăgostită de Dimitri? o întrebă

Géraldine ridică din umeri.

— Ce idee! Am prea mult de lucru cu acest film, ca să mă mai gândesc la flirt.

Derek se ridică și-și puse paharul pe barul mic din mahon.

— Copii, a sosit timpul să vă las, declară el cu emfază. Măine mă așteaptă o zi lungă și trebuie să fiu în formă. Puteți rămâne aici să mai vorbiți, cu toate că – permite-mi să-ți reamintesc, Paula –, mâine dimineață trebuie să filmezi o scenă importantă și aș vrea să te văd în toată splendoarea ta; Apoi, după ce-și sărută pe frunte fiicele, Derele se

retrase într-una din camerele aflate în spatele rulotei largi – Nu poate spune simplu, bună seara, fără a declama o tiradă ce s-ar potrivi foarte bine într-o piesă bulevardieră, recunosc. Géraldine agasată.

— Asta se cheamă să ai stil, ripostă Paula, între cele două femei se aşternu tăcerea. Paula îşi privea sora cu un aer pasiv.

— Ce nervoasă şi crispată pari, remarcă ea într-un, târzia. Nu se potriveşte cu personalitatea ta, 1 Totuşi, accidentul nu a lăsat sechele şi...

Géraldine îi tăie vorba:

— Am jurat să nu mai am de-a face cu cine matografia. Cascadoria, pentru mine, a luat sfârşit, însă Derek a insistat atât de mult...

— Nu rişti nimic: nu tu evoluezi în scenele periculoase.

— Sunt responsabilă de viaţa cascadorilor.

— Oftând, Géraldine adăugă:

— Şi, crede-mă. asta mă costă!

Paula se aplecă spre ea şi o bătu uşor pe mână într-un gest prietenesc.

— Nu te nelinişti, totul se va termina cu bine.

Géraldine gusta unul dintre rarele momente în care ea şi sora ei se simţeau apropiate, însă, aceste momente nu durau niciodată prea mult!

— De ce te-a dus Dimitri la Denver? întrebă Paula cu o indiferenţă prefăcută.

Deja în defensivă, Géraldine se crispa.

— Trebuia... trebuia să apară într-o emisiune televizată.

— I-ai văzut ferma?

Da

— Spectaculos, nu-i aşa? Acele răsărituri ale soarelui de după vârfurile înzăpezite ale munţi lor...

Săgeata îşi atinse ţinta. Dacă Paula vorbise despre *răsăriturile* soarelui, o făcuse pentru a-i sugera că petrecuse mai multe nopţi acolo... În braţele lui Dimitri?

— Acum mi-am dat seama, continuă Paula. Am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele când am plecat în Italia, în loc să mă mărit

cu Dimitri. În decursul acestor zece ani n-am mai întâlnit niciun bărbat de nivelul lui. Din fericire, des unul este de partea mea... El a făcut ca să filmăm împreună în *Tunete în zori*.

Géraldine abia își mai putea reține lacrimile. Fără să remarce nimic, Paula își aruncă pe spate părul negru, apoi adăugă cu voce voalată:

— Acum. orice se poate întâmpla.

Ca majoritatea membrilor echipei, Géraldine era cazată într-un motel apropiat de locurile de filmare. După conversația avută cu Paula, se întorsese în camera ei, dar nu reuși să adoarmă deloc., 3.

Sora ei nu-și ascunsese interesul pentru Dimitri. Cât despre el, se înflăcăra imediat ce o văzu pe cea care ocupase întotdeauna un loc important în inima lui.

În acea dimineață trebuia să se filmeze într-o casă splendidă, construită în stil colonial, care servise de multe ori drept cadru pentru filmele a căror acțiune se desfășurase în timpul războiului de secesiune. Acea clădire albă, având un portic cu coloane, se ridica în spatele unui parc înverzit.

După ce-și parcă mașina în spatele camionetelor tehnicienilor, Géraldine se îndreaptă spre impozantul gard din fier forjat. Un serviciu de pază fusese dispus în zonă pentru a-i împiedica pe curioși să se apropie și unul dintre agenți se dădu în lături să o lase să treacă.

Géraldine îl găsi pe Derek dând ultimele indicații actorilor.

— Bătălia în „care eroul își va găsi moartea trebuie să aibă loc mâine. Dimitri. tu știi că șansele de a supraviețui îți sunt reduse... Și, cu toate acestea, nu-ți pasă că ai putea muri și te porți ca și cum ai sfida destinul. Nu mai ai decât câteva ore de petrecut împreună cu femeia pe care o iubești; pentru că bătălia va reîncepe în zori. Dar timpul pare că stă în loc. Amenințările ce apasă – asupra voastră sunt uitate, nu mai țineți seama de ele. Contez pe voi, Paula și Dimitri, ca să-i faceți pe spectatori să înțeleagă iubirea ce vă unește...

Cei doi actori încuviințară din cap apoi se retraseră într-un colț ca să discute cu voce scăzută; Géraldine încercă să se convingă că cei doi vorbeau despre scena ce urma. Dar tânăra nu se mai lăsă amăgită. Paula și Dimitri. departe de a se gândi la *Tunete în zori*, probabil că-și

spuneau cât de mult se bucurau că se revedeau...

Lacrimile îi ardeau ochii. Sora ei și Dimitri formau un cuplu magnific, iar numele lor, reunite pe afișele filmului, vor atrage spectatorii.

Când cameramanii se așezară la locurile lor și când Dimitri o luă în brațe pe Paula, Géraldine nu mai avu nicio îndoială. Era evident: cei doi se adorau... Nici cei mai buni actori din lume n-ar fi putut filma o scenă de dragoste într-o manieră mai convingătoare.

Incapabilă să mai suporte, tânăra se întoarse pe călcâie și se evaporă. Greșise când venise aici... Cu atât mai mult cu cât nu avea nimic de făcut în timp ce se filmau scenele de dragoste în care nu interveneau cascadorii...

„Îmi pierd timpul aici când sunt așteptată la Hollywood, să pun la punct secvențele ce vor reînvia anii douăzeci”.

Când reveni la motel, Géraldine își făcu valizele și, câteva ore mai târziu, pleca spre California, începând de a doua zi, va încerca să-l uite pe Dimitri, lucrând într-un ritm susținut cu specialiștii în efecte speciale și cascadorii.

La puțin timp după ce ajunsese la Hollywood, primi un telefon de la Lorene. Bucuroasă să audă vocea. verișoarei sale, Géraldine exclamă:

— Lorene, ce surpriză plăcută! Ce face tanti Judy?

— Bine... Filmările merg bine?

— Ambianța este destul de haotică, dar este normal.

— Am câteva zile de vacanță. Te-aș deranja dacă aș veni să te văd?

— Dimpotrivă, aș fi încântată. Te pot găzdui fără niciun fel de problemă pentru că mi-am păstrat apartamentul din L. A.

Plină de elan, spuse în continuare:

— Și știi că te consider mai mult soră decât, verișoară. Poți veni cu mine la studiouri dacă inima te...

— R-Aș fi fericită să pot veni! Lorene ezită o clipă, apoi spuse:

— M-am gândit mult, în ultimul timp. M-am săturat să mai lucrez la bancă, aș vrea să devin cascadoare.

Înghetând brusc, Géraldine exclamă: – Nici să nu te gândești la o

asemenea meserie! Este mult prea periculos!

*

*

Lorene sosi a doua zi spre sfârșitul după-amiezii și cele două verișoare petrecură toată seara vorbind. Géraldine, care-și uitase, pentru moment} gândurile negre, discuta încântată cu Lorene.

— Ce face Paula? se interesă deodată noua venită.

— Ca de obicei.

— Și Dimitri? L-ai revăzut?

— Da

Cu diplomație, Lorene evită să-i mai pună alte întrebări. Prietenă și confidentă a Geraldinei, știa ce subiecte trebuia să evite.

— Da, l-am revăzut pe Dimitri, continuă Geraldine cu efort. Am...

— Remarcă tăcerea verișoarei ei, pentru moment, apoi continuă:

— ...petrecut chiar un sfârșit de săptămână la ferma lui din Colorado.

Lorene continuă să tacă.

— Credeam că-l urăsc, spuse Géraldine în continuare, privindu-și mâinile crispate.

— Și acum nu mai crezi?

— Cum aș putea rezista farmecului seducătorului Dimitri Rockwood, renumitul don Juan din Hollywood? replică tânăra cu amărăciune.

— De ce vorbești așa? Dacă. Într-adevăr, îi plăci?

— Am încercat să mă conving de acest lucru; Dar a fost suficient să apară Paula și visele mele, s-au năruit. Ea este singura femeie importantă pentru Dimitri.

— De unde știi?

— Dar este evident! Ar fi trebuit să-i vezi într-o scenă de dragoste!

— Și iată-te din nou nefericită! exclamă Lorene cu părere de rău.

— Totul este din vina mea, nu te întrista pentru mine. Nu mai

am optsprezece ani, acum ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar când este vorba de Dimitri, îmi pierd capul.

— Nimic nu demonstrează că Paula mai-este interesată de el.

— Ba da. Regretă că s-a despărțit de el și dorește să o ia de la început...

Géraldine oftă înainte de a mai spune:

— Ceea ce nu va fi dificil, pentru că Dimitri nu-i cere decât atât.

* * *

A doua zi, Géraldine își duse verișoara la studiourile de filmare, unde trebuia realizată o secvență scurtă care urma să fie introdusă în film.

— Cât de mult detest scenele de acest gen! ex clamă Géraldine, înfiorându-se.

Două mașini ce reproduceau modelele anilor, douăzeci, în mărime naturală, trebuiau să se ciocnească în plină viteză și să ia foc. Unul dintre șoferi – un gangster – reușea să iasă din vehicul. În flăcări, fugea apoi se prăbușea la pământ câțiva metri mai departe.

Cu o zi înainte, Géraldine pusese la punct fiecare detaliu al accidentului împreună cu tehnicienii de la efecte speciale.

Cascadorul care-l dubla pe gangster în această secvență periculoasă, sosise deja.

— Bună, Géraldine, spuse el bine dispus. Este o zi frumoasă ca să arzi de viu, nu crezi?

Géraldine nu aprecie deloc acest gen de umor, negru și-i replică pe un ton sec;

— Fiecare cu gustul lui.

Totuși se calmă gândindu-se că poate Lenny, glumea ca să-și ascundă teama. Pentru că, în astfel de secvențe, în ciuda oricăror precauții pe care le-ar fi luat, cascadorul tot risca să sufere arsuri grave.

Géraldine se întoarse spre verișoara ei.

— Ți-l prezint pe Lenny García, unul dintre cei mai buni cascadori din lume.

— Cel mai bun cascador din lume? repetă acesta, mirat. Ce compliment, cu atât mai mult cu cât este venit din partea ta!

Lenny îmbrăcase deja mai multe lucruri groase care să-l protejeze de flăcări.

Géraldine, luându-și rolul de mentor foarte în serios, îi explică Lorenei ce urma să se întâmple:

— Peste toate astea va îmbrăca un combinezon special, apoi o ținută asemănătoare cu cea a actei pe care-l dublează în această scenă.

— Și fața? Întrebă Lorene.

— I-o va proteja o mască.

— Și toate astea nu se vor vedea pe ecran?

— Unghiul din care se filmează este special studiat pentru ca spectatorii să nu vadă nimic din echipamentul lui.

Când toți tehnicienii se așezară la locurile lor; Géraldine luă megafonul.

— Scena patruzeci și opt. Motor!

Vocea nu-i tremurase și totuși era crispată. Oare va reuși vreodată să-și depășească teama ce o cuprindea de fiecare dată când se filma o scenă periculoasă? Chiar dacă ea nu înfrunta niciun pericol?

Într-o lovitură puternică, cele două mașini se ciocniră și imediat izbucni incendiul. Lenny reuși să deschidă portiera și ieși clătînându-se. Spectacolu1 era emoționant: devorat de flăcări, cascadorul se încovoia de durere și urla. Apoi se prăbuși și nu se mai mișcă.

Imediat după aceea, doi pompieri îi veniră în ajutor cu jeturi puternice de apă. Lenny se ridică și-și scoase masca. Râdea.

— Așadar? Am ars frumos?

Gata, s-a sfârșit... Géraldine se destinse.

— Vom vedea pelicula, dar nu cred că mai trebuie reluat ceva.

— Oh! Mi-a fost atât de frică! exclamă Lorene. foarte palidă.

Lenny continua să râdă ca cineva care tocmai făcuse o farsă hună cuiva.

În cursul zilei, Géraldine avu surpriza să-și vadă tatăl venind în studiourile unde ea se pregătea să filmeze o secvență cu mai mulți cascadori.

— Avansăm într-un timp record, spuse Derek satisfăcut. Și voi,

unde ați ajuns?

Când Géraldine îi arată secvența pe care tocmai o filmase, el aplaudă.

— Excelent! Superb!

— Derek, părând a fi într-o dispoziție foarte bună, ținu să-și invite fiica și nepoata la masă într-unul din cele mai luxoase restaurante din Hollywood.

— Ce surpriză plăcută să te văd aici, Lorene! Cum se simte mama ta?

— Foarte bine, mulțumesc, în fiecare zi se roa gă pentru succesul filmului.

— Rugăciuni? Am nevoie. Mă tem să nu de pășesc bugetul prevăzut. Dacă-i așa, va fi o catastrofă! Și am probleme cu scenaristul, care începe să urle de fiecare dată când este schimbată o replică.

— La fel ca întotdeauna, remarcă Géraldine.

— Autorii și scenariștii sunt foarte susceptibili.

Derek ridică din umeri.

— Aș! Dacă las deoparte aceste detalii, sunt foarte mulțumit, spuse el, frecându-și mâinile. Cas cadele tale sunt perfecte, Géraldine. Cât despre eroii mei, sunt sublimi în scenele de dragoste!

Derek se întoarce spre nepoata lui.

— Și tu, ești gata să descoperi cum se face un film? Interesant, nu?

— Pasionant! Am învățat¹ deja numeroși termeni tehnici și...

—... și curând vom face din tine o bună asistentă, concluziona Derek râzând.

— Va fi cu siguranță mult mai interesant de cât să lucrez la bancă! Dar aș prefera să devin cașcadoare.

— De ce nu? Ești tânără și o bună sportivă.

— Roag-o pe Géraldine să-ți explice trucurile meseriei.

— Niciodată, îi tăie aceasta vorba tatălui ei. O iubesc prea mult pe Lorene, ca s-o las să aibă vreun accident.

Derek ridică ochii spre cer.

— Ai avut ghinion, dar acesta nu-i un motiv să generalizezi. Chiar dacă au o meserie periculoasă, trebuie sr-g că majoritatea

cascadorilor ajung la bătrânețe fără cea mai mică zgârietură. Lorene este suficient de mare ca să știe ce vrea. Las-o pe ea singură și aleagă.

— Nici nu intră în discuție s-o încurajez.

Derek schimbă subiectul și reveni la filmul lui.

— Săptămâna viitoare voi avea nevoie de tine, Géraldine. Vom filma scena din deșertul Nevada.

— În Nevada? Nu în Orientul Apropiat, cum era prevăzut?

— Ne vom duce la Cairo și la Ierusalim pentru anumite secvențe, dar restul poate fi filmat aici. Derek îi explică Lorenei:

— În ultima parte a filmului, eroina este jurnalistă. Este acuzată de spionaj și este închisă, Reușește să scape în deșert...

Géraldine se cutremură, brusc înghețată. Acea scenă? Era cea de care se temea cel mai mult. O cascadoare urma să cadă din elicopter și să aterizeze pe un camion în mers.

Câteva zile mai târziu, Lorene se întoarse în Florida și Géraldine se duse să se alăture echipei în Nevada.

În după-amiaza când a ajuns, a ținut neapărat să vadă loei-i în care se va filma, împreună cu pilotul elicopterului, șoferul camionului și tehnicianul responsabil cu efectele speciale.

Într-un vehicul de teren, porniră pe un drum prăfuit ce șerpuia printre colinele deșertice.

— Iată locul ideal, spuse pilotul.

Toți coborâră din mașină. Cu inima strânsă, Géraldine privi în jurul ei. Doar câteva tufișuri rahitice reușeau să reziste pe acest pământ arid.

Vocea pilotului rupse tăcerea.

— Aici suntem protejați de vânt. Șansele sunt minime ca să apară o deviere a căderii. Cine va sări?

— Trixie Baker, răspunse Géraldine cu – o voce pierdută.

— Trixie? Perfect!

Géraldine nu-i răspunse. Frica i se intensificase... Măine o cascadoare își va risca viața pentru a procura spectatorilor emoții tari.

În acea seară, în timpul cinei care-i reunea, în restaurantul motelului, pe majoritatea membrilor, echipei, Géraldine nu putu înghiți nimic. Fără a mai aștepta deșertul, părăsi masa.

— Oh! Atâtea suferințe pentru hotărârile bune! exclamă ea, trecând prin dreptul distribuitorului de țigări.

Fu suficient să introducă doar câteva monede, în aparat, ca să cadă un pachet. Imediat îl deschise și-și aprinse o țigară cu mâinile tremurând.

O dată ajunsă în cameră, Géraldine începu s-o măsoare în lung și-n lat, fumând. Când sună telefonul, tresări.

— Alo? Da?

Era. Dimitri.

— Géraldine? Voiam să vin să te văd în Cali fornia și am aflat că ești în Nevada. De ce ai plecat din Louisiana? Ai un mod ciudat de a dispărea fără să-ți iei măcar la revedere.

— Erai ocupat.

— Asta nu-i o scuză.

Degetele tinerei se crispară pe receptor.

— De unde... de unde mă suni?

— Dir camera mea.

— Dar...

— Sunt în același hotel cu tine, draga mea.

— Ce... ce faci aici?

— Dimitri izbucni în râs.

— Ai uitat? Am un rol în acest film. Dar ai o voce ciudată. Griji?

— Mai degrabă.

— Nu te mișca de acolo, vin imediat.

CAPITOLUL 10

Dimitri avea o personalitate atât de puternică, încât punea stăpânire pe întreaga cameră... Hipnotizată, Géraldine avu impresia că se sufocă și se întoarse, nemaiputând să-l privească pe acest bărbat pe care-l adora și-l ura în același timp.

Dar când Dimitri vru s-o ia în brațe, ea se feri și tensiunea dintre ei spori.

— Géraldine, ce s-a întâmplat?

Ca să se eschiveze, tânăra își aprinse o țigară cu gesturi nervoase.

— Credeam că te-ai lăsat de fumat, remarcă Dimitri.

— Ascultă, astă-seară sunt într-o dispoziție proastă. Nu ți-ai fi putut alege un alt moment mai nepotrivit ca să-mi forțezi ușa.

— Să-ți forțez ușa? repetă Dimitri indignat.

— Cum poți vorbi astfel, după cele întâmplate în weekend-ul trecut? Și eu, care mă așteptam să mă primești cu brațele deschise...

— Ar fi fost posibil dacă n-ar fi revenit Paula.

— Ești geloasă?

— Geloasă? Nu. Lucidă ar fi un – termen mai exact. Ochii mi s-au-deschis când te-am văzut împreună cu ea. Este singura femeie care va conta vreodată pentru tine.

— Ia te uită! Pot să știu și eu cum ai ajuns la o asemenea concluzie?

— Te rog. Dimitri, nu încerca să mă înșeli!

— Eram prezentă în momentul când Paula și cu tina.

— Ați realizat o scenă de dragoste, în acel moment, nu mai interpretați doar un rol.

— De unde știi?

x – Am petrecut destul timp prin studiouri, ca 69 pot recunoaște diferența dintre un sărut de cinema și unul adevărat.

— Pretinzi că arta cinematografică nu mai are niciun secret pentru tine și încă nu știi că un actor se poate transpune complet. În pielea perso najului pe care îl interpretează? Până într-acolo încât, timp de câteva secunde, să-și uite propria identitate ca să devină” acel personaj. Câteodată este atât de năucitor...

Géraldine nu mai știa ce să creadă. Știa că sora ei plecase în Egipt pentru turnarea câtorva secvențe scurte destinate intercalării în film. Astfel încât, Dimitri era singur în acea seară...

Din nou el vru să o ia în brațe. Și, din nou, tânăra îl respinse.

— Lasă-mă. te rog.

Își trecu mâna peste frunte, obosită.

— Nu, crede-mă. nu-i momentul acum!

— Dar ce ai?

— Mâine va trebui să realizăm o scenă foarte pe riculoasă. Trixie Baker va sări dintr-un elicopter, ca să aterizeze pe un camion.

Expresia lui Dimitri se schimbă.

— Ți-e teamă de un eventual accident?

— Eram aproape să mor în niște circumstanțe asemănătoare. Să-i ceri unei cascadoare să-și provoace destinul, mi se pare monstruos.

Înfiorându-se, Géraldine adăugă cu o voce aproape de neauzit:

— Și dacă se va răni? Dacă... dacă va muri?, De această dată nu se mai opuse când Dimitri o luă în brațe și încercă să o liniștească:

— Trixie Baker își cunoaște meseria. Tehnicie nii de la efecte speciale își vor îndeplini meseria și sunt sigur că nu vor neglija niciun detaliu. Desigur, întotdeauna există un element de-risc, dar mâine totul va fi bine, sunt convins de asta.

Géraldine rezistă tentației de a-și pune capul pe umărul lui. Dacă ar putea să o iubească... măcar un pic. Dar el o alesese pe Paula. Cu prețul unui efort supraomenesc, Géraldine reuși să se desprindă de el

— Te rog, lasă-mă. Trebuie să mă odihnesc ca să pot face față încercării care mă așteaptă.

Dimitri nu mai insistă.

— Noapte bună, Géraldine. Pe mâine.

CAPITOLUL 11

— Ce părere ai despre asta, Géraldine?

Gesticulând, Derek începu să prezinte ultima lui idee:

— Acțiunea se petrece în plin deșert. Eroul principal la volanul unui camion vechi, este urmărit de teroriști. Aceștia, care au¹ o mașină foarte rapidă, se lovesc de o stâncă. Mașina iese brusc din cursă și unul dintre teroriști este aruncat prin parbriz.

Tânăra încuviință din cap.

— Este destul de ușor de realizat această secvență. Desigur, va trebui confecționat un parbriz dintr-un plastic special... Și, amplasând un aparat de filmat exact în dreptul locului coliziunii, se va crea impresia cascadorului ieșind prin parbriz într-o ploaie de cioburi.

— Foarte bine! exclamă Derek.

— Ne vom ocupa de această secvență mai târziu, spuse Géraldine. Pentru moment, lasă-mă să mă concentrez asupra secvenței cu elicopterul.

Un soare de plumb topit atârna pe cer când au ajuns la lecul

faimoasei scene. Deja toată lumea muncea. Cabluri negre groase se întindeau pe sol într-o dezordine indescriptibilă, printre camerele, de filmpt, macarale și camioane cu materiale. Un elicopter se învârtea pe deasupra drumului. La bor-ăiz lui, un cameraman aștepta să audă cuvântul „motor” ca să înceapă să filmeze celălalt elicopter, cel în care va trebui să urce Trixie. Un alt cameraman se găsea într-un vehicul ce rula la înălțimea camionului unde urma să aterizeze cascadoarea –, dacă totul se derula cum trebuia.

Géraldine vedea ca prin ceață. Avea impresia că inima îi va „exploda, atât de tensionată era.

Se filmară mai multe secvențe cu Dimitri în timp ce fugea ca să urce la volanul camionului. El trebuia să pornească mașina, să demareze și să parcurgă câțiva metri.

Când Derek urma să strige „*Tăiați i*”, Dimitri va ceda locul șoferului profesionist care repetase această scenă cu pilotul elicopterului și știa, aproape la fracțiune de secundă, ce avea de făcut.

Géraldine simți deodată privirea lui Dimitri fixată asupra ei. Era atât de multă înțelegere și compasiune în ochii lui, încât, cu lacrimi în ochi, Géraldine se întoarse.

Trixie, care se pregătea să urce în elicopterul a cărui elice se învârtea deja, îi făcu cu mâna.

— Bună, Géraldine.

— Bună, Trixie. Ești în formă azi?

— Eu? întotdeauna sunt! exclamă cascadoarea, bine dispusă.

Ca și cum s-ar fi dus la eșafod, Géraldine se hotărî, în sfârșit, să i se alăture în cabina elicopterului.

— Pornim? o întrebă pilotul.

— „Pornim...”

Elicopterul se ridică în aer. Cu ochii măriți, încordată la extrem, Géraldine văzu cum camionul demarează într-un nor de praf. Avea impresia că, retrăiește acel oribil coșmar pe care-l avea atât de des în timpul nopților. Căderea, apoi șocul. Gaura neagră în care a căzut, apoi suferința.

Tânăra își șterse mâinile transpirate de pantaloni, apoi inspiră profund.

„Trebuie să mă controlez...”

Spre marea ei surpriză, reuși să-și recapete un oarecare control și dădu, prin radio, câteva instrucțiuni șoferului camionului. Apoi se întoarse spre caseadoare.

— Trixie, vreau să fiu sigură că te vei încadra în timp. Vei ieși din elicopter și, când estimezi tu, că va fi momentul potrivit să sari, mă vei strânge de mână. Acum este doar o repetiție. Ai înțeles?;

— Am înțeles.

Cascadoarea ieși prin trapă și rămase într-un echilibru precar pe o bară metalică. Când îi strânse mâna, Géraldine păli.

Trixie reveni în cabină.

— A fost bine, nu? Nu riscam să ratez camio nul.

— Dacă voiai cu adevărat să sari în momentul când mi-ai făcut semn, ai fi căzut pe alături. Să mai încercăm o dată.

Printr-o mișcare suplă, Trixie își reluă locul pe bară. Elicopterul trecu de mai multe ori pe deasupra camionului, dar cascadoarea nu reuși deloc să calculeze corect momentul săriturii.

În disperare de cauză, Géraldine îi ceru pilotului să aterizeze. Trixie începu să se neliștească

— Mă tratezi ca și cum nu mi-aș cunoaște me seria!

— Toată lumea știe ea ești o cascadoare excelentă. Dar niciodată, până acum, n-ai mai executat un salt atât de periculos ca acesta.

Trixie se revoltă.

— Pentru că *tu* ai avut un accident căzând din elicopter, nu înseamnă că și eu voi avea unul! Pur, și simplu ți-e frică! Și asta îți întunecă judecata.

„Da, mi-e frică, își spuse Géraldine. Dar nu cred că judecata îmi este afectată...”

Fără să-i mai răspundă fetei, se îndepărtă cu pași înceți și cu capul plecat. Derek o ajunse din urmă.

— Ce se întâmplă? De ce această întârziere?

— După părerea mea, Trixie nu este capabilă să efectueze săritura.

— Ce?! exclamă Derek furios. Dar este o profesionistă! Este

antrenată pentru orice fel de caz cade... De ce ai angajat-o, dacă nu crezi că poate executa cascadele? Și, în tot acest timp, echipa aș teaptă, îți dai seama că toate astea costă?

— Lasă-mă să mă gândesc cinci minute.

Géraldine întoarse spatele tatălui ei și privi dealurile deșertice cu lacrimi în ochi. Să dea semnalul de începere a filmărilor când avea presentimentul că se filma moartea lui Trixie?

Și niciodată Derek n-ar accepta să scoată această scenă, indispensabilă desfășurării acțiunii.

„Ce să fac?” se întrebă Géraldine, trosnindu-și degetele de la mâini.

O singură cascadoare era cu adevărat specializată în scenele de acest gen. Ea.

Într-o clipă, hotărârea fu luată. Ca un automat, se îndreptă spre rulota pentru machiaj. Oglinda îi arăta privirea obsedată, cu fața foarte palidă, iar coaforul îi aranja pe cap o perucă neagră, asemănătoare cu părul Paulei.

O dată terminate pregătirile, plecă să-i găsească pe asistent.

— Totul este gata pentru filmarea scenei?

— Acesta o privi stupefiat”.

— Tu... tu ești cea care...

— Te rog, fără discursuri, i-o tăie ea pe un ton sec.

În fugă, tânăra ajunsese la elicopter. I se păru că este strigată și i se păru că recunoaște vocea tatălui ei, dar nu se întoarse.

Dintr-un salt. Géraldine urcă în cabina elicopterului.

— Începem din nou, îi spuse ea pilotului uluit.

Acesta avu înțelepciunea să nu facă niciun comentariu, în timp ce elicopterul se ridica în aer, Géraldine o zări jos pe Trixie. Cascadoarea privea aparatul decolând, chipul ei reflectând o confuzie totală.

În focul acțiunii, Géraldine reuși să-și uite teama, care totuși reveni mai copleșitoare ca niciodată... Era atroce. Palidă ca un mort, cu mâinile crispate atât de tare încât unghiile îi intraseră în piele, tânăra tremura din toate încheieturile.

Dacă și-ar fi ascultat instinctul – și în acele clipe instinctul de

conservare îi vorbea – Géraldine i-ar fi cerut pilotului să aterizeze. Dar deja atinsese punctul în care nu se mai putea întoarce.

— Treci o dată pe deasupra camionului. Vreau să văd dacă toate sunt la locul lor.

Survolară saltelele gonflabile marcate cu o cruce roșie, în cursul. dimineții, Géraldine le verificase de cel puțin zece ori, dacă erau suficient de umflate.

Tânăra se prinse cu ambele mâini de bara metalică și trecu prin trapă. Vântul îi biciuia fața. Pe deasupra capului, într-un zgomot infernal, elicea elicopterului se învârtea. Sub ea, pământul nu mai era decât un caleidoscop gigantic în mișcare...

Géraldine măsură distanța și-și ținu respirația.

— Patru... Trei... Doi... Unu...

Dădu drumul barei și, ca și cum ar fi sărit de la trambuună, făcu o piruetă completă înainte de a ateriza exact în centrul saltelei. Camionul continuă să mai ruleze câteva sute de metri. Apoi se opri. Géraldine rămase nemișcată.

„Am reușit!” își spuse ea entuziasmată.

Părea prea frumos să fie adevărat, întinsă pe spate, cu brațele încrucișate, contempla cerul fără niciun nor. Greutățile ce-i apăsau pe umeri în sfârșit dispăruseră și, în acel moment, fericirea ei era deplină.

— Bravo! strigă asistentul prin portavoce.

Géraldine se hotărî, în cele din urmă, să coboare din mașină și tatăl ei se grăbi să o felicite.

— Vreau să sărbătoresc asta! exclamă el.

— Mergem toți să dansăm astă-seară? sugeră un cameraman.

— Unde?

— În oraș, la Louise. Acolo este una dintre cele mai bune orchestre din regiune.

La căderea nopții, toată echipa își dădu întâlnire în orașelul vecin și cameramanul îi conduse la

Louise, un bar afumat, unde se putea dansa. Niciodată Louise, o femeie grasă de cel puțin o sută de kilograme, nu avusese atâtea clienți o dată.

Obșnuiții localului priveau stupefiați invadarea meselor și

micului ring de dans de către oamenii ale căror fete le recunoșteau din filme.

Buna dispoziție era generală. Doar Trixie continua să fie îmbufnată... Géraldine se duse. și-i întinse mâna.

— Prietene... în ciuda celor întâmplare „Cascadoarea ridică din umeri.

— Știi bine că aș fi reușit.

— După o scurtă ezitare, spuse:

— Cel puțin așa cred. Dar, poate că ai avut dreptate... Poate că încă nu eram capabilă să...

— În orice caz, nu te neliniști: vei fi răplătită așa cum a fost stabilit.

De această dată. resentimentele lui Trixie dispărură și zâmbetul îi reveni pe buze:

— Ești foarte corectă.

Asistentul o invită pe Géraldine la dans, apoi urmară un electrician, un cameraman, un cascador...

— Ești foarte curtată în această seară, se auzi o voce caldă.

Dâmitri își puse mâinile pe umerii tinerei și când Géraldine îi întâlni privirea gri pătrunzătoare, simți că se prăbușește.

— Îi acorzi acest dans soțului tău? o întreabă Dimitri zâmbind.

Soțul tău... Géraldine avu un gest reflex, agasată. Dar nu se simțea destul de curajoasă ca să discute cu el și să afle ce. era adevărat în această aserțiune, în acea seară își sărbătorea triumful!

Când Dimitri dori să-i spună ceva, ea clătină din cap.

— Ce? Ce spui? Nu aud nimic! strigă ea. Muzica este asurzitoare.

— Așa e, x nu ne putem auzi aici. Vino!

O luă de mână și, autoritar, o scoase afară: Noaptea era răcoroasă și pe cerul negru sclipeau mii de stele. Dimitri deschise portiera mașinii lui și o invită pe Géraldine să se așeze, după care intră și el pe scaunul de alături.

— În dimineața asta mi-ai produs cea mai puternică emoție din viața mea! exclamă el. Să-ți asumi asemenea riscuri... Ai înnebunit?

Vocea i se împlânzi.

— În realitate, nu știu dacă să te cert sau să te felicit. Ție, care îți

era așa de frică după acei accident... Ce te-a determinat să faci asta?

— Trixie ar fi murit. Nu reușea să calculeze exact momentul în care să sară. Și cum trebuia neapărat filmată secvența asta, m-am hotărât să fac eu saltul, Poftim!

Dimitri clătină din cap.

— Când mă gândesc că în curând oamenii te vor vedea jucându-te de-a v-ați ascunselea cu moar tea... Și nimeni – sunt sigur de asta! – nu va ști cât de mult ai riscat!

— Asta-i viața, spuse Géraldine cu o oarecare amărăciune în glas.

Dar astăzi nimic nu va putea să-i strice buna dispoziție și, zâmbind, spuse:

— Sunt atât de bucuroasă că am avut curajul să sar! În sfârșit, am reușit să-mi depășesc frica; Dacă ai ști cât de ușurată mă simt!

— Și mândră de tine?

— Da.

— Ai tot dreptul să fii.

Spunând acestea, Dimitri răsuci cheia în contact și motorul porni.

— Unde te duci? se neliniști Géraldine.

— Unde *ne* ducem, „voiai să întrebi? Să facem o mică plimbare... Deșertul este cel mai frumos în lumina clarului de lună.

— N-am niciun chef să admir deșertul sub clar, de lună împreună cu tine!

— De ce?

— Pentru că... păi...

Géraldine se opri. La ce bun să-i ceară să se întoarcă? Chiar dorea acest lucru?

Cu coada ochiului, îl observă pe Dimitri, al cărui profil se decupa pe fundalul negru al geamului ușii și o cuprinse emoțiile, în același timp, furia puse stăpânire pe ea.

„Cât de slabă sunt! Niciodată nu voi avea su—ficientă voință ca să mi-l scot pe acest bărbat din minte?”

— Când vei termina aici, se auzi ea întrebându-l, pleci în Orientul Apropiat?

— Der. ek vrea să filmăm acolo în aer liber. Vii și tu?

— Nu. Am câteva secvențe cu cascadorii de terminat la Hollywood. Mă voi alătura echipei în Spania.

Dimitri păru decepționat.

— Nu-ți poți aranja programul în așa fel încât să vii cu noi în Egipt și Israel?

— Imposibil.

— Așadar, vom fi despărțiți mai multe săptămâni?

— Géraldine se crispa.

— Nu vei fi singur: Paula îți va ține compa ale.

Figura lui Dimitri se înăspri.

— Nu începe iar cu Paula!

— Puțin îmi pasă de Paula... la fel cum puțin îmi pasă de tot"! spuse ea pe un ton lejer...

Era adevărat, în acea seară era în al șaptelea cer... Exaltarea care o cuprinsese când aterizase exact în mijlocul saltelei nu scădea în intensitate.

Luna scâldea întregul peisaj deșertic într-o lumină argintie. Când Dimitri încetini, Géraldine își dădu seama că o adusese în locul unde fusese filmată căderea ei din aceeași dimineată.

Deodată tânăra se simți în perfectă armonie cu mesajul filmului *Tunete în zori*. Da, în anumite împrejurări, un bărbat și o femeie puteau reuși să cristalizeze o întreagă viață de iubire într-o singură noapte.

Dimitri parcă puțin mai departe, în mijlocul colinelor luminate de lună. Când o luă în brațe, ea nu se mai gândi să-l respingă. Buzele li se uniră într-un sărut foarte dulce, foarte tandru...

Acest sărut deveni mai pasionat. Pierdută, Géraldine își împleti brațele în jurul gâtului lui Dimitri, în timp ce el îi desfăcea, unul câte unul, nasturii bluzei.

— Așteaptă, Dimitri... murmură tânăra. Doar o clipă...

Își deschise geanta și scoase un inel de aramă.: – Știi ce-i ăsta?

La început, nu-și dădu seama, după care Dimitri izbucni în râs.

— Desigur! Inelul de logodnă... L-ai păstrat în tot acest timp?

— De mai multe ori am vrut să-l arunc, recunosc Géraldine. De ce l-am păstrat? Nu știu nici eu.

— Asta demonstrează că nu m-ai urât așa cum, credeai.

— Sau că voiam să-mi amintesc de prostia pe care am făcut-o. Dar momentul este prost ales pentru o analiză a motivelor mele. Pentru că...

Vocea i se schimbă:

— ...pentru că sunt gata să comit o nouă prostie.

Géraldine își puse inelul de aramă pe deget – Vezi? iată-mă devenită doamna Dimitri Rockwood. Cel puțin pentru o noapte...

Se îmbrățișară. și se lăsară conduși de valul puternic al iubirii, al pasiunii și al dorinței. Deodată; în toată lumea, nu mai existau decât ei doi. Nimeni și nimic nu mai conta pentru ei.

Cel puțin pentru o noapte.

CAPITOLUL 12

La mai puțin de o săptămână după plecarea lui Dimitri la Cairo, o revistă îi publica fotografia alături de cea a Paulei. Articolul confirma cele mai negre temeri ale Gefaldinei:

Dimitri Rockwood și Paula Lombard, care vor fi vedetele din primul film dl lui Derek Lombard, Tunete în zori, nu se vor mai despărți. Actorii chiar i-au mărturisit reporterului nostru că se vor căsători imediat ce filmările vor lua sfârșit.

După acea minunată noapte petrecută în deser t, Géraldine începuse să spere. Cât de mult se înșelase visând!

Dimitri nu dădu niciun semn de viață, ceea ce nu o miră împreună cu Paula, constituiau subiectul de bârfă. Când nu filmau, amândoi se plimbau prin Europa.

Înainte de a pleca în Spania, Géraldine își acordă două zile de vacanță și merse la mătușa ei în Florida.

Așteptă până ce rămase doar cu Lorene la bordul miciei ei ambarcațiuni ca să-i povestească ulți mele sale întâmplări.

— În fond nu sunt surprinsă, concluziona ea.

— Mă așteptam ca totul să se termine așa...

— Deci, se vor căsători? Cred că Dimitri exa gerează! Ar fi putut avea decența să te prevină.

— Așa cum îl cunosc eu, va aștepta până voi ajunge în Spania ca să-mi spună noutatea... Dar paparazzi i-au luat-o înainte. De fapt, ar fi

putut să se aștepte la așa ceva! Ziariștii sunt întotdeauna la vânătoare de celebrități și imediat ce-i vorba despre iubire, au un fler extraordinar.

— Biata de tine! spuse Lorene oftând. Dimitri Rockwood nu ți-a pricinuit decât necazuri.

Géraldine ridică din umeri.

— Și eu sunt de condamnat, Dacă în Mexic îmi lipseau experiența și judecata, nu pot spune același lucru acum! M-am grăbit să cad în cursă în deplină cunoștință de cauză. Și trebuie să recunosc că niciodată Dimitri nu a căutat să ascundă adevărul.

Ca să-mi adoarmă bănuielile, ar fi putut pretinde că a uitat-o pe Paula și că mă iubește...

Cu ochii plini de lacrimi, Géraldine tăcu pentru o clipă.

— Da, știam bine că n-am nicio șansă, reluă ea. Recunosc că este dur... Foarte dur.

Încă mai avea în buzunar inelul de aramă pe care Dimitri i-l pusese pe deget cu zece ani în urmă.

— Inelul meu de logodnă... spuse ea cu o iro ale amară, apoi îl aruncă în apă.

Inelul făcu un mic „pleosc” la contactul cu apa, ca apoi să dispară pentru totdeauna.

— După Dimitri, mariajul vostru este legal, remarcă Lorene. În consecință, nu se poate căsători cu Paula.

— Spunea adevărul? M-aș mira. Vezi tu, chiar dacă era o prostie, în inima mea mă simțeam soția lui... Până acum. Totul s-a sfârșit.

Lorene duse la mal ambarcațiunea ușoară, pe o plajă pustie, și coborî din ea.

— Aici am găsit două monede de aur, ieri. Îți dai seama? Doi dubloni spanioli!

Géraldine sări pe nisip. Soarele plumburiu era apăsător, iar nisipul era fierbinte sub tălpile ei goale.

— Nu ți-ai luat detectorul de metale?

— Azi nu. Pentru prima oară de când vii... Chiar nu mai poți rămâne câteva zile?

— Imposibil, sunt așteptată în Spania.

— Ce ai de făcut acolo?

— Trebuie să filmăm niște scene ce au loc în timpul războiului civil. Trupele generalului Franco și forțele republicane vor lupta la intrarea într-un sat. Eroul este un voluntar american. A trebuit să fie angajați mulți cascadori ca să filmăm aceste secvențe și, crede-mă, voi avea mult de lucru!

După o pauză, mai spuse:

— Am chiar și intenția să o dublez eu pe Paula:

— Lorene tresări.

— Tu? Dar...

— Încă n-am avut timp să-ți povestesc totul...

Liniștește-te, am reușit să depășesc teama care mă paraliza, în urma accidentului.

Verișoara ei făcu ochii mari.

— Te-ai dus la psihiatru? Tu...

— Deloc. Am mers pe principiul cui pe cui se scoate și am sărit dintr-un elicopter.

Lorene era stupefiată.

— Nu se poate!

— Ba da.

Géraldine îi explică atunci cum, temându-se de țin eșec al lui Trixie, se hotărâse să o înlocuiască.

— Oh! Sunt atât de bucuroasă, exclamă Lorene, împinsă de un impuls brusc, își îmbrățișa verișoara.

— Acum se poate spune că, într-adevăr, te-ai vindecat.

— Da. La început eram supărată pe Derek că mă antrenase în această aventură. Mă îmbolnăveam când vedeam cascadorii filmând o scenă periculoasă. S-au sfârșit toate acestea! Firește, încă sunt conștientă de riscuri. Dar aceste riscuri mi le asum, *de acum înainte*, într-o deplină cunoștință de cauză, nu ca o fricoasă. Am chiar intenția să-mi reiau meseria.

— Vrei să-ți reiei activitatea, să fii din nou cascadoare? Accepți să mă ai ca elevă?

— De ce nu?

Lorene sări în sus de bucurie.

— Promiți? Spune-mi repede când ai să te în torci din Spania. Pentru că, imediat ce te vei întoarce, poți fi sigură că mă vei găsi în fața ușii tale, în Los Angeles...

A doua zi, Géraldine pleacă din Miami spre Madrid. Peste câteva ore avea să-l revadă pe Dimitri. Deja se pregătea să pară indiferentă...

La aeroport o aștepta Derek și o întâmpină cu exuberanța lui obișnuită, apoi o conduse până la mașina pe care o închiriasse pe toată durata șederii în Spania.

— Au venit toți? se interesă Géraldine.

— Aproape. Tehnicienii de la efecte speciale sunt aproape gata cu amplasarea explozivelor. Știi bine că scena va trebui să fie cât mai realista!

Își frecă palmele încântat, apoi porni mașina.

— Să reconstitui un sat. pentru ca apoi să-l arunci în aer, nu orice realizator își poate permite o asemenea nebunie!

— Cu excepția ta, care dispui de un buget ce-ți poate permite toate extravaganțele, remarcă tânăra ironic.

Derek izbucni în râs.

— Nu chiar. O dată satul distrus, nu-l mai pot.

— Reconstitui l'Așadar, trebuie filmat totul de prima oară. Din această cauză vreau să studiez, împreună cu tine, toate detaliile. Nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării. Măine vom filma.

— Măine? Imposibil! exclamă tânăra. Cascadorii nu vor avea timp să repete și, cu toate explozivele montate, se poate întâmpla foarte ușor un accident și...

— Îmi pare rău, draga mea, i-o tăie Derek. Fie care zi suplimentară de filmări mă costă o avere și în curând se vor sfârși creditele ce mi-au fost acor date.

— Câte secvențe au mai rămas de filmat?

— În afară de cele cu satul, niciuna. Dimitri și Paula au lucrat ca niște îngeri!

Géraldine, care totuși era pregătită să audă aceste nume, avu impresia că primește o lovitură drept în inimă, întoarce capul, prefăcându-se că privește pe geam peisajul stâncos sub cerul de un albastru intens.

Fără să fii, remarcat ceva, Derek continuă:

— Tocmai am primit un telefon de la Max Kliener, directorul societății cu care am intrat în contact pentru distribuirea filmului. A văzut câteva secvențe și a fost entuziasmat. Părerea lui este că *Tunete în zori* va fi un triumf!

— Să sperăm că nu se înșală, murmură Géraldine, cu un aer absent.

— Ai citit ziarele? continuă Derek cu un elan ce nimic nu părea a-l stăvili. Paula și Dimitri au reușit să facă să se vorbească mult despre ei. Altă publicitate pentru filmul meu!

Géraldine nu-i răspunse. Era peste puterile ei...

— Un canal de televiziune mi-a cerut autorizarea pentru difuzarea unui fragment din film. Știi care? Cel mai spectaculos: momentul în care tu sari din elicopter și aterizezi în camion. Ce spui de asta?

Ea se mulțumi doar să dea din cap. Era incapabilă să fie atât de bine dispusă ca tatăl ei. Acesta o bătu ușor pe mână.

— Ți-ai dominat frica și sunt mândru de tine.

Realizarea filmului *Tunete în zori* i-a permis să-și învingă demonii din suflet. Era singura parte bună cu care se alesese din acest film. Restul...

Ajungând pe înălțimea unui deal, Derek încetini.

— Satul nostru! anunță el orgolios.

Amplasat în scobitura unei văi cu măslini, mica așezare, construită pentru necesitățile filmului, părea să fi fost acolo dintotdeauna. Părea foarte reală și naturală, cu casele sale albe cu acoperișuri din țiglă...

Când porniră pe drumul principal, Géraldine avu impresia că se întoarce în timp. Ca și cum i-ar fi intuit gândurile, Derek spuse:

— Așa este! Suntem în anul o mie nouă sute treizeci și opt!

Fiecare detaliu fusese construit pentru a recrea ambianța aceluia an.

— Așa cum poți constata, am angajat numeroși figuranți locali, îi spuse Derek.

Nick Davidson, specialistul în efecte speciale, li se alătură. Câțiva

cascadori îi însoțeau.!

— Au fost dispuse toate explozivele pe teren?; întrebă Derek.

— În seara asta totul va fi gata, răspunse Nick.

Adresându-se Geraldinei; explică:

— Le-am pus pe toată strada, ca să dea impleta unui U r de mitraliere.

— Vreau ca unul dintre oamenii tăi, atins de un glonț, să cadă de pe acoperișul unei case, îi spuse derek fiicefsale.

Aceasta din urmă se întoarce spre un cascador.

— Joe?

— Ușor. Pe ce acoperiș vrei să fii împușcat?

— Acela? sugerează Derek.

— Perfect, aprobă Nick Davidson.

Imediat își luă câteva notițe într-un carnețel de care nu se despărțea niciodată. Géraldine făcu același lucru înainte de a merge să verifice împrejurimile casei.

— Putem ascunde înrdecor o saltea pneumatică gigantică, acolo. Vei ține o pușcă în mâini. Joe. Când vei filmpușcat, îți vei ridica mâinile în aer și, clătînându-te, vei scăpa pușca și vei cădea.

— Ușor, repetă cascadorul. Am jucat într-o mulțime de filme de război și încep să mă obișnu iese să fii împușcat.

Derek își continuă drumul și se opri în fața unei bodegi.

— Aici va începe acțiunea. Eroii mei se pregătesc să bea un ultim pahar împreună – această secvență a fost deja filmată. Apoi inamicii vor ața ca, avioanele se vor roti pe deasupra, mitralierele vor trage, se vor produce explozii peste tot... De mână, eroii mei. evident dublați de cascadori, vor fugi spre râu.

— Eu o voi dubla pe Paula, anunță Géraldine.

— Și unul din oamenii tăi îl va înlocui pe Dimitri. Vei fugi până la pod. În locul marcat cu o cruce, desenată cu creta, vei sări în apă. În aceeași clipă, un avion va bombarda podul, care va; sări în aer. Camerele vor fi așezate în așa fel, încât să dea.

— Impresia că forța exploziei va fi cea care vă va proiecta în apă.

— După aceea ce se va mai întâmpla? întrebă Géraldine.

— În mod miraculos, amândoi scăpați cu viață; Alege un

înotător bun care să te însoțească, deoarece curentul de apă este foarte puternic. Veți fi duși de râu până în locui unde acesta face o coti tură acolo mai jos... Vezi acel hambar?

— Da.

— Eroii își vor petrece noaptea acolo. Vor muri.

— Mâine dimineață, în zori, când un ultim bombardament le va distruge adăpostul. Paula și Dimitri au filmat deja scena de dragoste din fân.

La această evocare, Géraldine se crispa. Fără a-i observa fața, Nick Davidson râse:

— Nu uitați să ieșiți din hambar înainte de a exploda, în spatele lui are o deschizătură prin care să puteți scăpa.

— Am notat, spuse tânăra. Nick, îmi poți da O; schemă cu locurile în care vor fi amplasate explo-vzivele?

— Desigur.

Géraldine își petrecu restul zilei organizând în detaliu distrugerea satului, împreună cu Nick și cascadorii. Când veni seara, epuizată, se culcă în cușeta strâmtă pe care tatăl ei i-o oferise în rulota lui.

Tânăra nu avu curajul să întrebe unde erau Paula și Dimitri. Pentru ei, filmările s-au terminat și. probabil, călătoreau prin Spania. Revistele nu vor rata ocazia de a le prezenta fotografiile în fața catedralei din Sevilla sau la Alhambra în Granada...

A doua zi de dimineață, după câteva ultime verificări, Géraldine se lăsă pe mâinile costumierei și ale coafezei. Ieși de la garderobă îmbrăcată într-o rochie înflorată din bumbac, după cum era moda anilor o mie nouă sute treizeci. Machiajul o făcea să semene cu Paula și o perucă neagră completa ihizia. Această perucă era prinsă bine cu o bentiță de plastic transparent, astfel încât să nu riște să-i cadă atunci când va sări în râu.

Deja avioanele se roteau pe cer. Sus, pe coline, o veritabilă armată se pregătea să ia cu asalt satul. Aerul era atât de mult încărcat cu electricitate statică, încât s-ar fi putut crede că avea loc o bătălie reală...

Cameramanii așteptau doar semnalul de începere... Dar Ralph,

cascadorul ales pentru a-l dubla pe Dimitri, se lăsa așteptat. Sosi cu aproape zece minute întârziere. Géraldine se pregătea să-l întâmpine cu o remarcă usturătoare, dar cuvintele îi muriră pe buze.

Pentru că în locul lui Ralph, venise Dimitri care stătea în fața ei cu bereta de soldat republican pe cap...

— Scena trei sute șaptesprezece! strigă asistentul prin megafon.

O explozie surdă zdruncină clădirea, apoi. se auziră mitralierele... Dimitri o luă de mână pe Géraldine și o trase afară din clădire. Sub valul de panică, sătenii fugeau în toate direcțiile, în timp ce soldații încercau să respingă invazia. Țipetele se amestecau cu detunăturile și, pe deasupra acestei scene emoționante perfect orchestrate, planau avioanele sinistre, aruncând continuu, la intervale regulate, bombe.

Dimitri și Géraldine fugiră spre pod.

— Ești nebun! strigă tânăra. Această scenă trebuia filmată de un cascador! Derek se va fi în furia.

— Nu-i pasă: filmul este terminat și acum nu mai are nevoie de mine.

La ce bun să protesteze? Dimitri. ca de obicei, făcea numai ce voia el, fără să-i pese de ceilalți. Și momentul nu era tocmai potrivit să poarte o discuție.

— Suntem obligați să fugim în zigzag ca să nu fim atinși de gloanțe. Atenție! Pe toată suprafața drumului există explozive. Vor exploda la trecerea noastră...

Evitând exploziile, se stârneau coloane de praf și pământ, iar Dimitri și Géraldine ajunseră la pod în fugă.

— Dimitri! în dreptul crucii marcate, trebuie să sari în apă!

— Știu.

Sincronizarea a fost perfectă. Săriră peste parapetul podului exact când acesta se dezintegra. Podul, ce părea a fi din piatră masivă, în realitate era o construcție ușoară din plastic.

Așa cum prevăzuse Derek, curentul de apă îi duse până la primul cot al râului. Géraldine porni, în jos și, susținută de Dimitri, ajunse la mal. Continuând să se țină de mână, începură din nou să fugă spre hambar.

O dată ajunși la adăpost, Géraldine căzu pe fân.

— Sper... sper ca secvențele să fie reușite, se bâlbâi ea, gâfâind. Pentru că satul și podul nu mai pot fi reconstituite. Derek nu mai are, bani.

— Ei bine! Cascadorii nu prea au o meserie ușoară! remarcă Dimitri, gâfâind la rîndul lui.

— Nimeni nu ți-a cerut să-i iei locul lui Ralph!

— Exclamă tânăra exasperată.

Furia i se domoli când văzu o zgârietură sângerândă care-i brăzda fruntea.

— Dumnezeu! Ești rănit!

Dimitri își șterse fața cu dosul mâinii.

— N-are importanță.

” ...

— Bine ți-a făcut! spuse Géraldine, fără milă.

De ce i-ai luat locul lui Ralph? Mi-ai promis că nu te mai expui inutil.

— Promisiunea mea nu mai este valabilă acum).

când am terminat filmările.

Încet-încet, Géraldine își recapătă suflul.

— De ce i-ai luat locul lui Ralph?

Dimitri se lăsa să cadă lângă ea, pe fânul parfumat.

— Domnul Rockwood a vrut să filmeze o scenă împreună cu doamna Rockwood.

Culacrimi în ochi, Géraldine murmură:

— Când vei înceta să-mi mai tulburi liniștea !, Știu că te vei căsători cu Paula imediat după ce se vor termina filmările.

— Fals!

— Scrie în toate ziarele.

— Încă mai crezi tot ce scrie în ele?

— Am văzut fotografiile tale și ale Paulei prin toate capitalele europene.

Dimitri ridică din umeri”.

— Ideea lui Derek. Când este vorba să se vorbească despre filmul lui, tatălui tău nu-i lipsește imaginația! Și totuși, nu cred că are

vreun motiv; să-și facă griji: *Tunete în zori* va bate toate recor durile la audiență, însă, pentru el, orice fel de publicitate este bună. A insistat atât de mult ca Paula și cu mine să acceptăm să interpretăm acest joc.

— Nu cred că Paula a fost greu de convins, își spuse Géraldine, supărată pe sora ei.

Neîncrezătoare, îl mai întrebă o dată, ca să se convingă mai bine:

— Deci este doar publicitate?

— Credeai că era adevărat? o întrebă Dimitri mirat. Ar fi trebuit să cunoști atât de bine viața cinematografică și presa de scandal, ca să știi ia ce să te aștepți.

— Ar... ar fi trebuit să mă avertizezi. Eram convinsă că tu și Paula...

— Géraldine ! exclamă Dimitri, șocat. Te credeam destul de rațională ca să nu mai spui asemenea ineptii.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dar ea nu se mai gândea să se abțină. Dimitrio îmbrățișa și o sărută de mii de ori.

— Niciodată n-am iubit-o cu adevărat pe Paula.

— Géraldine, trebuie să mă crezi!

— Dar acum zece ani o iubeai!

— Nu. Eram orbit. Pentru mine, „cowboy-ul”, 1 cum îmi spunea tatăl tău, Paula reprezenta starul în toată splendoarea și sofisticarea ei... Nu m-am gândit să privesc dincolo de aparențe.

Surâzând în colțul gurii, Dimitri adăugă: „— Pe vremea aceea, eram aproape la fel de naiv ca și tine!

Aproape în șoaptă, mai murmură:

— Dar, în realitate, pe tine te-am iubit întotdeauna... Uite!

Dimitri scoase din buzunar o cutiuță de piele., O rază de soare făcu inelul de logodnă să strălucească. Inelul era din aur și semăna cu cel de aramă pe care Géraldine îl aruncase în ocean cu câteva zile în urmă.

— Am comandat acest inel special pentru tine, iubita mea.

„După ce i-l puse pe deget, **p** sărută și șopti:

— Am vrut neapărat să semene cu cel pe care ți l-am dat în Mexic.

Se îmbrățișară. Géraldine trăia un vis. Cel mai frumos dintre

vise.

— Oh! Dimitri... Dimitri, iubitule!

Buzele li se întâlniră. Afară bălălia făcea ravagii... Pierdută în atâta pasiune, Géraldine uită scenariul pe care totuși îl știa pe dinafară.

Deodată tresări:

— Dimitri, trebuie să ieșim prin spate! Ham barul va sări în aer dintr-o clipă în alta!

Plecară în goană și, când ieșiră în afara zonei periculoase, continuă să fugă Înainte, spre viitor, spre soarele ce strălucea pe cer... Cu toată forța, Géraldine strângea mâna lui Dimitri. Acea mână pe care nicodată nu o va mai lăsa.

SFÂRȘIT